

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 173

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

26 czerwca 2013

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ **Zawiadomienie o wejściu w życie porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r., odnoszącego się do zmian koncesji zawartych w listach koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej** 1

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 611/2013 z dnia 24 czerwca 2013 r. w sprawie środków mających zastosowanie przy powiadamianiu o przypadkach naruszenia danych osobowych, na mocy dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o prywatności i łączności elektronicznej** 2
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 612/2013 z dnia 25 czerwca 2013 r. dotyczące funkcjonowania rejestru podmiotów gospodarczych i składów podatkowych, powiązanych danych statystycznych i sprawozdawczości zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 389/2012 w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych** ... 9
- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 613/2013 z dnia 25 czerwca 2013 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1451/2007 w odniesieniu do dodatkowych substancji czynnych w produktach biobójczych, podlegających ocenie w ramach programu przeglądu** 34

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 614/2013 z dnia 25 czerwca 2013 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	38
---	----

DECYZJE

2013/313/UE:

★ Decyzja wykonawcza Rady z dnia 21 czerwca 2013 r. zmieniająca decyzję wykonawczą 2011/77/UE w sprawie przyznania Irlandii pomocy finansowej Unii	40
--	----

2013/314/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 21 czerwca 2013 r. uchylająca decyzję 2010/286/UE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu we Włoszech	41
--	----

2013/315/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 21 czerwca 2013 r. uchylająca decyzję 2004/918/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu na Węgrzech	43
--	----

2013/316/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 21 czerwca 2013 r. uchylająca decyzję 2009/588/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu na Litwie	46
--	----

2013/317/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 21 czerwca 2013 r. uchylająca decyzję 2009/591/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu na Łotwie	48
--	----

2013/318/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 21 czerwca 2013 r. uchylająca decyzję 2009/590/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu w Rumunii	50
--	----

2013/319/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 21 czerwca 2013 r. w sprawie istnienia nadmiernego deficytu na Malcie	52
---	----

★ Decyzja Rady 2013/320/WPZiB z dnia 24 czerwca 2013 r. dotycząca wspierania działań w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami w celu ograniczenia ryzyka nielegalnego handlu bronią strzelecką i lekką (BSiL) oraz amunicją do tych rodzajów broni w Libii i regionie	54
--	----

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Zawiadomienie o wejściu w życie porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r., odnoszącego się do zmian koncesji zawartych w listach koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej

Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r., odnoszące się do zmian koncesji zawartych w listach koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej ⁽¹⁾, podpisane w Genewie w dniu 7 grudnia 2012 r., wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2013, s. 5.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 611/2013

z dnia 24 czerwca 2013 r.

w sprawie środków mających zastosowanie przy powiadamianiu o przypadkach naruszenia danych osobowych, na mocy dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o prywatności i łączności elektronicznej

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 5,

po konsultacji z Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA),

po konsultacji z Grupą Roboczą ds. Ochrony Osób Fizycznych w zakresie Przetwarzania Danych Osobowych powołaną w art. 29 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽²⁾ (Grupa Robocza Art. 29),

po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych (EIOD),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2002/58/WE przewiduje się harmonizację przepisów krajowych wymaganych do zapewnienia równoważnego poziomu ochrony podstawowych praw i wolności, w szczególności prawa do prywatności i poufności, w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej oraz w celu zapewnienia swobodnego przepływu w Unii tego typu danych oraz urządzeń i usług łączności elektronicznej.
- (2) Na mocy art. 4 dyrektywy 2002/58/WE dostawcy publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej zobowiązani są powiadamiać o przypadkach naruszenia danych osobowych właściwe organy krajowe, a w niektórych okolicznościach również abonentów lub osoby fizyczne, których to dotyczy. Naruszenie danych osobowych zdefiniowano w art. 2 lit. i) dyrektywy 2002/58/WE jako naruszenie bezpieczeństwa prowadzące do przypadkowego lub bezprawnego zniszczenia, utraty, zmiany, nieuprawnionego ujawnienia lub dostępu do danych osobowych przekazywanych, przechowywa-

nych lub w inny sposób przetwarzanych w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej w Unii.

- (3) W celu zapewnienia spójności we wdrażaniu środków, o których mowa w art. 4 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy 2002/58/WE, w art. 4 ust. 5 tej dyrektywy uprawniono Komisję do przyjęcia technicznych środków wykonawczych dotyczących okoliczności, formy i trybu mających zastosowanie do wymogów dotyczących informowania i powiadamiania, o których mowa w tym artykule.
- (4) Rozbieżne wymogi krajowe w tym zakresie mogą prowadzić do braku pewności prawa, bardziej skomplikowanych i uciążliwych procedur oraz znacznych kosztów administracyjnych dla dostawców transgranicznych. Komisja uznaje zatem, że przyjęcie takich technicznych środków wykonawczych jest niezbędne.
- (5) Niniejsze rozporządzenie ogranicza się do powiadamiania o przypadkach naruszenia danych osobowych i nie określa technicznych środków wykonawczych związanych z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2002/58/WE, w którym mowa jest o informowaniu abonentów w przypadku szczególnego ryzyka naruszenia bezpieczeństwa sieci.
- (6) Z art. 4 ust. 3 akapit pierwszy dyrektywy 2002/58/WE wynika, że dostawca powinien powiadomić właściwy organ krajowy o każdym przypadku naruszenia danych osobowych. Decyzja, czy powiadomić właściwy organ krajowy, nie powinna zatem w żadnym zakresie leżeć w gestii dostawcy. Właściwy organ krajowy powinien mieć jednak możliwość priorytetowego traktowania niektórych badanych przypadków naruszenia według swojego uznania i zgodnie z obowiązującym prawem; powinien on również móc podejmować odpowiednie kroki, aby nie zgłaszano naruszenia, gdy nie ma takiej potrzeby, oraz by nie pomijano żadnych rzeczywistych przypadków naruszenia.
- (7) Należy ustanowić system powiadamiania właściwego organu krajowego o przypadkach naruszenia danych osobowych, który to system składa się, jeśli spełnione są określone warunki, z różnych etapów podlegających określonym terminom. System ten ma zapewnić, by właściwy organ krajowy był powiadamiany w najwcześniejszym możliwym terminie i w najbardziej wyczerpujący sposób; system ten nie powinien jednak niepotrzebnie utrudniać dostawcy badania przypadku naruszenia oraz stosowania środków niezbędnych dla jego ograniczenia i zaradzenia jego skutkom.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

- (8) Ani samo podejrzenie, że doszło do naruszenia danych osobowych, ani samo wykrycie zdarzenia bez wystarczających dostępnych informacji, mimo starannego działania dostawcy w tym zakresie, nie wystarczą, by uznać, że wykryto naruszenie danych osobowych do celów niniejszego rozporządzenia. Szczególny nacisk należy zatem położyć na dostępność informacji, o których mowa w załącznikach.
- (9) W kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia właściwe organy krajowe, których to dotyczy, powinny współpracować w przypadkach naruszenia danych osobowych o charakterze transgranicznym.
- (10) Niniejsze rozporządzenie nie zawiera dodatkowych szczegółowych przepisów dotyczących rejestru naruszeń danych osobowych, który dostawcy zobowiązani są prowadzić, gdyż zawartość rejestru została wyczerpująco określona w art. 4 dyrektywy 2002/58/WE. Dostawcy mogą jednak odnieść się do niniejszego rozporządzenia przy określaniu formy rejestru.
- (11) Wszystkie właściwe organy krajowe powinny udostępnić dostawcom bezpieczne środki elektroniczne służące do powiadamiania w jednolitej formie o przypadkach naruszenia danych osobowych, w oparciu o standardy takie jak XML, zawierające informacje określone w załączniku I w stosownych językach, tak aby wszyscy dostawcy w Unii mogli działać w podobnym trybie niezależnie od tego, gdzie mają swoją siedzibę i gdzie doszło do naruszenia danych osobowych. W związku z powyższym Komisja powinna ułatwić wdrożenie takich bezpiecznych środków elektronicznych, w razie potrzeby organizując spotkania z właściwymi organami krajowymi.
- (12) Przy ocenie, czy naruszenie danych osobowych może pociągnąć za sobą niekorzystne skutki dla danych osobowych lub prywatności abonenta lub osoby fizycznej, należy w szczególności uwzględnić charakter i treść przedmiotowych danych osobowych, zwłaszcza w przypadku, gdy dane dotyczą informacji finansowych, takich jak informacje związane z kartą kredytową i rachunkiem bankowym; szczególne kategorie danych, o których mowa w art. 8 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE; oraz niektóre dane szczególnie związane ze świadczeniem usług telefonicznych lub internetowych, np. dane dotyczące poczty elektronicznej, dane dotyczące lokalizacji, internetowe pliki rejestru, rejestry przeszukiwanych stron internetowych i wykazy wykonanych usług telekomunikacyjnych.
- (13) W wyjątkowych okolicznościach dostawca powinien mieć możliwość powiadomienia abonenta lub osoby fizycznej w późniejszym terminie, jeśli powiadomienie abonenta lub osoby fizycznej może zaszkodzić należytemu zbadaniu przypadku naruszenia danych osobowych. W tym kontekście do wyjątkowych okoliczności można zaliczyć dochodzenie w sprawach karnych oraz inne przypadki naruszenia danych osobowych, które nie stanowią poważnego przestępstwa, ale w odniesieniu do których stosowne może być opóźnienie powiadomienia. W każdym razie do właściwego organu krajowego należy ocena, czy w danym przypadku i w świetle danych okoliczności należy zgodzić się na opóźnienie, czy zażądać powiadomienia.
- (14) Dostawcy, ze względu na bezpośredni stosunek umowny, powinni dysponować danymi kontaktowymi swoich abonentów, takie informacje mogą jednak nie być dostępne w odniesieniu do innych osób fizycznych, wobec których naruszenie danych osobowych miało niekorzystne skutki. W takim przypadku należy zezwolić dostawcy na wstępne powiadomienie tych osób fizycznych poprzez ogłoszenia w głównych krajowych lub regionalnych mediach, takich jak gazety, po którym to powiadomieniu wstępnym jak najszybciej powinno nastąpić indywidualne powiadomienie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Dostawca nie jest zatem zobowiązany do powiadamiania za pośrednictwem mediów, ale jest do tego upoważniony, jeśli uzna to za stosowne podczas identyfikacji wszystkich osób fizycznych, których dotyczyło naruszenie.
- (15) Informacja o naruszeniu powinna dotyczyć naruszenia i nie może być powiązana z informacjami na inny temat. Na przykład zawarcie informacji o naruszeniu danych osobowych w zwykłej fakturze należy uznać za niewłaściwy sposób powiadomienia o naruszeniu danych osobowych.
- (16) Niniejsze rozporządzenie nie określa szczegółowych technologicznych środków ochrony, które uzasadniają odstępstwo od obowiązku powiadamiania abonentów lub osób fizycznych o przypadkach naruszenia danych osobowych, gdyż środki te zmieniają się w miarę postępu technologicznego. Komisja powinna jednak być w stanie publikować orientacyjny wykaz takich szczegółowych technologicznych środków ochrony zgodnych z bieżącą praktyką.
- (17) Samego stosowania szyfrowania czy haszowania nie powinno uważać się za wystarczające, by dostawcy mogli szerzej twierdzić, iż spełnili ogólne wymogi bezpieczeństwa określone w art. 17 dyrektywy 95/46/WE. W tym kontekście dostawcy powinni również wprowadzić odpowiednie środki organizacyjne i techniczne, aby zapobiegać przypadkom naruszenia, wykrywać je i blokować. Dostawcy powinni wziąć pod uwagę wszelkie ewentualne ryzyko szacunkowe istniejące po wprowadzeniu w życie kontroli celem zrozumienia, w jakich sytuacjach może dojść do naruszenia danych osobowych.
- (18) Jeżeli dostawca powierza innemu dostawcy wykonanie części usługi, np. w związku z naliczaniem opłat czy zarządzaniem, taki inny dostawca, którego z użytkownikiem końcowym nie łączy bezpośredni stosunek

umowny, nie powinien być zobowiązany do wydawania powiadomień w przypadku naruszenia danych osobowych. Powinien natomiast powiadomić dostawcę, z którym łączy go bezpośredni stosunek umowny. Powyższą procedurę należy również stosować w kontekście hurtowego świadczenia usług łączności elektronicznej, gdzie hurtowego dostawcy z użytkownikiem końcowym nie łączy zazwyczaj bezpośredni stosunek umowny.

- (19) W dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych określono ogólne ramy ochrony danych osobowych w Unii Europejskiej. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady mającego zastąpić dyrektywę 95/46/WE (rozporządzenie o ochronie danych). Proponowanym rozporządzeniem o ochronie danych nałożono by na wszystkich administratorów danych obowiązek powiadamiania o przypadkach naruszenia danych osobowych, biorąc za podstawę art. 4 ust. 3 dyrektywy 2002/58/WE. Niniejsze rozporządzenie Komisji jest w pełni spójne ze wspomnianym proponowanym środkiem.
- (20) Proponowane rozporządzenie o ochronie danych wprowadza również pewne techniczne dostosowania w dyrektywie 2002/58/WE w celu uwzględnienia przekształcenia dyrektywy 95/46/WE w rozporządzenie. Skutki materialno-prawne nowego rozporządzenia w odniesieniu do dyrektywy 2002/58/WE będą przedmiotem przeglądu Komisji.
- (21) Stosowanie niniejszego rozporządzenia należy poddać przeglądowi trzy lata po jego wejściu w życie, a jego treść należy poddać przeglądowi w świetle obowiązujących w tym czasie ram prawnych, w tym proponowanego rozporządzenia o ochronie danych. Przegląd niniejszego rozporządzenia powinien być w miarę możliwości połączony z przyszłym przeglądem dyrektywy 2002/58/WE.
- (22) Stosowanie niniejszego rozporządzenia można ocenić m.in. w oparciu o prowadzone przez właściwe organy krajowe statystyki dotyczące przypadków naruszenia danych osobowych, o których zostały powiadomione. Statystyki te mogą obejmować np. liczbę przypadków naruszenia danych osobowych, o których powiadomiono właściwy organ krajowy, liczbę przypadków naruszenia danych osobowych, o których powiadomiono abonenta lub osobę fizyczną, czas potrzebny na zaradzenie naruszeniu danych osobowych oraz to, czy wprowadzono technologiczne środki ochrony. Statystyki te powinny być dla Komisji i państw członkowskich źródłem spójnych i porównywalnych danych statystycznych i nie powinny ujawniać tożsamości powiadamiającego dostawcy ani tożsamości abonentów ani osób fizycznych, których dotyczy naruszenie. W tym celu Komisja może również odbywać regularne spotkania z właściwymi organami krajowymi i innymi zainteresowanymi podmiotami.
- (23) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Łączności,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do powiadamiania przez dostawców publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej (zwanymi dalej „dostawcą”) o naruszeniu danych osobowych.

Artykuł 2

Powiadomienie właściwego organu krajowego

1. Dostawca powiadamia właściwy organ krajowy o wszystkich przypadkach naruszenia danych osobowych.

2. Dostawca powiadamia właściwy organ krajowy o przypadku naruszenia danych osobowych nie później niż 24 godziny po wykryciu naruszenia danych osobowych, jeśli jest to wykonalne.

W powiadomieniu skierowanym do właściwego organu krajowego dostawca zawiera informacje określone w załączniku I.

Uznaje się, że doszło do wykrycia naruszenia danych osobowych, gdy dostawca uzyskał wystarczającą wiedzę o zaistnieniu zdarzenia naruszającego ochronę, które doprowadziło do naruszenia danych osobowych, w celu przekazania zasadne powiadomienia zgodnie z wymogami niniejszego powiadomienia.

3. Jeśli nie wszystkie informacje określone w załączniku I są dostępne i konieczne jest dalsze badanie przypadku naruszenia danych osobowych, zezwala się dostawcy na wstępne powiadomienie właściwego organu krajowego nie później niż 24 godziny po wykryciu naruszenia danych osobowych. Takie wstępne powiadomienie właściwego organu krajowego zawiera informacje określone w załączniku I sekcja 1. Dostawca przedkłada właściwemu organowi krajowemu drugie powiadomienie najszybciej, jak to możliwe i najpóźniej w ciągu trzech dni po wstępnym powiadomieniu. Takie drugie powiadomienie zawiera informacje określone w załączniku I sekcja 2 oraz w stosownych przypadkach uaktualnienie wcześniej przekazanych informacji.

Jeżeli dostawca, mimo zbadania przypadku, nie jest w stanie przedstawić wszystkich informacji w terminie trzech dni od wstępnego powiadomienia, przedstawia we wspomnianym terminie te informacje, którymi dysponuje, oraz przedkłada właściwemu organowi krajowemu uzasadnienie opóźnienia w przekazaniu pozostałych informacji. Dostawca jak najszybciej przekazuje pozostałe informacje właściwemu organowi krajowemu oraz w stosownych przypadkach jak najszybciej aktualizuje wcześniej przekazane informacje.

4. Właściwy organ krajowy zapewnia wszystkim dostawcom posiadającym siedzibę w państwie członkowskim, którego to dotyczy, bezpieczne środki elektroniczne służące do powiadamiania o przypadkach naruszenia danych osobowych oraz informacje dotyczące trybu dostępu do tych środków i ich stosowania. W stosownych przypadkach Komisja organizuje spotkania z właściwymi organami krajowymi w celu ułatwienia stosowania niniejszego przepisu.

5. Jeżeli naruszenie danych osobowych ma wpływ na abonentów lub osoby fizyczne z państw członkowskich innych niż państwo właściwego organu krajowego, który powiadomiono o naruszeniu danych osobowych, organ ten informuje inne zainteresowane organy krajowe.

Aby ułatwić stosowanie niniejszego przepisu, Komisja tworzy i utrzymuje wykaz właściwych organów krajowych i odpowiednich punktów kontaktowych.

Artykuł 3

Powiadomienie abonenta lub osoby fizycznej

1. Jeśli istnieje prawdopodobieństwo, że naruszenie danych osobowych wywoła niekorzystne skutki dla danych osobowych lub prywatności abonenta lub osoby fizycznej, dostawca, oprócz powiadomienia, o którym mowa w art. 2, powiadamia również o naruszeniu tego abonenta lub tę osobę fizyczną.

2. Prawdopodobieństwo, że naruszenie danych osobowych może mieć niekorzystne skutki dla danych osobowych lub prywatności abonenta lub osoby fizycznej, ocenia się, biorąc od uwagę w szczególności następujące okoliczności:

- a) charakter i treść odnośnych danych osobowych, zwłaszcza jeśli dane te związane są z informacjami finansowymi, szczególnie kategoriami danych, o których mowa w art. 8 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE, danymi dotyczącymi poczty elektronicznej, danymi dotyczącymi lokalizacji, internetowymi plikami rejestru, rejestrami przeszukiwanych stron internetowych i wykazami wykonanych usług telekomunikacyjnych;
- b) prawdopodobne konsekwencje naruszenia danych osobowych dla danego abonenta lub osoby fizycznej, szczególnie jeżeli naruszenie mogłoby skutkować kradzieżą lub sfałszowaniem tożsamości, uszkodzeniem ciała, cierpieniem psychicznym, upokorzeniem lub naruszeniem dobrego imienia; oraz
- c) okoliczności, w jakich doszło do naruszenia danych osobowych, w szczególności to, gdzie skradziono dane oraz kiedy dostawca dowiedział się, że dane są w posiadaniu nieupoważnionej strony trzeciej.

3. Powiadomienie abonenta lub osoby fizycznej następuje bez zbędnej zwłoki po wykryciu naruszenia danych osobowych, jak określono w art. 2 ust. 2 akapit trzeci. Powyższe nie jest zależne od powiadomienia o naruszeniu danych osobowych skierowanego do właściwego organu krajowego, o którym mowa w art. 2.

4. W powiadomieniu skierowanym do abonenta lub osoby fizycznej dostawca zawiera informacje określone w załączniku II. Powiadomienie skierowane do abonenta lub osoby fizycznej sformułowane jest w sposób jasny i łatwo zrozumiały. Dostawca nie wykorzystuje powiadomienia jako okazji do promowania lub reklamowania nowych lub dodatkowych usług.

5. W wyjątkowych okolicznościach, gdy powiadomienie abonenta lub osoby fizycznej może zaszkodzić należytemu zbadaniu przypadku naruszenia danych osobowych, dostawcy zezwala się, po uprzednim uzyskaniu zgody właściwego organu krajowego, na powiadomienie abonenta lub osoby fizycznej

w późniejszym terminie, który właściwy organ krajowy uzna za możliwy do celów powiadomienia o naruszeniu danych osobowych zgodnie z niniejszym artykułem.

6. Dostawca powiadamia abonenta lub osobę fizyczną o naruszeniu danych osobowych, używając środków komunikacji zapewniających szybkie dotarcie informacji i odpowiednio zabezpieczonych zgodnie z najnowszym stanem wiedzy w tej dziedzinie. Informacja o naruszeniu dotyczy naruszenia i nie jest powiązana z informacjami na inny temat.

7. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 3, oraz mimo odpowiednich starań, dostawca związany z końcowym użytkownikiem bezpośrednim stosunkiem umownym nie jest w stanie zidentyfikować wszystkich osób fizycznych, wobec których naruszenie danych osobowych prawdopodobnie ma niekorzystne skutki, dostawca może w tymże terminie powiadomić te osoby poprzez ogłoszenia w głównych mediach krajowych lub regionalnych w danych państwach członkowskich. Ogłoszenia te zawierają informacje określone w załączniku II, w razie potrzeby w formie skróconej. W takim przypadku dostawca nadal podejmuje odpowiednie starania, by zidentyfikować te osoby i jak najszybciej przekazać im informacje określone w załączniku II.

Artykuł 4

Technologiczne środki ochrony

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 powiadomienie danego abonenta lub osoby fizycznej o naruszeniu danych osobowych nie jest wymagane, jeżeli dostawca wykazał w sposób wymagany przez właściwy organ krajowy, że wprowadził w życie odpowiednie technologiczne środki ochrony oraz że środki te zostały zastosowane do danych, których dotyczyło naruszenie bezpieczeństwa. Tego rodzaju technologiczne środki ochrony sprawiają, że dane stają się nieczytelne dla każdego, kto nie jest uprawniony do dostępu do nich.

2. Dane uznaje się za nieczytelne, jeżeli:

- a) zostały bezpiecznie zaszyfrowane z użyciem ustandaryzowanego algorytmu, klucz używany do odszyfrowywania tych danych nie został złamany w wyniku naruszenia bezpieczeństwa, oraz został wygenerowany w sposób, który uniemożliwia osobie nieupoważnionej poznanie go za pomocą dostępnych technologicznie środków; lub
- b) zostały zastąpione wartością klucza haszującego, obliczoną za pomocą standaryzowanej kryptograficznej funkcji haszującej z kluczem tajnym, klucz użyty do haszowania tych danych nie został złamany w wyniku naruszenia bezpieczeństwa, oraz został wygenerowany w sposób, który uniemożliwia osobie nieupoważnionej poznanie go za pomocą dostępnych technologicznie środków.

3. Po konsultacji z właściwymi organami krajowymi w ramach Grupy Roboczej Art. 29, Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji oraz Europejskim Inspektorem Ochrony Danych Komisja może opublikować orientacyjny wykaz stosownych technologicznych środków ochrony, o których mowa w ust. 1, zgodnie z bieżącą praktyką.

*Artykuł 5***Korzystanie z usług innego dostawcy**

Jeżeli zawarto umowę z innym dostawcą, który będzie świadczyć część usługi łączności elektronicznej i który nie jest związany z abonentami bezpośrednim stosunkiem umownym, dostawca ten niezwłocznie powiadamia dostawcę zamawiającego o przypadku naruszenia danych osobowych.

*Artykuł 6***Sprawozdawczość i przegląd**

W ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja przedstawi sprawozdanie dotyczące jego stosowania, skuteczności skutków dla dostawców. Na podstawie tego sprawozdania Komisja dokona przeglądu niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 7***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 25 sierpnia 2013 r., dwa miesiące po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Treść powiadomienia właściwego organu krajowego**Sekcja 1***Identyfikacja dostawcy*

1. Nazwa dostawcy
2. Imię i nazwisko oraz dane kontaktowe inspektora ochrony danych lub innego punktu kontaktowego, w którym można uzyskać więcej informacji
3. Informacja o tym, czy jest to pierwsze, czy drugie powiadomienie

Wstępne informacje dotyczące naruszenia danych osobowych (do uzupełnienia w stosownych przypadkach w późniejszych powiadomieniach)

4. Data i godzina zdarzenia (jeśli jest znana; w razie potrzeby można określić w przybliżeniu)
5. Okoliczności naruszenia danych osobowych (np. utrata, kradzież, kopiowanie)
6. Charakter i treść przedmiotowych danych osobowych
7. Środki techniczne i organizacyjne, które zostały lub mają być zastosowane przez dostawcę w odniesieniu do danych osobowych będących przedmiotem naruszenia
8. Istotne w kontekście naruszenia korzystanie z usług innych dostawców (w stosownych przypadkach)

Sekcja 2*Dalsze informacje dotyczące naruszenia danych osobowych*

9. Streszczenie zdarzenia, w wyniku którego doszło do naruszenia danych osobowych (w tym określenie miejsca, w którym fizycznie doszło do naruszenia, oraz nośników, których dotyczyło naruszenie)
10. Liczba abonentów lub osób fizycznych, których dotyczy naruszenie
11. Potencjalne konsekwencje i potencjalne niekorzystne skutki dla abonentów lub osób fizycznych
12. Techniczne lub organizacyjne środki wprowadzone przez dostawcę w celu złagodzenia potencjalnych niekorzystnych skutków

Ewentualne dodatkowe powiadomienie abonentów lub osób fizycznych

13. Treść powiadomienia
14. Zastosowane środki komunikacji
15. Liczba powiadomionych abonentów lub osób fizycznych

Ewentualne kwestie transgraniczne

16. Naruszenie danych osobowych dotyczące abonentów lub osób fizycznych w innych państwach członkowskich
 17. Powiadomienie innych właściwych organów krajowych
-

ZAŁĄCZNIK II

Treść powiadomienia abonenta lub osoby fizycznej

1. Nazwa dostawcy
 2. Imię i nazwisko oraz dane kontaktowe inspektora ochrony danych lub innego punktu kontaktowego, w którym można uzyskać więcej informacji
 3. Streszczenie zdarzenia, w wyniku którego doszło do naruszenia danych osobowych
 4. Przybliżona data zdarzenia
 5. Charakter i treść przedmiotowych danych osobowych, zgodnie z art. 3 ust. 2
 6. Prawdopodobne konsekwencje naruszenia danych osobowych dla danego abonenta lub osoby fizycznej, zgodnie z art. 3 ust. 2
 7. Okoliczności naruszenia danych osobowych, zgodnie z art. 3 ust. 2
 8. Środki wprowadzone przez dostawcę w celu zaradzenia naruszeniu ochrony danych osobowych
 9. Środki zalecane przez dostawcę w celu złagodzenia ewentualnych niekorzystnych skutków
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 612/2013

z dnia 25 czerwca 2013 r.

**dotyczące funkcjonowania rejestru podmiotów gospodarczych i składów podatkowych,
powiązanych danych statystycznych i sprawozdawczości zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE)
nr 389/2012 w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 389/2012 z dnia 2 maja 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 2073/2004 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 22 i art. 34 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 389/2012 ustanawia ramy dla uproszczenia i wzmocnienia współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w dziedzinie podatków akcyzowych.
- (2) Artykuł 21 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG ⁽²⁾ wymaga weryfikacji danych dotyczących projektu elektronicznego dokumentu administracyjnego przez państwo członkowskie wysyłki, zanim wyroby akcyzowe będą mogły zostać przemieszczone w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 684/2009 z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie wykonania dyrektywy Rady 2008/118/WE ⁽³⁾ określa, w odniesieniu do skomputeryzowanych procedur przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, treść projektu elektronicznego dokumentu administracyjnego. Ponieważ informacje zawarte w tym dokumencie administracyjnym odnoszące się do zezwoleń akcyzowych podlegają weryfikacji z danymi zawartymi w odpowiednich rejestrach krajowych, dane zawarte w poszczególnych rejestrach krajowych powinny być regularnie udostępniane każdemu państwu członkowskiemu wysyłki oraz stale aktualizowane.
- (3) Informacje zawarte w rejestrach krajowych, dotyczące podmiotów gospodarczych uczestniczących w przemieszczaniu wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy, mają być objęte wymianą automatyczną za pośrednictwem centralnego rejestru podmiotów gospodarczych („rejestru centralnego”), który będzie prowadzony przez Komisję zgodnie z art. 19 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 389/2012.
- (4) W celu ułatwienia wymiany informacji za pośrednictwem rejestru centralnego niezbędne jest określenie struktury

i treści standardowych formularzy, które mają być używane, w tym kodów, które należy wprowadzać w tych formularzach.

- (5) W celu zapewnienia, że dane dostępne w rejestrze centralnym są prawidłowe i automatycznie zaktualizowane, centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny powinny powiadomić o zmianach w swoich rejestrach krajowych i przekazać informacje o tych zmianach do rejestru centralnego.
- (6) Aby dane przechowywane w rejestrach krajowych były prawidłowe i aktualne, centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny powinny zaktualizować rejestr krajowy w tym samym dniu, w którym nastąpiła zmiana zezwolenia, oraz bezzwłocznie przekazać informacje o tych zmianach do rejestru centralnego.
- (7) W celu zapewnienia, by państwa członkowskie dysponowały dokładną kopią danych innych rejestrów krajowych, centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub wyznaczony łącznikowy organ administracyjny powinny zadbać o regularne i terminowe przyjęcie nowych zmian z rejestru centralnego.
- (8) Konieczne jest, aby podmioty gospodarcze miały możliwość sprawdzenia, czy dane dotyczące ich zezwoleń zostały prawidłowo przetworzone i rozdysponowane przez rejestr centralny, a także możliwość sprawdzenia danych partnera handlowego przed złożeniem projektu elektronicznego dokumentu administracyjnego. W celu umożliwienia takiego sprawdzenia ważności numerów akcyzowych, o którym mowa w art. 20 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 389/2012, Komisja powinna zapewnić niezbędne kluczowe dane dotyczące zezwoleń przechowywane w rejestrze centralnym po przedłożeniu ważnego niepowtarzalnego numeru akcyzowego. Ponadto należy określić zasady sprostowania niedokładnych informacji dotyczących zezwolenia dla podmiotu gospodarczego.
- (9) W celu zapewnienia, by rejestr centralny był prowadzony w sposób wydajny, gwarantowany maksymalny czas na rozpatrzenie zgłoszenia o zmianie w rejestrze krajowym lub wspólnego wniosku, konieczne jest określenie poziomu dostępności rejestru centralnego i rejestrów krajowych, jak również okoliczności, w jakich można dopuścić, by dostępność lub funkcjonalność rejestru centralnego lub rejestrów krajowych była poniżej tego poziomu.
- (10) W celu zapewnienia oceny funkcjonowania rejestru centralnego Komisja powinna co miesiąc sporządzać wyciąg z tego rejestru i przysyłać go państwom członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 8.5.2012, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12.⁽³⁾ Dz.U. L 197 z 29.7.2009, s. 24.

- (11) W celu pozostawienia Komisji i państwom członkowskim odpowiedniego czasu na dokonanie ustaleń pozwalających spełnić obowiązki dotyczące terminów i dostępności usług wymaganych przepisami niniejszego rozporządzenia, należy odroczyć stosowanie art. 8, 9 i 10 do dnia 1 stycznia 2015 r.
- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Podatku Akcyzowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Komunikaty wymieniane za pośrednictwem systemu komputerowego, dotyczące rejestrów krajowych i rejestru centralnego

1. Struktura i treść komunikatów dotyczących rejestracji podmiotów gospodarczych i składów podatkowych w rejestrach krajowych i w rejestrze centralnym muszą być zgodne z załącznikiem I.

Wspomniane komunikaty wymienia się za pośrednictwem systemu komputerowego.

2. Komunikaty, o których mowa w ust. 1, wymienia się w następujących celach:

- a) powiadomienia o zmianach w rejestrach krajowych wysłanych przez centralne akcyzowe biura łącznikowe i łącznikowe organy administracyjne do rejestru centralnego;
- b) powiadomienia o zmianach w rejestrze centralnym wysłanych do rejestrów krajowych;
- c) wniosków składanych przez centralne akcyzowe biura łącznikowe i łącznikowe organy administracyjne w celu uzyskania szczegółowych informacji o zmianach w rejestrze centralnym;
- d) wniosków składanych przez centralne akcyzowe biura łącznikowe i łącznikowe organy administracyjne w celu uzyskania wyciągu informacji statystycznych z rejestru centralnego;
- e) przesłania przez Komisję do wnioskujących państw członkowskich wyciągu informacji statystycznych z rejestru centralnego.

3. Jeśli do wypełnienia niektórych pól danych w komunikatach, o których mowa w ust. 1, niezbędne są kody, wykorzystuje się kody wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia lub w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „wpis” oznacza wpis w rejestrze krajowym lub rejestrze centralnym, o którym mowa w art. 19 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 389/2012;

2) „zmiana” oznacza utworzenie, aktualizację lub unieważnienie wpisu;

3) „data aktywacji” oznacza datę we wpisie określoną przez właściwe państwo członkowskie, od której możliwe jest wykorzystywanie danego wpisu w celu elektronicznej weryfikacji we wszystkich państwach członkowskich oraz od której wyciąg danych z danego wpisu może być przeglądany przez podmioty gospodarcze.

Artykuł 3

Przekazywanie zmian do rejestru centralnego przez centralne akcyzowe biura łącznikowe i łącznikowe organy administracyjne

1. Każde centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny wyznaczony zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) nr 389/2012 jest odpowiedzialny za przekazywanie zmian w swoim rejestrze krajowym do rejestru centralnego oraz za wprowadzanie do swojego rejestru krajowego zmian, które zostały nadesłane z rejestru centralnego lub które zostały pozyskane z rejestru centralnego, lub obu tych rodzajów zmian.

2. Komisja ustanawia i prowadzi wykaz właściwych centralnych akcyzowych biur łącznikowych lub łącznikowych organów administracyjnych na podstawie informacji przekazywanych przez państwa członkowskie i udostępnia ten wykaz państwom członkowskim.

3. Każde centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny przekazuje powiadomienia o każdej zmianie w swoim rejestrze krajowym do rejestru centralnego najpóźniej w dniu określonym jako data aktywacji zmiany. W przypadku zmiany w rejestrach krajowych należy użyć komunikatu „Operacje w rejestrze podmiotów gospodarczych” określonego w tabeli 2 w załączniku I.

Artykuł 4

Prowadzenie rejestru centralnego i przekazywanie wprowadzonych zmian do rejestrów krajowych

1. Otrzymując komunikat „Operacje w rejestrze podmiotów gospodarczych” z centralnego akcyzowego biura łącznikowego lub łącznikowego organu administracyjnego zawierające powiadomienie o zmianach w rejestrze krajowym, Komisja sprawdza, czy struktura i treść komunikatu jest zgodna z tabelą 2 w załączniku I.

2. W przypadku gdy struktura i treść komunikatu, o którym mowa w ust. 1, są zgodne z tabelą 2 w załączniku I, przeprowadza się następujące działania:

- a) Komisja bezzwłocznie rejestruje zmiany w rejestrze centralnym;
- b) przesyła się powiadomienie do każdego państwa członkowskiego, którego centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny jest zarejestrowany do otrzymywania powiadomień o zmianach, za pomocą komunikatu „Operacje w rejestrze podmiotów gospodarczych” określonego w tabeli 2 w załączniku I.

3. W przypadku gdy struktura lub treść komunikatu „Operacje w rejestrze podmiotów gospodarczych”, o którym mowa w ust. 1, nie są zgodne z tabelą 2 w załączniku I Komisja odsyła zgłoszenie do centralnego akcyzowego biura łącznikowego lub łącznikowego organu administracyjnego, który nadesłał zgłoszenie, wykorzystując komunikat „Odmowa aktualizacji podmiotów gospodarczych” określonego w tabeli 3 w załączniku I i podając kod przyczyny określający powód odrzucenia.

4. Po otrzymaniu komunikatu „Odmowa aktualizacji podmiotów gospodarczych” centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny przeprowadza niezwłocznie wszelkie niezbędne korekty i ponownie składa powiadomienie.

5. Centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny każdego państwa członkowskiego, który nie jest zarejestrowany do otrzymywania od Komisji powiadomień o zmianach, występuje z wnioskiem o wyciąg zmian wprowadzonych w rejestrze centralnym co najmniej dwa razy dziennie, wykorzystując komunikat „Wspólny wniosek” określony w tabeli 1 w załączniku I.

Artykuł 5

Wprowadzanie przyjętych zmian do rejestrów krajowych

1. Co najmniej dwa razy dziennie centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny każdego państwa członkowskiego wprowadza do swojego rejestru krajowego zmiany, które zostały otrzymane z rejestru centralnego.

2. Zmiany, o których mowa w ust. 1, muszą być udostępnione do wglądu przez centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny niezwłocznie po ich wprowadzeniu do rejestru krajowego i są dostępne do użytku przy weryfikacji elektronicznej począwszy od daty aktywacji zmiany.

Artykuł 6

Przeglądanie rejestru centralnego przez podmioty gospodarcze

1. Co najmniej dwa razy dziennie Komisja sporządza wyciąg wszystkich aktywnych wpisów z rejestru centralnego. Sporządzając ten wyciąg, Komisja usuwa wszelkie wpisy, które nie są dostępne do publicznego wglądu. Komisja usuwa również z wszystkich pozostałych wpisów wszelkie szczegółowe dane dotyczące każdego rodzaju podmiotu gospodarczego lub miejsca, które to dane nie są zgodne z opisem szczegółowych danych zawartych w wyciągach, określonym w ust. 3 lit. a), b) i c).

2. Podmioty gospodarcze mogą zwrócić się do Komisji o wyciąg danych szczegółowych z określonego wpisu, przedstawiając niepowtarzalny numer akcyzowy, o którym mowa w art. 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 389/2012.

3. Jeśli przedłożony niepowtarzalny numer akcyzowy odpowiada numerowi akcyzowemu znajdującemu się w wyciągu z rejestru centralnego, właściwy wyciąg danych szczegółowych jest przekazywany podmiotowi gospodarczemu, który wystąpił z wnioskiem, w następujących przypadkach:

a) jeśli przedłożony niepowtarzalny numer akcyzowy odpowiada wpisowi dla uprawnionego prowadzącego skład podatkowy, zarejestrowanego odbiorcy lub zarejestrowanego wysyłającego, wyciąg zawiera jedną z następujących informacji:

(i) opis tekstowy kodu rodzaju operatora (grupa danych 2 e określona w tabeli 2 w załączniku I);

(ii) co najmniej jeden kod kategorii wyrobu akcyzowego (grupa danych 2.4 w komunikacie „Operacje w rejestrze podmiotów gospodarczych”) lub co najmniej jeden kod wyrobu akcyzowego (grupa danych 2.5 a określona w tabeli 2 w załączniku I);

(iii) połączenie grupy danych 2.4 a i 2.5 a, zgodnie z zasadami zawartymi w opisie określonym w tabeli 2 w załączniku I;

b) jeśli przedłożony niepowtarzalny numer akcyzowy odpowiada wpisowi dla składu podatkowego, wyciąg zawiera jedną z poniższych informacji:

(i) co najmniej jeden kod kategorii wyrobu akcyzowego (grupa danych 3.4 a określona w tabeli 2 w załączniku I);

(ii) co najmniej jeden kod wyrobu akcyzowego (grupa danych 3.5 a określona w tabeli 2 w załączniku I);

(iii) połączenie grupy danych 3.4 a i 3.5 a, zgodnie z zasadami zawartymi w opisie określonym w tabeli 2 w załączniku I;

c) jeśli przedłożony niepowtarzalny numer akcyzowy odpowiada zarejestrowanemu odbiorcy określonego w art. 19 ust. 2 lit h) rozporządzenia (UE) nr 389/2012, wyciąg oprócz danych określonych w lit. a) zawiera następujące informacje:

(i) datę wygaśnięcia zezwolenia (grupa danych 4 c określona w tabeli 2 w załączniku I);

(ii) czy zezwolenie może być wykorzystywane do więcej niż jednego przemieszczenia (grupa danych 4 d w tabeli 2 w załączniku I);

(iii) co najmniej jeden zestaw danych dotyczących zezwolenia tymczasowego (grupa danych 4.3 określona w tabeli 2 w załączniku I).

4. W przypadku braku zgodności między przedłożonym niepowtarzalnym numerem akcyzowym a wyciągiem z rejestru centralnego podmiot gospodarczy, który złożył wniosek, zostaje o tym poinformowany.

5. Jeśli podmiot gospodarczy twierdzi, że brakuje wpisu dotyczącego jego zezwolenia lub wpis ten jest nieprawidłowy, Komisja, na wniosek, informuje go, w jaki sposób może złożyć wniosek o dokonanie korekty tego wpisu oraz podaje dane kontaktowe centralnego akcyzowego biura łącznikowego lub łącznikowego organu administracyjnego właściwego państwa członkowskiego.

Artykuł 7

Informacje statystyczne i sprawozdania

1. Następujące informacje mogą być zawarte w wyciągach z rejestru centralnego sporządzanych przez Komisję zgodnie z art. 34 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 389/2012:

- a) liczba aktywnych i nieaktywnych wpisów podmiotów gospodarczych;
- b) liczba zbliżających się wygaśnień zezwoleń, będąca łączną liczbą zezwoleń, które wygasną w kolejnym miesiącu lub w kolejnym kwartale;
- c) rodzaje podmiotów gospodarczych, liczba podmiotów gospodarczych, według rodzajów, oraz liczba składów podatkowych;
- d) liczba upoważnionych podmiotów gospodarczych według wyrobów i według kategorii wyrobów;
- e) liczba zmian w zezwoleniach akcyzowych.

Na podstawie informacji statystycznych, o których mowa w akapicie pierwszym, Komisja przygotowuje miesięczne sprawozdanie dla państw członkowskich.

2. Dowolne centralne akcyzowe biuro łącznikowe lub łącznikowy organ administracyjny mogą zwrócić się do Komisji o sporządzenie specjalnego sprawozdania statystycznego dotyczącego rejestru centralnego. Wniosek taki musi zostać sporządzony za pomocą komunikatu „Wspólny wniosek” określonego w tabeli 1 w załączniku I. Komisja udziela odpowiedzi za pomocą komunikatu „Statystyki SEED” określonego w tabeli 4 w załączniku I.

Artykuł 8

Termin przetwarzania powiadomień o zmianach w rejestrze krajowym oraz wspólnych wniosków

1. W ciągu dwóch godzin od otrzymania powiadomienia o zmianie w rejestrze krajowym Komisja przetwarza tę zmianę zgodnie z art. 4.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 czerwca 2013 r.

2. W ciągu dwóch godzin od otrzymania komunikatu „Wspólny wniosek” określonego w tabeli 1 w załączniku I, Komisja przekazuje żądane informacje centralnemu akcyzowemu biurowi łącznikowemu lub łącznikowemu organowi administracyjnemu, które złożyły wniosek.

Artykuł 9

Dostępność

Rejestr centralny i rejestry krajowe są dostępne nieprzerwanie.

Artykuł 10

Ograniczenia obowiązków świadczenia usług

Obowiązki świadczenia usług przez Komisję i państwa członkowskie, określone w art. 8 i 9, nie mają zastosowania w następujących należycie uzasadnionych okolicznościach:

- a) rejestr centralny lub rejestr krajowy są niedostępne z powodu awarii sprzętu lub urządzeń telekomunikacyjnych;
- b) występują problemy z siecią, które nie podlegają bezpośredniej kontroli Komisji ani właściwego państwa członkowskiego;
- c) siła wyższa;
- d) zaplanowane prace konserwacyjne zgłoszone co najmniej 48 godzin przed planowanym rozpoczęciem okresu konserwacji.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuły 8, 9 i 10 stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

NOTY WYJAŚNIAJĄCE DO KOMUNIKATÓW ELEKTRONICZNYCH WYKORZYSTYWANYCH DO PROWADZENIA REJESTRU PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH

1. Elementy danych zawartych w komunikatach elektronicznych wykorzystywanych do celów systemu komputerowego tworzą grupy danych i w stosownych przypadkach podgrupy danych. Szczegóły dotyczące elementów danych i ich wykorzystywania są przedstawione w tabelach niniejszego załącznika, w których:

- a) w kolumnie A podaje się kod numeryczny (numer) przypisany do każdej grupy i podgrupy danych; każdej podgrupie nadaje się numer porządkowy zgodny z (pod)grupą danych, której stanowi część (na przykład: jeśli numer grupy danych to 1, pierwsza podgrupa danych tej grupy będzie mieć numer 1.1, a pierwsza podgrupa danych tej podgrupy - numer 1.1.1);
- b) w kolumnie B podaje się kod alfabetyczny (literę) przypisany do każdego elementu (pod)grupy danych;
- c) kolumna C określa (pod)grupę danych lub element danych;
- d) w kolumnie D podaje się każdą (pod)grupę danych lub element danych wraz z wartością wskazującą, czy wprowadzenie odpowiednich danych jest:
 - (i) „R” (required – obowiązkowe), co oznacza, że dane muszą być wprowadzone. Jeśli (pod)grupa danych jest oznaczona jako „O” (optional – fakultatywna) lub „C” (conditional – warunkowa), wprowadzenie elementów danych z tej grupy nadal może być „R” (required – obowiązkowe), jeśli właściwe organy państwa członkowskiego zdecydowały, że dane z tej (pod)grupy muszą zostać wypełnione lub jeśli dany warunek ma zastosowanie;
 - (ii) „O” (optional – fakultatywne), co oznacza, że wprowadzenie danych jest fakultatywne dla osoby, która przekazuje komunikat (wysyłający lub odbiorca), z wyjątkiem sytuacji, w której państwo członkowskie określiło, że dane są obowiązkowe zgodnie z opcją podaną w kolumnie E dla niektórych fakultatywnych (pod)grup danych lub elementów danych;
 - (iii) „C” (conditional – warunkowe), co oznacza, że użycie (pod)grupy danych lub elementu danych zależy od innych (pod)grup danych lub elementów danych zawartych w tym samym komunikacie;
 - (iv) „D” (dependent – zależne), co oznacza, że zastosowanie (pod)grupy danych lub elementu danych zależy od warunku, którego nie może sprawdzić system komputerowy, jak przewidziano w kolumnach E i F.
- e) w kolumnie E podaje się warunek (warunki) w odniesieniu do danych, których wprowadzenie jest warunkowe, określa się zastosowanie w stosownych przypadkach danych fakultatywnych lub zależnych oraz wskazuje się, jakie dane muszą być podane przez właściwe organy;
- f) w kolumnie F w stosownych przypadkach podaje się wyjaśnienia dotyczące wypełnienia komunikatu;
- g) w kolumnie G podaje się:
 - (i) w odniesieniu do niektórych (pod)grup danych – liczbę poprzedzającą znak „x” wskazującą, ile razy (pod)grupę danych można powtórzyć w komunikacie (wartość domyślna – 1);
 - (ii) w odniesieniu do wszystkich elementów danych, poza elementami danych wskazującymi czas lub datę, cechy określające rodzaj i długość danych. Kody rodzajów danych są następujące:
 - „a” alfabetyczny,
 - „n” numeryczny,
 - „an” alfanumeryczny.

Cyfra następująca po kodzie wskazuje dopuszczalną długość danego elementu danych. Fakultatywne dwie kropki przed wskaźnikiem długości oznaczają, że dane nie mają ustalonej długości, ale mogą zawierać maksymalnie liczbę cyfr określoną wskaźnikiem długości. Przecinek w długości danych oznacza, że dane mogą zawierać liczby dziesiętne, cyfra przed przecinkiem oznacza całkowitą długość atrybutu, a cyfra po przecinku oznacza maksymalną liczbę cyfr dziesiętnych po przecinku.

- (iii) w odniesieniu do danych wskazujących czas lub datę, dopisek „data”, „czas” lub „dataCzas” oznaczający, że data, czas lub data i czas muszą być podane zgodnie z normą ISO 8601 określającą zapisywanie daty i czasu.

2. W tabelach niniejszego załącznika wykorzystywane są następujące skróty:
- a) e-AD: elektroniczny dokument administracyjny;
 - b) ARC: administracyjny kod referencyjny;
 - c) SEED: System Wymiany Danych dotyczących akcyzy (elektroniczna baza danych, o której mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 389/2012);
 - d) Kod CN: kod Nomenklatury scalonej.
3. W tabelach niniejszego załącznika wykorzystywane są następujące definicje:
- a) „data początkowa” oznacza „datę początkową zezwolenia” lub „datę początkową ważności”;
 - b) „data końcowa” oznacza „datę końcową zezwolenia” lub „datę końcową ważności”;
 - c) „data początkowa zezwolenia” oznacza datę, od której podmiot gospodarczy jest upoważniony przez właściwe państwo członkowskie do produkcji, składowania wysyłania lub odbioru wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy;
 - d) „data końcowa zezwolenia” oznacza datę, od której podmiot gospodarczy przestaje być upoważniony przez właściwe państwo członkowskie;
 - e) „data początkowa ważności” oznacza datę, od której siedziba podmiotu gospodarczego została uznana przez właściwe państwo członkowskie za ważne jako miejsce wykorzystywane do produkcji, wysyłki lub odbioru wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy;
 - f) „data końcowa ważności” oznacza datę, od której siedziby podmiotu gospodarczego tracą ważność.

Tabela 1

Wspólny wniosek

(o którym mowa w art. 4, 7 i 8)

A	B	C	D	E	F	G
1		ATRYBUTY	R			
	<i>a</i>	Rodzaj wniosku	R		Możliwe wartości są następujące: — 2 = wniosek o wyciąg danych referencyjnych — 3 = wniosek o wyszukanie danych odniesienia — 4 = wniosek o wyciąg podmiotów gospodarczych — 5 = wniosek o wyszukanie podmiotów gospodarczych — 6 = wniosek o EOL — 7 = wniosek o wyszukanie wykazu dokumentów e-AD — 8 = wniosek dotyczący statystyk SEED	n1
	<i>b</i>	Nazwa komunikatu wniosku	C	— „R”, jeśli <Rodzaj wniosku> wynosi „2” lub „3” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania (zob. Rodzaj wniosku w polu 1a)	Możliwe wartości są następujące: — „C_COD_DAT”= Wspólny wykaz kodów — „C_PAR_DAT”= Wspólne parametry systemowe — „ALL”= Dla kompletnej struktury	a..9
	<i>c</i>	Urząd składający wniosek	R		Istniejący identyfikator <Numer referencyjny urzędu> w zestawie <URZĄD>	an8
	<i>d</i>	Identyfikator korelacji wniosku	C	— „R”, jeśli <Rodzaj wniosku> wynosi „2”, „3”, „4”, „5”, „7” lub „8” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania zob. Rodzaj wniosku w polu 1a)	Wartość <Identyfikator korelacji wniosku> jest niepowtarzalna dla każdego państwa członkowskiego	an..16
	<i>e</i>	Data początkowa	C	Dla 1 e i f:		Data
	<i>f</i>	Data końcowa	C	— „R”, jeśli <Rodzaj wniosku> wynosi „3” lub „5” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania zob. Rodzaj wniosku w polu 1a)		Data
	<i>g</i>	Pojedyncza data	C	— „R”, jeśli <Rodzaj wniosku> wynosi „2” lub „4” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania zob. Rodzaj wniosku w polu 1a)		Data

A	B	C	D	E	F	G
2		WNIOSEK DOTYCZĄCY WYKAZU DOKUMENTÓW E-AD	C	— „R”, jeśli <Rodzaj wniosku> wynosi „7” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania zob. Rodzaj wniosku w polu 1a)		
	a	Kod państwa członkowskiego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2
2.1		RA_KRYTERIUM PIERWOTNE	R			99x
	a	Kod rodzaju kryterium pierwotnego	R		Możliwe wartości są następujące: — 1 = ARC — 2 = marka produktu — 3 = kategorie wyrobów akcyzowych przemieszczenia — 4 = (zarezerwowany) — 5 = (zarezerwowany) — 6 = (zarezerwowany) — 7 = (zarezerwowany) — 8 = miasto odbiorcy — 9 = miasto wysyłającego — 10 = miasto gwaranta — 11 = (zarezerwowany) — 12 = miasto miejsca dostawy — 13 = miasto składu podatkowego wysyłki — 14 = miasto przewoźnika — 15 = kod CN wyrobu — 16 = data faktury — 17 = numer akcyzowy odbiorcy — 18 = numer akcyzowy wysyłającego — 19 = numer akcyzowy gwaranta — 20 = (zarezerwowany) — 21 = (zarezerwowany) — 22 = numer akcyzowy składu podatkowego przeznaczenia — 23 = numer akcyzowy składu podatkowego wysyłki — 24 = (zarezerwowany) — 25 = kod wyrobu akcyzowego — 26 = czas przewozu — 27 = państwo członkowskie przeznaczenia	n..2

A	B	C	D	E	F	G
					— 28 = państwo członkowskie wysyłki — 29 = nazwa odbiorcy — 30 = nazwa wysyłającego — 31 = nazwa gwaranta — 32 = (zarezerwowany) — 33 = miasto miejsca dostawy — 34 = miasto składu podatkowego wysyłki — 35 = nazwa przewoźnika — 36 = numer faktury — 37 = kod pocztowy odbiorcy — 38 = kod pocztowy wysyłającego — 39 = kod pocztowy gwaranta — 40 = (zarezerwowany) — 41 = kod pocztowy miejsca dostawy — 42 = kod pocztowy składu podatkowego wysyłki — 43 = kod pocztowy przewoźnika — 44 = ilość wyrobów (w treści dokumentu e-AD) — 45 = lokalny numer referencyjny, będący numerem seryjnym nadanym przez wysyłającego — 46 = rodzaj transportu — 47 = (zarezerwowany) — 48 = (zarezerwowany) — 49 = numer VAT odbiorcy — 50 = (zarezerwowany) — 51 = numer VAT przewoźnika — 52 = zmiana przeznaczenia (numer porządkowy ≥ 2)	
2.1.1		RA_WARTOŚĆ PIERWOTNA	O			99x
	a	Wartość	R			an..255
3		STA_WNIOSEK	C	— „R”, jeśli <Rodzaj wniosku> wynosi „8” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania <i>zob. Rodzaj wniosku w polu 1a)</i>		
	a	Rodzaj statystyczny	R		Możliwe wartości są następujące: — 1 = aktywne i nieaktywne podmioty gospodarcze — 2 = zbliżające się wygaśnięcia	n1

A	B	C	D	E	F	G
					— 3 = podmioty gospodarcze według rodzaju i składy podatkowe — 4 = działalność akcyzowa — 5 = zmiany w zezwoleniach akcyzowych	
3.1		KOD WYKAZU PAŃSTW CZŁONKOWSKICH	R			99x
	a	Kod państwa członkowskiego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2
4		STA_OKRES	C	— „R”, jeśli <Rodzaj wniosku> wynosi „8” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania zob. Rodzaj wniosku w polu 1a)		
	a	Rok	R			n4
	b	Półrocze	C	Dla 4 b, c i d: Trzy następujące pola danych są opcjonalne i wykluczają się wzajemnie: — <półrocze> — <kwartał> — <miesiąc> tj. jeśli podane jest jedno z tych pól danych, nie stosuje się dwóch pozostałych.	Możliwe wartości są następujące: — 1 = pierwsze półrocze — 2 = drugie półrocze	n1
	c	Kwartał	C		Możliwe wartości są następujące: — 1 = pierwszy kwartał — 2 = drugi kwartał — 3 = trzeci kwartał — 4 = czwarty kwartał	n1
	d	Miesiąc	C		Możliwe wartości są następujące: — 1 = styczeń — 2 = luty — 3 = marzec — 4 = kwiecień — 5 = maj — 6 = czerwiec — 7 = lipiec — 8 = sierpień — 9 = wrzesień	n..2

A	B	C	D	E	F	G
					— 10 = październik — 11 = listopad — 12 = grudzień	
5		REF_WNIOSEK	C	— „R”, jeśli <Rodzaj wniosku> wynosi „2” lub „3” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania <i>zob. Rodzaj wniosku w polu 1a)</i>		
5.1		KOD WYKAZU KODÓW	O			99x
	a	Wykaz kodów, o które wnioskuje się	O		Możliwe wartości są następujące: — 1 = jednostki miary — 2 = rodzaje zdarzeń — 3 = rodzaje dowodów — 4 = (zarezerwowany) — 5 = (zarezerwowany) — 6 = kody języków — 7 = państwa członkowskie — 8 = kody krajów — 9 = kody opakowań — 10 = przyczyny odbioru z zastrzeżeniami lub raportu z kontroli z zastrzeżeniami — 11 = przyczyny przerwania — 12 = (zarezerwowany) — 13 = rodzaje transportu — 14 = jednostki transportu — 15 = strefa uprawy winorośli — 16 = kod czynności związanych z winem — 17 = kategorie wyrobów akcyzowych — 18 = wyroby akcyzowe — 19 = kody CN — 20 = powiązanie kod CN - wyrób akcyzowy — 21 = przyczyny anulowania — 22 = przyczyny ostrzeżenia lub odrzucenia e-AD — 23 = wyjaśnienia zwłoki — 24 = (zarezerwowany) — 25 = osoby zgłaszające zdarzenie — 26 = przyczyny odmowy przekazania historii	n..2

A	B	C	D	E	F	G
					— 27 = przyczyny opóźnienia przekazania wyniku — 28 = działania w ramach współpracy administracyjnej — 29 = przyczyny wniosku w sprawie współpracy administracyjnej — 30 = (zarezerwowany) — 31 = (zarezerwowany) — 32 = (zarezerwowany) — 33 = (zarezerwowany) — 34 = przyczyny braku możliwości działań w ramach współpracy administracyjnej — 35 = przyczyny odrzucenia wspólnego wniosku — 36 = (zarezerwowany)	

Tabela 2

Operacje w rejestrze podmiotów gospodarczych

(o których mowa w art. 3, 4 i 6)

A	B	C	D	E	F	G
1		ATRYBUTY	R			
	a	Rodzaj komunikatu	R		Możliwe wartości są następujące: — 1 = aktualizacja podmiotów gospodarczych (powiadomienie o zmianach w CD/RD) — 2 = rozpowszechnianie uaktualnień podmiotów gospodarczych — 3 = wyszukiwanie podmiotów gospodarczych — 4 = wyciąg podmiotów gospodarczych	n1
	b	Identyfikator korelacji wniosku	C	— „R”, jeśli <Rodzaj komunikatu> wynosi „3” lub „4” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania (zob. Rodzaj wniosku w polu 1a)	Wartość <Identyfikator korelacji wniosku> jest niepowtarzalna dla każdego państwa członkowskiego	an..16
2		ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU	O			999999x
	a	Numer akcyzowy podmiotu	R		(zob. wykaz kodów w pkt 1 załącznika II. <Numer akcyzowy podmiotu> musi być niepowtarzalny w wykazie <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU>.	an13
	b	Numer VAT	O			an..14

A	B	C	D	E	F	G
	c	Data początkowa zezwolenia	R			data
	d	Data końcowa zezwolenia	O			data
	e	Kod rodzaju podmiotu	R		Możliwe wartości są następujące: — 1 = uprawniony prowadzący skład podatkowy — 2 = zarejestrowany odbiorca — 3 = zarejestrowany wysyłający Wartość <Kod rodzaju podmiotu> nie może być zmieniana po utworzeniu ZEZWOLENIA DLA PODMIOTU	n1
	f	Numer referencyjny urzędu akcyzowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 5 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	an8
2.1		DZIAŁANIE	R			
	a	Operacja	R		Możliwe wartości są następujące: — C = utworzenie — U = aktualizacja — I = unieważnienie	a1
	b	Data aktywacji	C	— „R”, jeśli <Operacja> wynosi „C” lub „U” — w przeciwnym razie „O” (zob. Operacja w polu 2.1a)	Jeśli <Data aktywacji> nie została wpisana, za Datę aktywacji operacji Unieważnienie uznaje się datę wprowadzenia operacji Unieważnienie do rejestru centralnego.	data
	c	Właściwy administrator danych	O			an..35
2.2		NAZWA I ADRES	R			99x
	a	Nazwa	R			an..182
	b	NAD_LNG	R		(zob. wykaz kodów w pkt 1 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2
2.2.1		ADRES	R			
	a	Ulica	R			an..65
	b	Numer domu	O			an..11

A	B	C	D	E	F	G												
	c	Kod pocztowy	R			an..10												
	d	Miasto	R			an..50												
	e	Kod państwa członkowskiego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2												
2.3		KOD ROLI PODMIOTU	O			9x												
	a	Kod roli podmiotu	R		Możliwe wartości są następujące: — 1 = możliwość dokonywania dostawy bezpośredniej — 2 = dopuszczono możliwość niewypełniania pól miejsca przeznaczenia zgodnie z art. 19 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 389/2012. Powiązania <Rodzaj podmiotu/Kod roli podmiotu> są następujące: <table><tr><th>OP/OR TYPE / OP/OR ROLE</th><th>AUTH. WH KEEPER</th><th>REG. CON/EE</th><th>REG. CON/OR</th></tr><tr><td>Allowed to practise direct delivery</td><td>X</td><td>X</td><td></td></tr><tr><td>Allowed to leave empty the destination fields according to point (f) of Article 19(2) of Regulation (EU) No 389/2012</td><td>X</td><td></td><td></td></tr></table>	OP/OR TYPE / OP/OR ROLE	AUTH. WH KEEPER	REG. CON/EE	REG. CON/OR	Allowed to practise direct delivery	X	X		Allowed to leave empty the destination fields according to point (f) of Article 19(2) of Regulation (EU) No 389/2012	X			n1
OP/OR TYPE / OP/OR ROLE	AUTH. WH KEEPER	REG. CON/EE	REG. CON/OR															
Allowed to practise direct delivery	X	X																
Allowed to leave empty the destination fields according to point (f) of Article 19(2) of Regulation (EU) No 389/2012	X																	
2.4		KOD KATEGORII WYROBÓW AKCYZOWYCH	C	Musi być wprowadzona co najmniej jedna z grup danych <Kod KATEGORII WYROBÓW AKCYZOWYCH> lub <Kod WYROBU AKCYZOWEGO>		999x												
	a	Kod kategorii wyrobów akcyzowych	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 w załączniku II) Wartość <Kod kategorii wyrobów akcyzowych> musi być niepowtarzalna w wykazie <Kod KATEGORII WYROBÓW AKCYZOWYCH> w ramach tej samej wartości <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU> lub <SKŁAD PODATKOWY>	a1												

A	B	C	D	E	F	G
2.5		KOD WYROBU AKCYZOWEGO	C	Musi być wprowadzona co najmniej jedna z grup danych <Kod KATEGORII WYROBÓW AKCYZOWYCH> lub <Kod WYROBU AKCYZOWEGO>		999x
	a	Kod wyrobu akcyzowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 11 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009) Wartość <Kod kategorii wyrobów akcyzowych> dla <Kod wyrobu akcyzowego> nie może istnieć w ramach tej samej wartości <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU> lub <SKŁAD PODATKOWY> Wartość <Kod wyrobu akcyzowego> musi być niepowtarzalna w wykazie <Kod WYROBU AKCYZOWEGO> w ramach tej samej wartości <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU>, <SKŁAD PODATKOWY> lub <ZEZWOLENIE TYMCZASOWE>	an..4
2.6		(Z WYKORZYSTANIEM) SKŁADU PODATKOWEGO	C	— „R”, jeśli <kod rodzaju podmiotu> ma wartość „uprawniony prowadzący skład podatkowy” — w przeciwnym razie nie ma zastosowania (zob. kod rodzaju podmiotu w polu 2e)		99x
	a	Numer składu podatkowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 1 w załączniku II) „Numer składu podatkowego” jest jedną z wartości <SKŁAD PODATKOWY. Numer składu podatkowego> tak, że istnieje co najmniej jedna aktywna wersja, której Przedział ważności pokrywa się z przedziałem ważności dla <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU>, po dacie aktywacji tego drugiego, o co najmniej jeden dzień. <Numer składu podatkowego> musi być niepowtarzalny w wykazie <SKŁAD PODATKOWY>.	an13
3		SKŁAD PODATKOWY	O			999999x
	a	Numer składu podatkowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 1 w załączniku II) <Numer składu podatkowego> musi być niepowtarzalny w wykazie <SKŁAD PODATKOWY>. „Numer składu podatkowego” musi być taki sam jak jedna z wartości <(Z WYKORZYSTANIEM) SKŁADU PODATKOWEGO. numer składu podatkowego> w ramach jednej lub większej liczby grup danych <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU> dla rodzaju „Uprawniony prowadzący skład podatkowy”, spełniający również zasadę 204	an13

A	B	C	D	E	F	G
	b	Data początkowa ważności	R			data
	c	Data zakończenia ważności	O			data
	d	Numer referencyjny urzędu akcyzowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 5 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	an8
3.1		DZIAŁANIE	R			
	a	Operacja	R		Możliwe wartości są następujące: — C = utworzenie — U = aktualizacja — I = unieważnienie	a1
	b	Data aktywacji	C	— „R”, jeśli <Operacja> wynosi „C” lub „U” — w przeciwnym razie „O” (zob. Operacja w polu 3.1a)	Jeśli <Data aktywacji> nie została wpisana, za Datę aktywacji operacji Unieważnienie uznaje się datę wprowadzenia operacji Unieważnienie do rejestru centralnego.	data
	c	Właściwy administrator danych	O			an..35
3.2		NAZWA I ADRES	R			99x
	a	Nazwa	R			an..182
	b	NAD_LNG	R		(zob. wykaz kodów w pkt 1 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2
3.2.1		ADRES	R			
	a	Ulica	R			an..65
	b	Numer domu	O			an..11
	c	Kod pocztowy	R			an..10
	d	Miasto	R			an..50
	e	Kod państwa członkowskiego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2

A	B	C	D	E	F	G
3.4		KOD KATEGORII WYROBÓW AKCYZOWYCH	C	Musi być wprowadzona co najmniej jedna z grup danych <Kod KATEGORII WYROBÓW AKCYZOWYCH> lub <Kod WYROBU AKCYZOWEGO>		999x
	a	Kod kategorii wyrobów akcyzowych	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 w załączniku II) Wartość <Kod kategorii wyrobów akcyzowych> musi być niepowtarzalna w wykazie <Kod KATEGORII WYROBÓW AKCYZOWYCH> w ramach tej samej wartości <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU> lub <SKŁAD PODATKOWY>	an1
3.5		KOD WYROBU AKCYZOWEGO	C	Musi być wprowadzona co najmniej jedna z grup danych <Kod KATEGORII WYROBÓW AKCYZOWYCH> lub <Kod WYROBU AKCYZOWEGO>		999x
	a	Kod wyrobu akcyzowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 11 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009) Wartość <Kod kategorii wyrobów akcyzowych> dla <Kod wyrobu akcyzowego> nie może istnieć w ramach tej samej wartości <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU> lub <SKŁAD PODATKOWY> Wartość <Kod wyrobu akcyzowego> musi być niepowtarzalna w wykazie <Kod WYROBU AKCYZOWEGO> w ramach tej samej wartości <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU>, <SKŁAD PODATKOWY> lub <ZEZWOLENIE TYMCZASOWE>	an..4
4		ZEZWOLENIE TYMCZASOWE	O			999999x
	a	Numer zezwolenia tymczasowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 2 w załączniku II)	an13
	b	Numer referencyjny urzędu wydania	R		(zob. wykaz kodów w pkt 5 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	an8
	c	Data wygaśnięcia	R			data

A	B	C	D	E	F	G
	d	Znacznik zezwolenia tymczasowego z możliwością ponownego wykorzystania	R		Możliwe wartości są następujące: — 0 = Brak lub Fałszywe — 1 = Tak lub Prawdziwe	n1
	e	Numer VAT	O			an..14
	f	Data początkowa zezwolenia	R			data
	g	Znacznik małego producenta wina	O		Możliwe wartości są następujące: — 0 = Brak lub Fałszywe — 1 = Tak lub Prawdziwe	n1
4.1		DZIAŁANIE	R			
	a	Operacja	R		Możliwe wartości są następujące: — C = utworzenie — U = aktualizacja — I = unieważnienie	a1
	b	Data aktywacji	C	— „R”, jeśli <Operacja> wynosi „C” lub „U” — w przeciwnym razie „O” (zob. Operacja w polu 4.1a)	Jeśli <Data aktywacji> nie została wpisana, za Datę aktywacji operacji Unieważnienie uznaje się datę wprowadzenia operacji Unieważnienie do rejestru centralnego.	data
	c	Właściwy administrator danych	O			an..35
4.2		PODMIOT WYSYŁAJĄCY	R			
	a	Numer akcyzowy podmiotu	C	— „R”, jeśli wartość <Zezwolenie tymczasowe – znacznik małego producenta wina> nie występuje lub jest Fałszywy — w przeciwnym razie „O”	Dla wartości PODMIOT wysyłający Istniejący identyfikator <Numer akcyzowy podmiotu> w zestawie <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU> <Kod rodzaju podmiotu> dotyczący pozycji <PODMIOT> musi mieć wartość: — „Uprawniony prowadzący skład podatkowy”; LUB — „Zarejestrowany wysyłający”	an13
	b	Nazwa podmiotu	R			an..182
	c	Ulica	R			an..65

A	B	C	D	E	F	G
	d	Numer domu	O			an..11
	e	Kod pocztowy	R			an..10
	f	Miasto	R			an..50
	g	NAD_LNG	R		(zob. wykaz kodów w pkt 1 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2
4.3		SZCZEGÓŁY ZEZWOLENIA TYMCZASOWEGO	R			999x
	a	Kod wyrobu akcyzowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 11 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009) Wartość <Kod wyrobu akcyzowego> musi być niepowtarzalna w wykazie <Kod WYROBU AKCYZOWEGO> w ramach tej samej wartości <ZEZWOLENIE DLA PODMIOTU>, <SKŁAD PODATKOWY> lub <ZEZWOLENIE TYMCZASOWE> Jeśli <Zezwolenie tymczasowe – mały producent wina> występuje i ma wartość Prawdziwe, WTEDY wartość <Kod wyrobu akcyzowego> musi wynosić: — „W200”; LUB — „W300”	an..4
	b	Ilość	R			n..15,3
4.4		NAZWA I ADRES	R			99x
	a	Nazwa	R			an..182
	b	NAD_LNG	R		(zob. wykaz kodów w pkt 1 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2
4.4.1		ADRES	R			
	a	Ulica	R			an..65
	b	Numer domu	O			an..11
	c	Kod pocztowy	R			an..10
	d	Miasto	R			an..50
	e	Kod państwa członkowskiego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2

Tabela 3

Odmowa aktualizacji podmiotów gospodarczych

(o której mowa w art. 4)

A	B	C	D	E	F	G
1		Przekazanie komunikatu o operacjach w rejestrze podmiotów gospodarczych	R		(zob. szczegółowe informacje w tabeli 2)	
2		ODRZUCENIE	R			9999x
	a	Data i godzina odrzucenia	R			data Czas
	b	Kod przyczyny odrzucenia	R		Możliwe wartości są następujące: — 1 = brak operacji — 2 = nieznana operacja — 3 = niewłaściwy format numeru akcyzowego podmiotu gospodarczego — 4 = niewłaściwy format numeru składu podatkowego — 5 = niewłaściwy format zezwolenia tymczasowego — 6 = niewłaściwy format numeru referencyjnego urzędu — 7 = brak nazwy — 8 = podmiot gospodarczy już istnieje (utworzenie) — 9 = skład podatkowy już istnieje (utworzenie) — 10 = tymczasowe zezwolenie już istnieje (utworzenie) — 11 = nie znaleziono podmiotu gospodarczego (aktualizacja/usunięcie) — 12 = nie znaleziono składu podatkowego (aktualizacja/usunięcie) — 13 = nie znaleziono zezwolenia tymczasowego (aktualizacja/usunięcie) — 14 = nieznany podmiot gospodarczy — 18 = brak rodzaju podmiotu — 19 = nieznany rodzaj podmiotu — 20 = brak roli podmiotu — 21 = nieznana rola podmiotu — 22 = niespójność między rodzajem operatora i rolą operatora — 23 = brakujący lub niewłaściwy format daty początkowej zezwolenia — 24 = niewłaściwy format daty końcowej zezwolenia — 25 = brakujący lub niewłaściwy format daty wygaśnięcia — 26 = brakujący lub nieznany numer referencyjny urzędu — 27 = niespójności między numerem akcyzowym i urzędem akcyzowym	n..2

A	B	C	D	E	F	G
					— 28 = skład podatkowy nie może należeć do więcej niż jednego uprawnionego prowadzącego skład podatkowy — 29 = numer akcyzowy uprawnionego prowadzącego skład podatkowy nie może być taki sam jak numer akcyzowy podmiotu gospodarczego, chyba że ten drugi jest swoim własnym uprawnionym prowadzącym skład podatkowy — 30 = brak kategorii wyrobu akcyzowego — 31 = nieznana kategoria wyrobu akcyzowego — 32 = brak wyrobu akcyzowego — 33 = nieznany wyrób akcyzowy — 34 = niepełny adres — 35 = brak kodu języka — 36 = nieznany kod języka — 37 = należy podać co najmniej numer telefonu, numer faksu lub adres e-mail — 38 = brak właściciela/kierownika składu podatkowego — 39 = nieznany właściciel/kierownik składu podatkowego — 40 = właściciel/kierownik składu podatkowego musi być prowadzącym skład podatkowy — 41 = tylko prowadzący skład podatkowy może być uprawniony do korzystania ze składu podatkowego — 42 = niewłaściwy numer składu podatkowego (naruszenie zasady 204) — 43 = brak uprawnionego prowadzącego skład podatkowy z odniesieniem do składu podatkowego (naruszenie zasady 205) — 44 = brak wartości <numer akcyzowy podmiotu> (naruszenie warunku 157) — 45 = niewłaściwa wartość <kod wyrobu akcyzowego> (zasada 212)	

Tabela 4

Statystyki SEED

(o których mowa w art. 7)

A	B	C	D	E	F	G
1		ATRYBUTY	R			
	<i>a</i>	Identyfikator korelacji wniosku	R		Wartość <Identyfikator korelacji wniosku> jest niepowtarzalna dla każdego państwa członkowskiego	an..16
2		OKRES STATYSTYK	R			

A	B	C	D	E	F	G
	a	Rok	R			n4
	b	Półrocze	C	Dla 2 b, c i d: Trzy następujące pola danych są opcjonalne i wykluczają się wzajemnie: — <półrocze> — <kwartał> — <miesiąc> tj. jeśli podane jest jedno z tych pól danych, nie stosuje się dwóch pozostałych.	Możliwe wartości są następujące: — 1 = pierwsze półrocze — 2 = drugie półrocze	n1
	c	Kwartał	C		Możliwe wartości są następujące: — 1 = pierwszy kwartał — 2 = drugi kwartał — 3 = trzeci kwartał — 4 = czwarty kwartał	n1
	d	Miesiąc	C		Możliwe wartości są następujące: — 1 = styczeń — 2 = luty — 3 = marzec — 4 = kwiecień — 5 = maj — 6 = czerwiec — 7 = lipiec — 8 = sierpień — 9 = wrzesień — 10 = październik — 11 = listopad — 12 = grudzień	n..2
3		STATYSTYKI WEDŁUG PAŃSTW CZŁONKOWSKICH	O			99x
	a	Kod państwa członkowskiego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	a2
	b	Liczba aktywnych podmiotów gospodarczych	O			n..15
	c	Liczba nieaktywnych podmiotów gospodarczych	O			n..15
	d	Liczba zbliżających się wygaśnieć	O			n..15

A	B	C	D	E	F	G
	e	Liczba składów podatkowych	O			n..15
	f	Liczba zmian w zezwoleniu akcyzowym	O			n..15
3.1		RODZAJ OPERATORA	O			9x
	a	Kod rodzaju operatora	R		Możliwe wartości są następujące: — 1 = uprawniony prowadzący skład podatkowy — 2 = zarejestrowany odbiorca — 3 = zarejestrowany wysyłający	n1
	b	Liczba podmiotów gospodarczych	R			n..15
3.2		CZYNNOŚĆ DOTYCZĄCA KATEGORII WYROBU AKCYZOWEGO	O			9x
	a	Kod kategorii wyrobów akcyzowych	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 w załączniku II)	a1
	b	Liczba podmiotów gospodarczych	R			n..15
3.3		CZYNNOŚCI DOTYCZĄCE WYROBU AKCYZOWEGO	O			9999x
	a	Kod wyrobu akcyzowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 11 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	an..4
	b	Liczba podmiotów gospodarczych	R			n..15
4		STATYSTYKI WSZYSTKICH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH	O			
	a	Łączna liczba aktywnych podmiotów gospodarczych	O			n..15
	b	Łączna liczba nieaktywnych podmiotów gospodarczych	O			n..15
	c	Łączna liczba zbliżających się wygaśnieć	O			n..15

A	B	C	D	E	F	G
	d	Łączna liczba składów podatkowych	O			n..15
	e	Łączna liczba zmian w zezwoleniach akcyzowych	O			n..15
4.1		RODZAJ OPERATORA WSZYSTKIE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE	O			9x
	a	Kod rodzaju operatora	R		Możliwe wartości są następujące: — 1 = uprawniony prowadzący skład podatkowy — 2 = zarejestrowany odbiorca — 3 = zarejestrowany wysyłający	n1
	b	Łączna liczba podmiotów gospodarczych	R			n..15
4.2		KATEGORIA WYROBU AKCYZOWEGO CZYNNOŚCI DOTYCZĄCE WSZYSTKICH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH	O			9x
	a	Kod kategorii wyrobów akcyzowych	R		(zob. wykaz kodów w pkt 3 w załączniku II)	a1
	b	Łączna liczba podmiotów gospodarczych	R			n..15
4.3		WYRÓB AKCYZOWY CZYNNOŚCI DOTYCZĄCE WSZYSTKICH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH	O			9999x
	a	Kod wyrobu akcyzowego	R		(zob. wykaz kodów w pkt 11 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009)	an..4
	b	Łączna liczba podmiotów gospodarczych	R			n..15

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ KODÓW

Wykaz kodów w pkt 1: Numer akcyzowy podmiotu/Numer składu podatkowego

Pole	Treść	Rodzaj pola	Przykłady
1	Identyfikator państwa członkowskiego, w którym podmiot gospodarczy lub skład podatkowy jest zarejestrowany	Alfabetyczne 2	PL
2	Niepowtarzalny kod nadany na szczeblu krajowym	Alfanumeryczne 11	2005764CL78

Pole 1 pochodzi z wykazu <PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE> (wykaz kodów w pkt 3 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009).

W polu 2 należy wprowadzić niepowtarzalny identyfikator zarejestrowanego podmiotu akcyzowego (uprawniony prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany odbiorca i zarejestrowany wysyłający) lub składu podatkowego. Sposób przypisywania tej wartości należy do kompetencji władz państw członkowskich, jednak każdy zarejestrowany podmiot akcyzowy (uprawniony prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany odbiorca i zarejestrowany wysyłający) oraz każdy skład podatkowy muszą posiadać niepowtarzalny numer akcyzowy.

Wykaz kodów w pkt 2: Numer zezwolenia tymczasowego

Pole	Treść	Rodzaj pola	Przykłady
1	Identyfikator państwa członkowskiego, w którym podmiot gospodarczy lub skład podatkowy jest zarejestrowany	Alfabetyczne 2	PL
2	Niepowtarzalny kod nadany na szczeblu krajowym	Alfanumeryczne 11	2005764CL78

Numer zezwolenia tymczasowego ma taką samą strukturę jak numer akcyzowy podmiotu/numer składu podatkowego.

Pole 1 pochodzi z wykazu <PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE> (wykaz kodów w pkt 3 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 684/2009).

W polu 2 należy wprowadzić niepowtarzalny identyfikator zarejestrowanego podmiotu akcyzowego (uprawniony prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany odbiorca i zarejestrowany wysyłający) lub składu podatkowego. Sposób przypisywania tej wartości należy do kompetencji władz państw członkowskich, jednak każdy zarejestrowany podmiot akcyzowy (uprawniony prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany odbiorca i zarejestrowany wysyłający) oraz każdy skład podatkowy muszą posiadać niepowtarzalny numer akcyzowy.

Wykaz kodów w pkt 3: Kategorie wyrobów akcyzowych

Kod kategorii wyrobów akcyzowych	Opis
T	Przetworzone wyroby tytoniowe
B	Piwo
W	Wino i napoje fermentowane inne niż wino i piwo
I	Produkty pośrednie
S	Alkohol etylowy i napoje spirytusowe
E	Wyroby energetyczne

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 613/2013**z dnia 25 czerwca 2013 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1451/2007 w odniesieniu do dodatkowych substancji czynnych w produktach biobójczych, podlegających ocenie w ramach programu przeglądu**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W załączniku II do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽²⁾ określono wyczerpujący wykaz istniejących substancji czynnych podlegających ocenie w ramach programu prac mającego na celu systematyczną ocenę substancji czynnych będących w obrocie (zwanego dalej „programem przeglądu”), i zakazano wprowadzania do obrotu produktów biobójczych zawierających substancje czynne w określonym typie produktów, których nie wymieniono w tym załączniku, lub w załączniku I lub IA do dyrektywy 98/8/WE, bądź w przypadku których Komisja podjęła decyzję o niewłączeniu.
- (2) Wykaz w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 obejmuje istniejące substancje czynne w określonym typie produktów, które zostały notyfikowane zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1896/2000 z dnia 7 września 2000 r. w sprawie pierwszej fazy programu określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produktów biobójczych ⁽³⁾, i w odniesieniu do których państwo członkowskie okazało zainteresowanie zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1896/2000, lub w przypadku których przedłożono dokumentację do dnia 1 marca 2006 r. i uznano ją za kompletną.
- (3) Definicja „produktów biobójczych” zawarta w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 98/8/WE oraz definicja „substancji czynnej” zawarta w art. 2 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy, a także opisy określonych typów produktów zawarte w załączniku V do tej dyrektywy interpretowano w różny sposób. W niektórych przypadkach jednolita interpretacja przez Komisję i właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 26 dyrektywy 98/8/WE z czasem uległa zmianie. W szczególności w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 1 marca 2012 r. w sprawie C 420/10, *Söll GmbH przeciwko Tetra GmbH* ⁽⁴⁾ wyjaśniono, że pojęcie „produktów biobójczych” należy

interpretować jako obejmujące niektóre produkty działające tylko w pośredni sposób na zwalczane organizmy szkodliwe.

- (4) Osoby korzystające z publikowanych przez Komisję lub właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 26 dyrektywy 98/8/WE wytycznych bądź z udzielanych przez nie pisemnych wskazówek mogły zatem nie przedłożyć notyfikacji istniejącej substancji czynnej w określonym typie produktów w produkcie wprowadzonym do obrotu lub nie przejąć roli uczestnika, na podstawie obiektywnie uzasadnionego przeświadczenia, że produkt jest wyłączony z zakresu dyrektywy 98/8/WE lub że zalicza się do innego określonego typu produktów.
- (5) Osobom tym należy w takich przypadkach umożliwić przedłożenie dokumentacji w celu oceny w ramach programu przeglądu, z zastrzeżeniem, w stosownych przypadkach, uprzedniego powiadomienia, tak by zapobiec wycofywaniu z obrotu produktów, w przypadku których uzasadniona interpretacja dotycząca ich charakteru jako produktów biobójczych lub ich odpowiedniego typu jest później kwestionowana przez państwa członkowskie lub Komisję.
- (6) Ponadto w przypadkach, w których z tych samych powodów substancje czynne nie zostały jeszcze sklasyfikowane jako istniejące substancje, należy zaktualizować załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1451/2007, tak by we właściwy sposób uwzględniał wszystkie istniejące substancje czynne.
- (7) Sytuacja osób pragnących notyfikować substancję czynną w określonym typie produktów na podstawie niniejszego rozporządzenia będzie podobna do sytuacji osób pragnących przejąć rolę uczestnika zgodnie z przepisami art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007. Należy zatem przewidzieć podobną procedurę i podobne terminy na poinformowanie zainteresowanych stron i zgłaszanie Komisji takiego zamiaru.
- (8) Ponadto należy w miarę możliwości uzgodnić terminy i inne wymogi dotyczące notyfikacji z terminami i wymogami określonymi w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1896/2000 w odniesieniu do pierwszych notyfikacji istniejących substancji czynnych, uwzględniając bieżące metody pracy Europejskiej Agencji Chemikaliów ustanowionej rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾.
- (9) W przypadkach, w których w odniesieniu do danej substancji czynnej będącej przedmiotem notyfikacji nie wyznaczono państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy, oraz w celu zagwarantowania, by substancja została poddana ocenie celem jej zatwierdzenia, należy wprowadzić wymóg potwierdzenia przez dokonującego notyfikacji, iż właściwy organ wyraża zgodę na ocenę przyszłego wniosku w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3.⁽³⁾ Dz.U. L 228 z 8.9.2000, s. 6.⁽⁴⁾ Dotychczas nieopublikowane w Zbiorze Orzeczeń.⁽⁵⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1451/2007.
- (11) W celu zapewnienia płynnego przejścia od dyrektywy 98/8/WE do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych⁽¹⁾ niektóre części niniejszego rozporządzenia powinny stosować się od tej samej daty co rozporządzenie (UE) nr 528/2012.
- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1451/2007 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ponadto »uczestnik« oznacza osobę, która przedłożyła notyfikację przyjętą przez Komisję zgodnie z przepisami art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1896/2000 lub art. 3c ust. 1 niniejszego rozporządzenia, albo państwo członkowskie, które okazało zainteresowanie zgodnie z przepisami art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1896/2000.”;

- 2) w art. 3 ust. 2 dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) istniejące substancje czynne notyfikowane zgodnie z art. 3b.”;

- 3) dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Artykuł 3a

Procedura zgłaszania zamiaru notyfikacji

1. Osoba lub państwo członkowskie uznające, że produkt biobójczy wprowadzany do obrotu i zawierający jedynie istniejące substancje czynne jest objęty dyrektywą 98/8/WE i zalicza się do jednego określonego typu produktów lub szeregu typów produktów, w odniesieniu do których w art. 4 wprowadza się zakaz wprowadzania do obrotu, może zwrócić się do Komisji z wnioskiem o zezwolenie na notyfikację substancji czynnych zawartych w tym produkcie dla odpowiednich określonych typów produktów.

We wniosku należy wskazać odpowiednie substancje czynne w określonym typie produktów oraz zawrzeć uzasadnienie nieprzedłożenia notyfikacji zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1896/2000 lub nieokazania zainteresowania zgodnie z art. 5 ust. 3 tego rozporządzenia lub nieprzejścia roli uczestnika zgodnie z art. 12 niniejszego rozporządzenia lub nieprzedłożenia kompletnej dokumentacji zgodnie z art. 9 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

2. Po otrzymaniu wniosku zgodnie z ust. 1 Komisja konsultuje się z państwami członkowskimi w sprawie możliwości przyjęcia wniosku.

Wniosek jest możliwy do przyjęcia, jeśli produkt biobójczy jest objęty dyrektywą 98/8/WE i zalicza się do jednego określonego typu produktów lub szeregu typów produktów, w odniesieniu do których w art. 4 niniejszego rozporządzenia wprowadza się zakaz wprowadzania do obrotu, oraz jeśli przed przedłożeniem wniosku wnioskodawca miał obiektywnie uzasadnione przeświadczenie, wynikające z publikowanych przez Komisję lub właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 26 dyrektywy 98/8/WE wytycznych bądź z udzielanych przez nie pisemnych wskazówek, że produkt jest wyłączony z zakresu dyrektywy 98/8/WE lub że zalicza się do innego określonego typu produktów.

Jednakże wniosek nie może zostać przyjęty, jeśli dana substancja czynna w określonym typie produktów była już przedmiotem decyzji o niewłączeniu jej do załącznika I lub IA do dyrektywy 98/8/WE na podstawie sprawozdania oceniającego poddanego przeglądowi przez Stały Komitet ds. Produktów Biobójczych zgodnie z art. 15 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

3. W przypadku gdy po przeprowadzeniu konsultacji zgodnie z ust. 2 Komisja uzna wniosek za możliwy do przyjęcia, Komisja przyjmuje wniosek i zezwala na notyfikację substancji czynnej dla odpowiednich określonych typów produktów.

Jednakże w przypadku gdy dokumentacja przedłożona państwu członkowskiemu pełniącemu rolę sprawozdawcy dla odpowiedniej substancji czynnej zawiera już wszystkie dane wymagane do oceny odpowiednich określonych typów produktów, w odniesieniu do których w art. 4 wprowadza się zakaz wprowadzania do obrotu, oraz gdy uczestnik, który przedłożył tę dokumentację, pragnie być uznawany za osobę, która przedłożyła notyfikację substancji czynnej dla tych określonych typów produktów, państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy informuje o tym Komisję i nie zezwala się na żadną dodatkową notyfikację zgodnie z akapitem pierwszym.

Komisja informuje o tym państwa członkowskie i publikuje tę informację w formie elektronicznej.

4. Osoba zamierzająca notyfikować substancję czynną w określonym typie produktów zawartą w publikacji w formie elektronicznej, o której mowa w ust. 3 akapit trzeci, zgłasza ten zamiar Komisji najpóźniej trzy miesiące od daty publikacji w formie elektronicznej.”;

- 4) dodaje się art. 3b w brzmieniu:

„Artykuł 3b

Procedura notyfikacji

1. Po zgłoszeniu zamiaru notyfikacji osoba, o której mowa w art. 3a ust. 4, przedkłada notyfikację substancji czynnej w określonym typie produktów Europejskiej Agencji Chemikaliów ustanowionej rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 (zwanej dalej »Agencją«) najpóźniej 18 miesięcy od daty publikacji w formie elektronicznej, o której mowa w art. 3a ust. 3 akapit trzeci.

Notyfikacja dokonuje się za pośrednictwem rejestru produktów biobójczych, o którym mowa w art. 71 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 (*).

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.

2. Notyfikacja jest przedkładana w formie IUCLID. Zawiera ona wszystkie informacje, o których mowa w pkt 1–3 oraz w tabeli w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1896/2000, oraz dowód, iż substancja była dostępna na rynku jako substancja czynna w produkcie biobójczym zaliczanym do odpowiedniego określonego typu produktów w dniu publikacji w formie elektronicznej, o której mowa w art. 3a ust. 3 akapit trzeci.

3. Dokonujący notyfikacji wskazuje, któremu właściwemu organowi państwa członkowskiego zamierza przedłożyć dokumentację, i przedstawia pisemne potwierdzenie, że właściwy organ zgadza się na przeprowadzenie oceny dokumentacji, chyba że w odniesieniu do danej substancji czynnej zostało już wyznaczone państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy.

4. Po otrzymaniu notyfikacji Agencja informuje o tym Komisję oraz informuje dokonującego notyfikacji o opłatach należnych na mocy rozporządzenia, przyjętych zgodnie z art. 80 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Jeśli dokonujący notyfikacji nie wnieśli opłaty w terminie 30 dni po otrzymaniu tej informacji, Agencja odrzuca notyfikację i informuje o tym dokonującego notyfikacji.

5. Po otrzymaniu opłaty Agencja dokonuje w terminie 30 dni weryfikacji zgodności notyfikacji z wymogami określonymi w ust. 2. Jeśli notyfikacja nie spełnia tych wymogów, Agencja przyznaje dokonującemu notyfikacji 30 dni na uzupełnienie lub skorygowanie swojej notyfikacji. Po upływie tego 30-dniowego okresu Agencja, w terminie 30 dni, oświadcza, że notyfikacja jest zgodna z wymogami określonymi w ust. 2, lub odrzuca notyfikację i informuje o tym dokonującego notyfikacji.

6. Odwołania od decyzji Agencji podjętych zgodnie z ust. 4 lub ust. 5 leżą w kompetencji komisji odwoławczej ustanowionej rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006. Do takich procedur odwoławczych zastosowanie mają przepisy art. 92 ust. 1 i 2 oraz art. 93 i 94 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006. Odwołanie ma skutek zawieszający.

7. Agencja bezzwłocznie informuje Komisję o tym, czy notyfikacja jest zgodna z wymogami określonymi w ust. 2 lub czy została odrzucona.

(*) Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.”;

5) dodaje się art. 3c w brzmieniu:

„Artykuł 3c

Włączenie do programu przeglądu lub wyłączenie z niego

1. W przypadku gdy substancja czynna jest uznawana za notyfikowaną zgodnie z art. 3a ust. 3 akapit drugi lub w przypadku gdy Agencja poinformowała Komisję zgodnie z art. 3b ust. 7 o tym, że notyfikacja jest zgodna z wymogami art. 3b ust. 2, Komisja przyjmuje notyfikację, a także:

a) jeśli dana substancja czynna w określonym typie produktów nie jest zawarta w załączniku II do niniejszego rozporządzenia, włącza substancję czynną w określonym typie produktów do tego załącznika oraz, w stosownych przypadkach, substancję czynną do załącznika I do niniejszego rozporządzenia;

b) jeśli dana substancja czynna w określonym typie produktów jest zawarta w załączniku II do niniejszego rozporządzenia, lecz Komisja podjęła decyzję o jej niewłączeniu do załącznika I lub IA do dyrektywy 98/8/WE, unieważnia tę decyzję.

2. W przypadku nieotrzymania zgłoszenia zamiaru notyfikacji w terminie, o którym mowa w art. 3a ust. 4, nieotrzymania notyfikacji w terminie, o którym mowa w art. 3b ust. 1 lub jeśli Agencja poinformowała Komisję, zgodnie z art. 3b ust. 7, o tym, że notyfikacja przedłożona zgodnie z art. 3b ust. 1 została odrzucona, Komisja informuje o tym państwa członkowskie i publikuje tę informację w formie elektronicznej.”;

6) w art. 4 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2 produkty biobójcze zawierające substancję czynną, w odniesieniu do której Komisja opublikowała w formie elektronicznej odpowiednie informacje zgodnie z art. 3a ust. 3 akapit trzeci w odniesieniu do odpowiednich określonych typów produktów, mogą być wprowadzane do obrotu zgodnie z art. 16 ust. 1 dyrektywy 98/8/WE do dnia, w którym Komisja podejmie decyzję o włączeniu substancji czynnej w określonym typie produktów do załącznika II zgodnie z art. 3c ust. 1 lit. a) lub decyzję o unieważnieniu poprzedniej decyzji o niewłączeniu podjętej zgodnie z art. 3c ust. 1 lit. b), lub przez okres sześciu miesięcy od dnia, w którym Komisja opublikowała odpowiednie informacje w formie elektronicznej zgodnie z art. 3c ust. 2.”;

7) w art. 9 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 2 w odniesieniu do substancji czynnych w określonym typie produktów wymienionych w załączniku II zgodnie z art. 3c ust. 1 lit. a), lub w przypadku których decyzja została unieważniona zgodnie z art. 3c ust. 1 lit. b), wnioski w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 są składane najpóźniej dwa lata od daty decyzji przyjętej zgodnie z art. 3c ust. 1 lit. a) lub b).”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Jednakże art. 1 pkt 2, 4 i 7 stosuje się od dnia 1 września 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 614/2013**z dnia 25 czerwca 2013 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MK	49,2
	TR	98,7
	ZZ	74,0
0707 00 05	MK	27,7
	TR	116,3
	ZZ	72,0
0709 93 10	MA	102,6
	TR	127,8
	ZZ	115,2
0805 50 10	AR	97,3
	BR	96,4
	TR	78,7
	ZA	103,0
	ZZ	93,9
0808 10 80	AR	165,4
	BR	114,4
	CL	130,5
	CN	96,0
	NZ	144,5
	US	156,1
	ZA	124,6
	ZZ	133,1
0809 10 00	IL	342,4
	TR	214,9
	ZZ	278,7
0809 29 00	TR	340,7
	ZZ	340,7
0809 30	TR	179,1
	ZZ	179,1
0809 40 05	CL	216,3
	IL	308,9
	ZA	377,0
	ZZ	300,7

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

z dnia 21 czerwca 2013 r.

zmieniająca decyzję wykonawczą 2011/77/UE w sprawie przyznania Irlandii pomocy finansowej Unii

(2013/313/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 407/2010 z dnia 11 maja 2010 r. ustanawiające europejski mechanizm stabilizacji finansowej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na wniosek władz Irlandii Rada przyznała temu państwu pomoc finansową na mocy decyzji wykonawczej Rady 2011/77/UE ⁽²⁾ w celu wsparcia programu istotnych zmian gospodarczych i reform, ukierunkowanego na przywrócenie zaufania, umożliwienie powrotu gospodarki do trwałego wzrostu oraz zapewnienie stabilności finansowej w Irlandii, w strefie euro i w Unii.
- (2) Komisja ukończyła dziewiąty przegląd realizowanego przez Irlandię programu reform gospodarczych w dniu 22 kwietnia 2013 r.
- (3) Wydłużenie maksymalnego średniego okresu wymagalności pożyczki UE przyniosłoby korzystny skutek, gdyż stanowiłoby wsparcie podejmowanych przez Irlandię starań mających na celu odzyskanie pełnego dostępu do rynku oraz pomyślne ukończenie swojego programu reform gospodarczych. Aby zapewnić pełnię korzyści płynących z wydłużenia maksymalnego średniego okresu wymagalności pożyczki UE, należy upoważnić Komisję do wydłużenia okresu wymagalności poszczególnych rat i transz.
- (4) W świetle tych zmian należy zmienić decyzję wykonawczą 2011/77/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 1 decyzji wykonawczej 2011/77/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Unia udziela Irlandii pożyczki do maksymalnej wysokości 22,5 mld EUR, przy czym średni okres wymagalności wynosi maksymalnie 19,5 roku. Okres wymagalności poszczególnych transz pożyczki może wynieść maksymalnie 30 lat.”;

2) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„9. Na wniosek Irlandii Komisja może wydłużyć okres wymagalności raty lub transzy, pod warunkiem że nie zostanie przekroczony maksymalny średni okres wymagalności określony w ust. 1. Komisja może w tym celu refinansować całość lub część swojej pożyczki. Wszelkie kwoty pożyczone z wyprzedzeniem utrzymywane są na rachunku prowadzonym w EBC, który Komisja otworzyła na potrzeby administrowania pomocą finansową.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Irlandii.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej notyfikacji.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 21 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady

M. NOONAN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 118 z 12.5.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 30 z 4.2.2011, s. 34.

DECYZJA RADY

z dnia 21 czerwca 2013 r.

uchylająca decyzję 2010/286/UE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu we Włoszech

(2013/314/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 12,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją Rady 2010/286/UE z dnia 2 grudnia 2009 r.⁽¹⁾, przyjętą na zalecenie Komisji, stwierdzono istnienie nadmiernego deficytu we Włoszech. Rada odnotowała, że na 2009 r. założono deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych na poziomie 5,3 % PKB, przekraczając tym samym określoną w Traktacie wartość referencyjną wynoszącą 3 % PKB, natomiast planowany dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych miał osiągnąć poziom 115,1 % PKB w 2009 r., przekraczając tym samym określoną w Traktacie wartość referencyjną wynoszącą 60 % PKB⁽²⁾.
- (2) W dniu 2 grudnia 2009 r., zgodnie z art. 126 ust. 7 Traktatu oraz art. 3 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽³⁾, Rada, na podstawie zalecenia Komisji, skierowała do Włoch zalecenie, wzywając do zlikwidowania nadmiernego deficytu najpóźniej do końca 2012 r. Zalecenie to podano do publicznej wiadomości.
- (3) Zgodnie z art. 4 załączonego do Traktatów Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu Komisja dostarcza danych na potrzeby zastosowania tej procedury. W ramach stosowania tego protokołu państwa członkowskie przedkładają dane na temat deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz inne związane z tym zmienne dwa razy w roku, mianowicie przed dniem 1 kwietnia oraz przed dniem 1 października, zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską⁽⁴⁾.
- (4) Rozważając uchylenie decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, Rada podejmuje decyzję na

podstawie przekazanych danych. Ponadto decyzja w sprawie istnienia nadmiernego deficytu powinna zostać uchylona tylko wówczas, gdy prognozy Komisji wskazują, że deficyt nie przekroczy w okresie objętym prognozą progu 3 % PKB.

- (5) W oparciu o dane przekazane przez Komisję (Eurostat) zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 479/2009 – po przekazaniu przez Włochy stosownych danych przed dniem 1 kwietnia 2013 r. – a także w oparciu o program stabilności z 2013 r., prognozę służb Komisji z wiosny 2013 r. oraz ocenę dodatkowych środków przyjętych w dekreście nr 54 z dnia 21 maja 2013 r. za uzasadnione należy uznać następujące wnioski:

— deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych we Włoszech, po osiągnięciu maksymalnej wartości na poziomie 5,5 % PKB w 2009 r., był stopniowo redukowany i osiągnął poziom 3,0 % PKB w 2012 r., czyli w terminie ustalonym przez Radę. Poprawa ta była możliwa dzięki znacznej konsolidacji budżetowej, podczas gdy w 2012 r. wydatki z tytułu odsetek były o 0,8 punktu procentowego PKB wyższe niż w 2009 r., a struktura działalności gospodarczej była mniej korzystna z punktu widzenia dochodów podatkowych;

— w programie stabilności na lata 2013–17, przyjętym przez rząd Włoch w dniu 10 kwietnia 2013 r. i zatwierdzonym przez parlament w dniu 7 maja, przewidziano zmniejszenie deficytu do 2,9 % PKB w 2013 r. i jego dalszy spadek do 1,8 % PKB w 2014 r. W prognozie służb Komisji z wiosny 2013 r. przewidziano – przy założeniu kontynuacji dotychczasowej polityki – deficyt na poziomie 2,9 % PKB w 2013 r. i 2,5 % PKB w 2014 r. Zarówno w programie stabilności, jak i w prognozie z wiosny 2013 r. uwzględniono wpływ dekretu nr 35 z dnia 8 kwietnia 2013 r., który przewiduje w latach 2013–14 spłatę zaległych zobowiązań sektora instytucji rządowych i samorządowych z tytułu dostaw towarów i usług wobec prywatnych dostawców na łączną kwotę 40 mld EUR (czyli około 2,5 % PKB). Chociaż kwota ta przekłada się na analogiczny wzrost długu sektora instytucji rządowych i samorządowych, to jej wpływ na deficyt ograniczony jest do tej części deficytu, która związana jest z wydatkami kapitałowymi. We wspomnianym dekreście wysokość płatności z tego tytułu ustalono na 0,5 % PKB w 2013 r., czemu towarzyszy analogiczny wzrost deficytu. Przewidziano w nim również klauzulę ochronną, która upoważnia rząd do odroczenia spłaty zaległych zobowiązań z tytułu dostawy towarów i usług powodujących wzrost deficytu lub przyjęcia środków naprawczych, aby zapewnić osiągnięcie celu budżetowego na 2013 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 z 21.5.2010, s. 40.

⁽²⁾ Po przyjęciu decyzji 2010/286/UE deficyt i dług sektora instytucji rządowych i samorządowych w 2009 r. skorygowano do poziomu, odpowiednio, 5,5 % PKB i 116,4 % PKB.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

- włoski parlament formalnie zatwierdził w dniu 7 maja cele budżetowe przedstawione w programie stabilności z 2013 r. W dniu 17 maja, a więc po opublikowaniu prognozy z wiosny 2013 r., nowy rząd wydał formalne oświadczenie, w którym potwierdził te zobowiązania i ogłosił przyjęcie nowych środków przy pełnym poszanowaniu celów budżetowych zapisanych w programie stabilności. Nowe środki określono w dekreście nr 54 przyjętym w tym samym dniu. Środki te obejmują:
 - zawieszenie czerwcowej raty podatku od nieruchomości nałożonego na zajmowane przez właścicieli domy (z wyłączeniem luksusowych rezydencji), a także nieruchomości rolne oraz jednocześnie zobowiązanie rządu do kompleksowej reformy przepisów regulujących opodatkowanie nieruchomości. Klauzula ochronna gwarantuje, że reforma ta odbędzie się z pełnym poszanowaniem celów budżetowych pod względem salda pierwotnego; ponadto w przypadku niezatwierdzenia do końca sierpnia 2013 r. reformy w kształcie neutralnym z punktu widzenia budżetu, zawieszona rata podatku od nieruchomości będzie musiała zostać zapłacona do dnia 16 września;
 - objęcie programem przewidującym wypłatę dodatku do wynagrodzenia pracowników nieobjętych jeszcze tym programem w 2013 r. poprzez przeniesienie dostępnych środków budżetowych w kwocie przekraczającej środki przewidziane na reformę rynku pracy z 2012 r.;
 - ogólnie stwierdzono, że nowe przepisy – w przypadku ich konsekwentnego wdrożenia – nie będą miały istotnego wpływu na poziom deficytu. Deficyt powinien zatem stale utrzymywać się na poziomie poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB;
 - przewiduje się, że przy założeniu kontynuacji dotychczasowej polityki saldo strukturalne tzn. w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, które w latach 2009–2012 uległo poprawie o niemal 2¾ punktu procentowego PKB, ulegnie dalszej poprawie o niemal 1 punkt procentowy w 2013 r. (do około -½ % PKB), a następnie ulegnie nieznacznemu pogorszeniu w 2014 r.;
 - wskaźnik zadłużenia wzrósł o 10,6 punktu procentowego między 2009 i 2012 r. do 127,0 %, m.in. z powodu udziału Włoch w kosztach pomocy finansowej dla państw członkowskich należących do strefy euro. Zważywszy na utrzymujące się negatywne warunki koniunkturalne, prognozuje się, że dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych wzrośnie do 131,4 % PKB w 2013 r. i 132,2 % PKB w 2014 r., m.in. z powodu zaplanowanej na lata 2013–14 spłaty zaległych zobowiązań z tytułu dostaw towarów i usług w kwocie odpowiadającej 2,5 % PKB oraz w związku z dalszymi wkładami na rzecz pomocy finansowej dla państw członkowskich strefy euro.
- (6) Począwszy od 2013 r., czyli roku następującego po roku, w którym nastąpiła korekta nadmiernego deficytu, Włochy powinny w odpowiednim tempie czynić postępy w realizacji swojego średniookresowego celu budżetowego, przestrzegając przy tym wartości referencyjnej dotyczącej wydatków, oraz dokonywać odpowiednich postępów w spełnianiu kryterium długu zgodnie z art. 2 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 1467/97.
- (7) Zgodnie z art. 126 ust. 12 TFUE decyzja Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu jest uchylana, jeżeli w ocenie Rady nadmierny deficyt w danym państwie członkowskim został skorygowany.
- (8) W ocenie Rady nadmierny deficyt we Włoszech został skorygowany, a zatem należy uchylić decyzję 2010/286/UE,
- PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:
- Artykuł 1
- Z całościowej oceny wynika, że nadmierny deficyt we Włoszech został skorygowany.
- Artykuł 2
- Decyzja 2010/286/UE traci moc.
- Artykuł 3
- Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.
- Sporządzono w Luksemburgu dnia 21 czerwca 2013 r.
- W imieniu Rady
M. NOONAN
Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 21 czerwca 2013 r.

uchylająca decyzję 2004/918/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu na Węgrzech

(2013/315/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 12,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 5 lipca 2004 r., zgodnie z art. 104 ust. 6 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), Rada w decyzji 2004/918/WE ⁽¹⁾ stwierdziła, że na Węgrzech istnieje nadmierny deficyt budżetowy, oraz przyjęła zalecenie na podstawie art. 104 ust. 7 TWE mające na celu zlikwidowanie nadmiernego deficytu budżetowego do końca 2008 r.
- (2) W dniu 18 stycznia 2005 r., zgodnie z art. 104 ust. 8 TWE, Rada uznała, że Węgry nie podjęły skutecznych działań w odpowiedzi na jej zalecenie, i w dniu 8 marca 2005 r. wydała kolejne zalecenie na podstawie art. 104 ust. 7 TWE, potwierdzając termin korekty nadmiernego deficytu do końca 2008 r. W dniu 8 listopada 2005 r. Rada stwierdziła, że Węgry po raz drugi nie zastosowały się do jej zaleceń wydanych na podstawie art. 104 ust. 7 TWE. W związku z tym w dniu 10 października 2006 r. Rada skierowała do Węgier trzecie zalecenie na podstawie art. 104 ust. 7 TWE, przedłużając termin dokonania korekty nadmiernego deficytu do 2009 r. W dniu 7 lipca 2009 r. Rada stwierdziła, że można uznać, że władze Węgier podjęły skuteczne działania w odpowiedzi na zalecenie Rady z 10 października 2006 r., oraz, z uwagi na poważne pogorszenie koniunktury gospodarczej, wydała zmienione zalecenie na podstawie art. 104 ust. 7 TWE („zalecenie Rady z 7 lipca 2009 r.”), po raz kolejny ustalając nowy termin korekty, tym razem do 2011 r. W dniu 27 stycznia 2010 r. Komisja stwierdziła, że Węgry podjęły skuteczne działania w odpowiedzi na zalecenia Rady z 7 lipca 2009 r., z czym Rada zgodziła się w swoich konkluzjach z dnia 16 lutego 2010 r., zwracając jednocześnie uwagę na poważne zagrożenia.
- (3) Zgodnie z postanowieniami art. 126 ust. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w dniu 24 stycznia 2012 r. Rada stwierdziła, że Węgry nie podjęły skutecznych działań w odpowiedzi na zalecenie Rady z 7 lipca 2009 r. w terminie ustalonym w tym zaleceniu. Mimo że w 2011 r. nie przekroczono określonej w Traktacie wartości referencyjnej deficytu wyno-

szącej 3 % PKB, nie było to skutkiem strukturalnej i trwałej korekty, lecz wynikało z wysokich dochodów jednorazowych. Towarzyszyło temu szacunkowe pogorszenie salda strukturalnego wynoszące ogółem ponad 2 % PKB zarówno w roku 2010, jak i w roku 2011, podczas gdy zalecany poziom łącznej korekty budżetowej wynosił 0,5 % PKB. Ponadto, mimo wprowadzenia przez władze Węgier w 2012 r. środków strukturalnych, które miały w znacznym stopniu zrekompensować wspomniane pogorszenie, ustanowiona w Traktacie wartość referencyjna na poziomie 3 % PKB po raz kolejny nie została przekroczona w 2012 r. tylko dzięki wprowadzeniu jednorazowych środków wynoszących niemal 1 % PKB, a przekroczenie tej wartości i tak nastąpi w 2013 r.

- (4) W dniu 13 marca 2012 r. na podstawie z art. 126 ust. 7 TFUE Rada przyjęła nowe zalecenie („zalecenie Rady z 13 marca 2012 r.”) dla Węgier mające na celu zlikwidowanie nadmiernego deficytu budżetowego do 2012 r. W szczególności władze Węgier zostały wezwane do podjęcia następujących kroków: (i) zlikwidowania nadmiernego deficytu do 2012 r. w sposób wiarygodny i trwały; (ii) podjęcia dodatkowego wysiłku fiskalnego w wysokości co najmniej ½ % PKB w celu osiągnięcia docelowego deficytu na 2012 r. na poziomie 2,5 % PKB; (iii) podjęcia koniecznych dodatkowych środków o charakterze strukturalnym w celu zagwarantowania, że deficyt w 2013 r. utrzyma się znacznie poniżej progu 3 % PKB. Jednocześnie zalecono, by wskaźnik długu publicznego w jak najkrótszym czasie sprowadzić z powrotem na ścieżkę spadkową, tak aby świadczył on o wystarczających postępach w kierunku osiągnięcia wartości odniesienia dotyczącej redukcji długu. Korekta budżetowa musi być również wspierana przez proponowane wzmocnienie ram zarządzania budżetem. Rada wyznaczyła dzień 13 września 2012 r. jako termin podjęcia przez węgierski rząd skutecznych działań. W dniu 13 marca 2012 r. Rada podjęła również decyzję ⁽²⁾ o wstrzymaniu części środków na zobowiązania z Funduszu Spójności dla Węgier na 2013 r.
- (5) W dniu 30 maja 2012 r. w oparciu o program konwergencji na lata 2011-2015 oraz dalsze szczegółowe informacje na temat środków służących ograniczeniu wydatków, Komisja stwierdziła, że Węgry podjęły skuteczne działania w odniesieniu do korekty nadmiernego deficytu. W szczególności przewidywano, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniesie w 2012 r. 2,5 % PKB, a w 2013 r. utrzyma się na poziomie znacznie poniżej określonej w Traktacie

⁽¹⁾ Dz.U. L 389 z 30.12.2004, s. 27.

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2012/156/UE z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie wstrzymania zobowiązań z Funduszu Spójności dla Węgier ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r. (Dz.U. L 78 z 17.3.2012, s. 19).

wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB, zgodnie z zaleceniem Rady z 13 marca 2012 r. Ponadto stwierdzono osiągnięcie pewnych postępów w zakresie wzmocnienia ram zarządzania budżetem, mimo że ogólne postępy w tej dziedzinie można było uznać za powolne. W tym kontekście w dniu 22 czerwca 2012 r. Rada, na podstawie wniosku Komisji z dnia 30 maja 2012 r., przyjęła decyzję wykonawczą 2012/323/UE⁽¹⁾ w sprawie zniesienia wstrzymania środków na zobowiązania z Funduszu Spójności.

- (6) Zgodnie z art. 4 załączonego do Traktatów Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu Komisja dostarcza danych na potrzeby zastosowania tej procedury. W ramach stosowania tego protokołu państwa członkowskie muszą przedłożyć dane na temat deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz inne związane z tym zmienne dwa razy w roku, mianowicie przed dniem 1 kwietnia oraz przed dniem 1 października, zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską⁽²⁾.
- (7) Rozważając uchylenie decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, Rada podejmuje decyzję na podstawie zgłoszonych danych. Ponadto decyzja w sprawie istnienia nadmiernego deficytu zostaje uchylona tylko wówczas, gdy prognozy Komisji wskazują, że deficyt nie przekroczy w okresie objętym prognozą określonej w Traktacie wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB.
- (8) Na podstawie danych dostarczonych przez Komisję (Eurostat) zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 479/2009, po przekazaniu przez Węgry zgłoszenia przed dniem 1 kwietnia 2013 r. oraz w oparciu o prognozę służb Komisji z wiosny 2013 r. i ocenę dodatkowych środków naprawczych przyjętych w dniu 13 maja 2013 r. na mocy dekretu rządu uzasadnione są następujące wnioski:

— W 2012 r. w oparciu o znaczny wysiłek fiskalny deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł 1,9 % PKB. Wynik ten osiągnięto również dzięki dochodom jednorazowym w wysokości ¾ % PKB, w tym wyższym niż zapisano w budżecie dochodom jednorazowym wynoszącym 0,2 % PKB związanym z dalszym transferem aktywów z prywatnego do publicznego filaru systemu emerytalnego. W uchwalonym na 2012 r. budżecie przyjęto docelowo deficyt na poziomie 2,5 % PKB w oparciu o wzrost wynoszący 0,5 %. Budżet zawierał nadzwyczajną rezerwę w wysokości 1,1 % PKB i liczne działania konsolidacyjne, a w szczególności: (i) środki służące zwiększeniu dochodów na poziomie około 1¼ % PKB, w tym podwyżki podatków pośrednich i składek na zabezpieczenie społeczne; (ii) środki strukturalne po stronie wydatków w wysokości ¾ % PKB, takie jak przegląd świadczeń społecznych; oraz (iii) ograniczenie wydatków o ¼ % PKB w sektorze publicznym, w tym nominalne zamro-

żenie płac w większości sektorów. W celu zrównoważenia stale pogarszających się prognoz dotyczących wzrostu gospodarczego, rząd przyjął dwa główne dodatkowe pakiety naprawcze w kwietniu i październiku 2012 r. (o łącznej wysokości 0,7 % PKB), obejmujące głównie dalsze cięcia środków instytucji budżetowych, z czego około połowa została wdrożona. Ponadto saldo podsektora lokalnego poprawiło się o około 0,7 % PKB w porównaniu z założeniami w planach budżetowych, przede wszystkim ze względu na ich niską działalność inwestycyjną.

W kontekście sprawozdania okresowego dotyczącego procedury nadmiernego deficytu z października 2012 r. oficjalna docelowa wartość deficytu w 2012 r. została skorygowana w górę z 2,5 % do 2,7 % PKB. Ogólnie rzecz biorąc, skutecznie wdrażane, przyjęte przez rząd centralny środki naprawcze w wysokości około 3 % PKB oraz poprawa salda podsektora lokalnego w ostatecznym rozrachunku doprowadziły do deficytu w wysokości 1,9 % PKB, tj. przekroczenia docelowego deficytu o 0,6 % PKB. Uruchomienie zapisanych w budżecie nadzwyczajnych rezerw zrównoważyło odchylenia budżetowe, częściowo związane z gorszymi niż wcześniej przewidywano warunkami makroekonomicznymi.

- W programie konwergencji na lata 2012-2016 przewiduje się, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych pozostanie na poziomie 2,7 % PKB w latach 2013 i 2014. Jednakże w prognozie służb Komisji z wiosny 2013 r. przewidziano deficyt w wysokości 3,0 % PKB w 2013 r. i 3,3 % PKB w 2014 r., co oznacza, że nadmiernego deficytu nie zlikwidowano w sposób trwały. W dniu 13 maja 2013 r., po opublikowaniu prognozy służb Komisji z wiosny 2013 r., rząd węgierski przyjął dalsze środki naprawcze w wysokości brutto około 0,3 % PKB i 0,7 % PKB odpowiednio na lata 2013 i 2014. Zaktualizowana, przeprowadzona przez Komisję ocena sytuacji budżetowej, która uwzględnia obniżenie deficytu netto będące wynikiem wprowadzenia tych dodatkowych środków naprawczych, przewiduje deficyt w wysokości 2,7 % PKB i 2,9 % PKB odpowiednio w latach 2013 i 2014. W związku z tym oczekuje się, że w okresie objętym prognozą służb Komisji z wiosny 2013 r. deficyt pozostanie poniżej określonej w Traktacie wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB. Ponadto według szacunków Komisji saldo budżetowe w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, wyniesie -¾ % PKB w 2013 r. i -1½ % PKB w 2014 r., a zatem będzie zgodne z średniookresowym celem budżetowym Węgier w wysokości -1,7 % PKB.
- Dzięki istotnym jednorazowym transferom kapitałowym związanym ze zniesieniem obowiązkowego prywatnego filaru systemu emerytalnego i wprowadzeniem szeregu środków konsolidacyjnych relacja długu do PKB została obniżona z poziomu szczytowego w wysokości blisko 82 % w 2010 r. do 79,2 % w 2012 r. W programie konwergencji przewiduje się, że relacja długu do PKB będzie nadal spadała do 78,1 % i 77,2 % odpowiednio w latach 2013 i 2014, a w kolejnych latach utrzyma tendencję

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 26.6.2012, s. 46.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

spadkową. Nawet po uwzględnieniu wpływu nowych działań korekcyjnych przyjętych w dniu 13 maja 2013 r. Komisja przewiduje, że w latach 2013 i 2014 relacja długu do PKB będzie wyższa o około 1 punkt procentowy.

- (9) W odniesieniu do zarządzania budżetem Rada wezwała władze Węgier do ustanowienia faktycznie wiążących ram średniookresowych i poszerzenia zakresu uprawnień analitycznych rady budżetowej z punktu widzenia jej prawa weta wobec rocznego budżetu. W programie konwergencji na lata 2012-2016 ogłoszono zamiar poczynienia dalszych postępów w tej dziedzinie jesienią 2013 r. Postępy będą nadal dokładnie monitorowane w kontekście europejskiego semestru.
- (10) Począwszy od 2013 r., który jest rokiem następującym po korekcie nadmiernego deficytu, Węgry powinny utrzymać kurs polityki budżetowej zgodnej z ich średniookresowym celem budżetowym, w tym nie przekraczać wartości odniesienia dotyczącej wydatków, a także dokonać dostatecznych postępów w kierunku spełnienia kryterium długu zgodnie z art. 2 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽¹⁾.
- (11) Zgodnie z art. 126 ust. 12 TFUE decyzję Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu należy uchylić, kiedy

nadmierny deficyt w danym państwie członkowskim zostanie, w ocenie Rady, skorygowany.

- (12) W opinii Rady nadmierny deficyt na Węgrzech został skorygowany i w związku z tym należy uchylić decyzję 2004/918/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Z całościowej oceny wynika, że nadmierny deficyt na Węgrzech został skorygowany.

Artykuł 2

Niniejszym uchyla się decyzję 2004/918/WE.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Węgier.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 21 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady

M. NOONAN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

DECYZJA RADY

z dnia 21 czerwca 2013 r.

uchylająca decyzję 2009/588/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu na Litwie

(2013/316/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 12,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 7 lipca 2009 r., na zalecenie Komisji zgodnie z art. 104 ust. 6 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), Rada podjęła decyzję, w decyzji 2009/588/WE ⁽¹⁾, o istnieniu nadmiernego deficytu na Litwie. Rada odnotowała, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł w 2008 r. 3,2 % PKB i tym samym przekroczył określoną w Traktacie wartość referencyjną wynoszącą 3 % PKB, a według prognozy służb Komisji z wiosny 2009 r. zwiększy się do 5,4 % PKB w 2009 r. i do 8 % PKB w 2010 r. Dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł w 2008 r. 15,6 %, czyli znacznie poniżej określonej w Traktacie wartości referencyjnej wynoszącej 60 %.
- (2) W dniu 7 lipca 2009 r., zgodnie z art. 104 ust. 7 TWE oraz art. 3 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽²⁾, Rada, na podstawie zalecenia Komisji, skierowała do Litwy zalecenie zlikwidowania nadmiernego deficytu do końca 2011 r. („zalecenie Rady z dnia 7 lipca 2009 r.”). Zalecenie Rady z dnia 7 lipca 2009 r. podano do publicznej wiadomości.
- (3) W dniu 9 lutego 2010 r., zgodnie z art. 126 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz art. 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1467/97, Rada, na podstawie zalecenia Komisji, przyjmując do wiadomości, że władze Litwy podjęły skuteczne działania zgodnie z zaleceniem Rady z dnia 7 lipca 2009 r. oraz że na Litwie miały miejsce nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych, skierowała do Litwy zmienione zalecenie zlikwidowania nadmiernego deficytu do końca 2012 r. To zmienione zalecenie podano do publicznej wiadomości.
- (4) Zgodnie z art. 4 załączonego do Traktatów Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu Komisja dostarcza danych na potrzeby zastosowania tej

procedury. W ramach stosowania tego protokołu państwa członkowskie przedkładają dane na temat deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz inne związane z tym zmienne dwa razy w roku, mianowicie przed dniem 1 kwietnia oraz przed dniem 1 października, zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ⁽³⁾.

- (5) Rozważając uchylenie decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, Rada musi podjąć decyzję na podstawie zgłoszonych danych. Ponadto decyzja w sprawie istnienia nadmiernego deficytu powinna zostać uchylona tylko wówczas, gdy prognozy służb Komisji wskazują, że deficyt nie przekroczy w okresie objętym prognozą progu 3 % PKB ⁽⁴⁾.
- (6) Na podstawie danych dostarczonych przez Komisję (Eurostat) zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 479/2009, po przekazaniu przez Litwę zgłoszenia przed dniem 1 kwietnia 2013 r. oraz w oparciu o prognozę służb Komisji z wiosny 2013 r. uzasadnione są następujące wnioski:
 - Deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych na Litwie osiągnął najwyższy poziom 9,4 % PKB w 2009 r., po czym został sprowadzony do 7,2 % PKB w 2010 r., 5,5 % PKB w 2011 r. i 3,2 % PKB w 2012 r. Poprawa ta była możliwa dzięki wprowadzeniu środków konsolidacyjnych po stronie wydatków, w szczególności dalszemu ograniczeniu wzrostu wydatków zgodnie z litewską ustawą o dyscyplinie finansów publicznych oraz dzięki korzystnym warunkom koniunkturalnym.
 - Ponieważ deficyt w wysokości 3,2 % PKB może zostać uznany za bliski wartości referencyjnej, a relacja długu do PKB na Litwie utrzymuje się trwale na poziomie niższym od wartości referencyjnej wynoszącej 60 % PKB, Litwa kwalifikuje się, aby zastosować przepisy rozporządzenia (WE) nr 1467/97 dotyczące paktu stabilności i wzrostu w odniesieniu do systemowych reform emerytalnych. W związku z tym bezpośrednie koszty netto reformy emerytalnej powinny zostać uwzględnione przy ocenie korekty nadmiernego deficytu. Jako że koszty netto systemowej reformy emerytalnej na Litwie

⁽¹⁾ Dz.U. L 202 z 4.8.2009, s. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

⁽⁴⁾ Zgodnie z dokumentem pt. „Szczegółowe zasady wdrażania paktu stabilności i wzrostu oraz wytyczne dotyczące formy i treści programów stabilności i konwergencji” z dnia 3 września 2012 r. Zob.: http://ec.europa.eu/economy_finance/economic_governance/sgp/pdf/coc/code_of_conduct_en.pdf

wyniosły w 2012 r. 0,2 % PKB, co potwierdziła Komisja (Eurostat), wyjaśniają one przekroczenie w tym roku określonej w Traktacie wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB.

— Program konwergencji Litwy na lata 2012-2016 przewiduje, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych będzie w dalszym ciągu spadać do 2,5 % PKB w 2013 r. i 1,5 % PKB w 2014 r., natomiast w prognozie służb Komisji z wiosny 2013 r. przewiduje się spadek deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych, choć w wolniejszym tempie, do poziomu 2,9 % PKB w 2013 r. i 2,4 % PKB w 2014 r., przy założeniu kontynuacji dotychczasowej polityki. Oczekuje się zatem, że w okresie objętym prognozą deficyt utrzyma się na poziomie niższym od określonej w Traktacie wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB.

— W prognozie służb Komisji z wiosny 2013 r. przewiduje się, że dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych nieznacznie spadnie z 40,7 % PKB w 2013 r. do 40,1 % PKB w 2014 r.

(7) Począwszy od roku 2013, następującego po roku, w którym nastąpiła korekta nadmiernego deficytu, Litwa powinna w odpowiednim tempie osiągać postępy w realizacji swojego średniookresowego celu budżetowego, przestrzegając przy tym wartości odniesienia dotyczącej wydatków.

(8) Zgodnie z art. 126 ust. 12 TFUE decyzja Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu ma zostać uchylona, jeżeli w ocenie Rady nadmierny deficyt w danym państwie członkowskim został skorygowany.

(9) W ocenie Rady Litwa skorygowała nadmierny deficyt i należy zatem uchylić decyzję 2009/588/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Z całościowej oceny wynika, że nadmierny deficyt na Litwie został skorygowany.

Artykuł 2

Decyzja 2009/588/WE traci moc.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Litewskiej.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 21 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady

M. NOONAN

Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 21 czerwca 2013 r.

uchylająca decyzję 2009/591/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu na Łotwie

(2013/317/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 126 ust. 12,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 7 lipca 2009 r., na zalecenie Komisji zgodnie z art. 104 ust. 6 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), Rada podjęła decyzję, w decyzji 2009/591/WE⁽¹⁾, o istnieniu nadmiernego deficytu na Łotwie. Rada odnotowała, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł w 2008 r. 4,0 % PKB i tym samym przekroczył określoną w Traktacie wartość referencyjną wynoszącą 3 % PKB, natomiast dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł w 2008 r. 19,5 % PKB, znacznie poniżej określonej w Traktacie wartości referencyjnej wynoszącej 60 % PKB⁽²⁾.
- (2) W dniu 7 lipca 2009 r., zgodnie z art. 104 ust. 7 TWE oraz art. 3 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽³⁾, Rada, na podstawie zalecenia Komisji, skierowała do Łotwy zalecenie zlikwidowania nadmiernego deficytu do końca 2012 r. Zalecenie to podano do publicznej wiadomości.
- (3) Zgodnie z art. 4 załączonego do Traktatów Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu Komisja dostarcza danych na potrzeby zastosowania tej procedury. W ramach stosowania tego protokołu państwa członkowskie przedkładają dane na temat deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz inne związane z tym zmienne dwa razy w roku, mianowicie przed dniem 1 kwietnia oraz przed dniem 1 października, zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską⁽⁴⁾.
- (4) Rozważając uchylenie decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, Rada musi podjąć decyzję na podstawie zgłoszonych danych. Ponadto decyzja

w sprawie istnienia nadmiernego deficytu powinna zostać uchylona tylko wówczas, gdy prognozy służb Komisji wskazują, że deficyt nie przekroczy w okresie objętym prognozą progu 3 % PKB.

- (5) Na podstawie danych dostarczonych przez Komisję (Eurostat) zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 479/2009, po przekazaniu przez Łotwę zgłoszenia przed dniem 1 kwietnia 2013 r. oraz w oparciu o prognozę służb Komisji z wiosny 2013 r. uzasadnione są następujące wnioski:

— Deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych na Łotwie był wysoki w latach 2009 i 2010 (odpowiednio – 9,8 % PKB i 8,1 % PKB), co częściowo wynikało z działań stabilizujących sektor finansowy, po czym zaczął szybko spadać w 2011 r., uzyskując poziom 3,6 % PKB. Poprawa ta odzwierciedla znaczną skalę i zakres konsolidacji budżetowej przeprowadzonej w latach 2009-2011 w kontekście programu dostosowań gospodarczych, którego realizację pomyślnie zakończono w styczniu 2012 r. i który był wspierany pomocą na rzecz bilansu płatniczego, jak również poprawę warunków koniunkturalnych. W 2012 r. deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych obniżył się do 1,2 % PKB, czyli poniżej docelowej wartości deficytu w wysokości 2,1 % PKB określonej w programie konwergencji na lata 2012-2016 i znacznie poniżej określonej w Traktacie wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB. Po stronie dochodów odzwierciedla to korzystne warunki koniunkturalne i poprawę skuteczności systemu podatkowego, przy jednoczesnym wzroście wydatków znacznie poniżej wzrostu nominalnego PKB. W rezultacie w 2012 r. udział dochodów sektora instytucji rządowych i samorządowych w PKB wzrósł o ¼ punktu procentowego, podczas gdy udział wydatków sektora instytucji rządowych i samorządowych spadł o 2 punkty procentowe.

— W programie konwergencji na lata 2012-2016 przewidziano, że deficyt nominalny wyniesie 1,1 % PKB w 2013 r., a następnie do 2016 r. ustabilizuje się na poziomie 0,9 % PKB. W prognozie służb Komisji z wiosny 2013 r. przewidziano, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych utrzyma się w 2013 r. na zasadniczo niezmiennym poziomie wynoszącym 1,2 % PKB, a w 2014 r. spadnie do 0,9 % PKB, a zatem utrzyma się znacznie poniżej określonej w Traktacie wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB.

— Dług sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł w 2012 r. 40,7 % PKB. W prognozie służb Komisji z wiosny 2013 r. przewiduje się, że dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych wzrośnie w 2013 r. do 43,2 %, ponieważ rząd

⁽¹⁾ Dz.U. L 202 z 4.8.2009, s. 50.

⁽²⁾ Po przyjęciu decyzji 2009/591/WE poziomy deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych w 2008 r. zostały zweryfikowane i wyniosły, odpowiednio, 4,2 % PKB i 19,8 % PKB.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

gromadzi aktywa na znaczne spłaty długu zaplanowane na lata 2014-2015. Przewiduje się, że po dokonaniu tych spłat wysokość długu obniży się ponownie do około 40 % PKB w 2014 r.

- (6) Rada przypomina, że począwszy od 2013 r., który jest rokiem następującym po roku, w którym nastąpiła korekta nadmiernego deficytu, Łotwa powinna zapewnić spełnianie wymogów funkcji zapobiegawczej paktu stabilności i wzrostu, przestrzegając przy tym wartości odniesienia dotyczącej wydatków.
- (7) Zgodnie z art. 126 ust. 12 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej decyzja Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu ma zostać uchylona, jeżeli w ocenie Rady nadmierny deficyt w danym państwie członkowskim został skorygowany.
- (8) W ocenie Rady Łotwa skorygowała nadmierny deficyt i należy zatem uchylić decyzję 2009/591/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Z całościowej oceny wynika, że nadmierny deficyt na Łotwie został skorygowany.

Artykuł 2

Decyzja 2009/591/WE traci moc.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Łotewskiej.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 21 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady

M. NOONAN

Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 21 czerwca 2013 r.

uchylająca decyzję 2009/590/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu w Rumunii

(2013/318/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 12,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 7 lipca 2009 r., na zalecenie Komisji zgodnie z art. 104 ust. 6 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), Rada podjęła decyzję, w decyzji 2009/590/WE ⁽¹⁾, o istnieniu nadmiernego deficytu w Rumunii. Rada odnotowała, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł w 2008 r. 5,4 % PKB i tym samym przekroczył określoną w Traktacie wartość referencyjną wynoszącą 3 % PKB, natomiast dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł 13,6 % PKB, znacznie poniżej określonej w Traktacie wartości referencyjnej wynoszącej 60 % PKB ⁽²⁾.
- (2) W dniu 7 lipca 2009 r., zgodnie z art. 104 ust. 7 TWE oraz art. 3 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽³⁾, Rada, na podstawie zalecenia Komisji, skierowała do Rumunii zalecenie zlikwidowania nadmiernego deficytu do końca 2011 r. („zalecenie Rady z dnia 7 lipca 2009 r.”). Zalecenie Rady z dnia 7 lipca 2009 r. podano do publicznej wiadomości.
- (3) W dniu 12 lutego 2010 r., zgodnie z art. 126 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz art. 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1467/97, Rada, na podstawie zalecenia Komisji, przyjmując do wiadomości, że władze Rumunii podjęły skuteczne działania zgodnie z zaleceniem Rady z dnia 7 lipca 2009 r. oraz że w Rumunii miały miejsce nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych, skierowała do Rumunii zmienione zalecenie zlikwidowania nadmiernego deficytu do końca 2012 r. To zmienione zalecenie podano do publicznej wiadomości.
- (4) Zgodnie z art. 4 załączonego do Traktatów Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu Komisja dostarcza danych na potrzeby zastosowania tej procedury. W ramach stosowania tego protokołu

państwa członkowskie przedkładają dane na temat deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz inne związane z tym zmienne dwa razy w roku, mianowicie przed dniem 1 kwietnia oraz przed dniem 1 października, zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ⁽⁴⁾.

- (5) Rozważając uchylenie decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, Rada musi podjąć decyzję na podstawie zgłoszonych danych. Ponadto decyzja w sprawie istnienia nadmiernego deficytu powinna zostać uchylona tylko wówczas, gdy prognozy służb Komisji wskazują, że deficyt nie przekroczy w okresie objętym prognozą progu 3 % PKB.
- (6) Na podstawie danych dostarczonych przez Komisję (Eurostat) zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 479/2009, po przekazaniu przez Rumunię zgłoszenia przed dniem 1 kwietnia 2013 r. oraz w oparciu o prognozę służb Komisji z wiosny 2013 r. uzasadnione są następujące wnioski:
 - Głębsza niż oczekiwano recesja w 2009 r. spowodowała znaczny spadek dochodów sektora instytucji rządowych i samorządowych, co doprowadziło do zwiększenia deficytu do 9 % PKB, pomimo wysiłków mających na celu ograniczenie wydatków tego sektora. Po tym nieprzewidzianym rozwoju sytuacji oraz po wydłużeniu terminu na skorygowanie nadmiernego deficytu o rok deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zmniejszył się następnie do 6,8 % PKB w 2010 r., 5,6 % PKB w 2011 r. i 2,9 % PKB w 2012 r., tj. poniżej wartości referencyjnej określonej w Traktacie na poziomie 3 % PKB. Korekta deficytu opierała się głównie na ścisłej kontroli wzrostu wydatków, w tym poprzez kontrolę wysokości wynagrodzeń w sektorze publicznym, zamrożenie emerytur i ograniczenie wszystkich świadczeń społecznych z wyjątkiem emerytur. Korekta była również wspierana środkami po stronie dochodów, takimi jak podwyższenie stawek VAT o 5 punktów procentowych oraz rozszerzenie podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Korekta budżetowa została przeprowadzona w kontekście dwóch kolejnych programów dostosowań gospodarczych wspieranych pomocą na rzecz bilansu płatniczego.
 - W programie konwergencji na lata 2012-2016 przewidziano, że deficyt będzie w dalszym ciągu spadać, do poziomu 2,4 % PKB w 2013 r. i 2,0 % PKB w 2014 r. W prognozie służb Komisji z wiosny

⁽¹⁾ Dz.U. L 202 z 4.8.2009, s. 48.

⁽²⁾ Po przyjęciu decyzji 2009/590/WE poziomy deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych w 2008 r. zostały zweryfikowane i wyniosły, odpowiednio, 5,8 % PKB i 13,4 % PKB.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 8.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

2013 r. przewidziano – przy założeniu kontynuowania dotychczasowej polityki – spadek deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do 2,6 % PKB w 2013 r. i 2,4 % PKB w 2014 r., co oznacza, że utrzyma się on poniżej wartości referencyjnej określonej w Traktacie.

— W prognozie służb Komisji z wiosny 2013 r. przewiduje się, że dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych wzrośnie nieznacznie z 37,8 % PKB w 2012 r. do 38,5 % PKB w 2014 r.

(7) Począwszy od roku 2013, następującego po roku, w którym nastąpiła korekta nadmiernego deficytu, Rumunia powinna w odpowiednim tempie osiągać postępy w realizacji swojego średniookresowego celu budżetowego, przestrzegając przy tym wartości odniesienia dotyczącej wydatków.

(8) Zgodnie z art. 126 ust. 12 TFUE decyzja Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu ma zostać uchylona, jeżeli w ocenie Rady nadmierny deficyt w danym państwie członkowskim został skorygowany.

(9) W ocenie Rady Rumunia skorygowała nadmierny deficyt i należy zatem uchylić decyzję 2009/590/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Z całościowej oceny wynika, że nadmierny deficyt w Rumunii został skorygowany.

Artykuł 2

Decyzja 2009/590/WE traci moc.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Rumunii.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 21 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady
M. NOONAN
Przewodniczący

DECYZJA RADY
z dnia 21 czerwca 2013 r.
w sprawie istnienia nadmiernego deficytu na Malcie
(2013/319/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 126 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając uwagi przedstawione przez Malte,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 126 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) państwa członkowskie unikają nadmiernego deficytu budżetowego.
- (2) Pakt stabilności i wzrostu opiera się na dążeniu do zapewnienia dobrego stanu finansów państwa jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu gospodarczego, sprzyjającego tworzeniu nowych miejsc pracy.
- (3) Procedura nadmiernego deficytu określona w art. 126 TFUE oraz wyjaśniona w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽¹⁾ (które jest częścią paktu stabilności i wzrostu), przewiduje podjęcie decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu. Załączony do Traktatów Protokół w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu zawiera dalsze postanowienia dotyczące stosowania procedury nadmiernego deficytu. Szczegółowe przepisy i definicje w zakresie stosowania postanowień tego protokołu określono w rozporządzeniu Rady (WE) nr 479/2009⁽²⁾.
- (4) Zgodnie z art. 126 ust. 5 TFUE, jeżeli Komisja uzna, że w państwie członkowskim istnieje nadmierny deficyt lub że taki deficyt może wystąpić, kieruje opinię do danego państwa członkowskiego i informuje o tym odpowiednio Radę. Uwzględniwszy swoje sprawozdanie sporządzone zgodnie z art. 126 ust. 3 TFUE oraz opinię Komitetu Ekonomiczno-Finansowego wydaną zgodnie z art. 126 ust. 4 TFUE, Komisja stwierdziła, że na Malcie istnieje nadmierny deficyt. W związku z tym Komisja skierowała do Malty stosowną opinię i poinformowała o tym Radę w dniu 29 maja 2013 r.⁽³⁾.

- (5) Zgodnie z art. 126 ust. 6 TFUE Rada ma rozważyć ewentualne uwagi danego państwa członkowskiego przed podjęciem decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu, którą powinno poprzedzać dokonanie ogólnej oceny. W przypadku Malty ta ogólna ocena prowadzi do poniższych wniosków.
- (6) Zgodnie z danymi przekazanymi przez władze Malty w kwietniu 2013 r., deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych na Malcie wyniósł w 2012 r. 3,3 % PKB, a zatem przekroczył wartość referencyjną wynoszącą 3 % PKB. W sprawozdaniu Komisji sporządzonym zgodnie z art. 126 ust. 3 TFUE uznano ten poziom deficytu za bliski wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB, ale przekroczenie wartości referencyjnej nie mogło zostać uznane za wyjątkowe w rozumieniu TFUE oraz paktu stabilności i wzrostu. W szczególności nie wynika ono ze znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w rozumieniu Traktatu oraz paktu stabilności i wzrostu. W latach 2010–2011 stopa wzrostu realnego PKB wynosiła średnio powyżej 2 % rocznie i była wyższa od potencjalnego wzrostu gospodarczego. Wstępne dane dotyczące PKB opublikowane przez krajowy urząd statystyczny w dniu 11 marca 2013 r. wskazują, że w 2012 r. stopa wzrostu gospodarczego spadła, ale utrzymała dodatnią wartość 0,8 %. Szacuje się, że luka produktowa, która w roku 2011 była jeszcze dodatnia, przyjęła w 2012 r. nieznaczną wartość ujemną. Nie można również uznać, że planowane przekroczenie wartości referencyjnej ma charakter tymczasowy. Według prognozy służb Komisji z wiosny 2013 r. deficyt ma wzrosnąć do 3,7 % PKB w 2013 r., a w roku 2014 ma osiągnąć poziom 3,6 % PKB. Przewidziane w Traktacie kryterium dotyczące deficytu nie jest spełnione.
- (7) Przekazane dane pokazują również, że dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł w 2012 r. 72,1 % PKB, czyli przekroczył wartość referencyjną wynoszącą 60 % PKB. W prognozie służb Komisji z wiosny 2013 r. założono również, że wskaźnik zadłużenia wzrośnie do 74,9 % PKB w 2014 r. Po uchyleniu procedury nadmiernego deficytu w grudniu 2012 r.⁽⁴⁾ Malta korzystała z trzyletniego – rozpoczynającego się w 2012 r. – okresu przejściowego, w trakcie którego powinna osiągnąć wartość odniesienia dotyczącą redukcji długu. W 2012 r. Malta nie poczyniła wystarczających postępów na drodze do osiągnięcia wartości odniesienia dotyczącej redukcji długu, gdyż deficyt strukturalny uległ pogłębieniu, podczas gdy wymagane było jego zmniejszenie. Można zatem stwierdzić, że określone w TFUE kryterium dotyczące długu nie jest spełnione.
- (8) Zgodnie z postanowieniami TFUE i paktu stabilności i wzrostu Komisja przeanalizowała w swoim sprawozdaniu także „istotne czynniki”. Zgodnie z paktem stabilności i wzrostu w przypadku krajów, których wskaźnik

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1).

⁽³⁾ Wszystkie dokumenty związane z procedurą nadmiernego deficytu dotyczącą Malty dostępne są na następującej stronie internetowej: http://ec.europa.eu/economy_finance/sgp/deficit/countries/malta_en.htm.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2012/778/UE z dnia 4 grudnia 2012 r. uchylająca decyzję 2009/587/WE w sprawie istnienia nadmiernego deficytu na Malcie (Dz.U. L 342 z 14.12.2012, s. 43).

zadłużenia przekracza 60 % PKB (jak w przypadku Malty), „istotne czynniki” mogą zostać uwzględnione przy ocenie spełniania kryterium dotyczącego deficytu w procesie podejmowania decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu wyłącznie wtedy, gdy deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych pozostaje bliski wartości referencyjnej, a przekroczenie przez niego tej wartości ma charakter tymczasowy – w przypadku Malty warunek ten nie jest spełniony ⁽¹⁾. Jednocześnie czynniki te zostały uwzględnione przy ocenie spełniania kryterium dotyczącego długu, ale nie wydają się one prowadzić do zakwestionowania decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu. Oceniając, czy poczyniono postępy na drodze do osiągnięcia wartości odniesienia dotyczącej redukcji długu, uwzględniono w szczególności wpływ, jaki na wzrost zadłużenia i deficytu miało udzielenie pomocy finansowej państwom członkowskim strefy euro. W przypadku Malty łączny wpływ instrumentu kredytowego dla Grecji, wypłat z Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej, wpłat na poczet kapitału Europejskiego Mechanizmu Stabilności oraz operacji w ramach programu pomocy dla Grecji wyniesie w latach 2011–2014 3,9 % PKB w odniesieniu do zadłużenia oraz 0,1 % PKB w odniesieniu do deficytu. Przy uwzględnieniu wpływu tych operacji wysiłek strukturalny wymagany w 2012 r. celem spełnienia kryterium dotyczącego długu byłby niższy, ale nadal znacznie przekraczałby wysiłek strukturalny faktycznie podjęty przez Maltę w 2012 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Z ogólnej oceny wynika, że na Malcie istnieje nadmierny deficyt.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do Malty.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 21 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady

M. NOONAN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1467/97.

DECYZJA RADY 2013/320/WPZiB

z dnia 24 czerwca 2013 r.

dotycząca wspierania działań w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami w celu ograniczenia ryzyka nielegalnego handlu bronią strzelecką i lekką (BSiL) oraz amunicją do tych rodzajów broni w Libii i regionie

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 26 ust. 2 i art. 31 ust. 1,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Po powstaniu w Libii w lutym 2011 roku i konflikcie zbrojnym będącym jego następstwem Libia musi zmierzyć się z problemem ogromnych zapasów broni konwencjonalnej i amunicji, w tym dużej liczby niezdatnych do użytku i niebezpiecznych produktów. Niekontrolowane rozprzestrzenianie broni strzeleckiej i lekkiej (BSiL) i amunicji przyczynia się do poczucia braku bezpieczeństwa w Libii, państwach sąsiadujących i całym regionie, pogłębiając konflikt i utrudniając pokonfliktowe budowanie pokoju, a co za tym idzie – stwarzając poważne zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa.
- (2) W ramach kontynuacji wsparcia udzielanego ludności libijskiej podczas konfliktu i po jego zakończeniu Unia zdecydowana jest prowadzić dalszą współpracę z Libią w wielu dziedzinach, w tym w kwestiach związanych z bezpieczeństwem, i wspierać proces przechodzenia do demokracji, trwałego pokoju i bezpieczeństwa.
- (3) W dniach 15 i 16 grudnia 2005 r. Rada Europejska przyjęła strategię UE w zakresie zwalczania nielegalnego gromadzenia BSiL i amunicji do tych rodzajów broni oraz handlu nimi. W strategii tej uznano, że mnogość zasobów BSiL i amunicji powoduje, że staje się ona łatwo dostępna cywilom, przestępcom, terrorystom i walczącym, oraz podkreślono potrzebę działań prewencyjnych, które będą dotyczyć nielegalnego popytu i podaży w odniesieniu do broni konwencjonalnej. W strategii tej wskazano też, że Afryka pozostaje kontynentem najbardziej narażonym na negatywny wpływ konfliktów wewnętrznych, które są zaostrzane przez destabilizujący napływ BSiL.
- (4) W dniu 23 maja 2012 r. Libia, Sudan, Republika Środkowoafrykańska, Czad i Demokratyczna Republika Konga podpisały deklarację z Chartumu w sprawie kontroli broni strzeleckiej i lekkiej w państwach sąsiadujących z zachodnim Sudanem. W deklaracji tej Libia i inne państwa sygnatariusze zobowiązały się m.in. do wzmocnienia krajowych zdolności i instytucji w celu opracowania i wdrożenia kompleksowych strategii na rzecz kontroli BSiL, krajowych planów działania i interwencji, w tym w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami BSiL i amunicji będących w posiadaniu państwa, zgodnie ze standardami międzynarodowymi.
- (5) Deklaracja z Chartumu wzywa organizacje regionalne i międzynarodowe do udzielania wsparcia technicznego

i finansowego na rzecz koordynacji działań ze społecznościami międzynarodową w celu wprowadzenia w życie wyników konferencji, która odbyła się w Chartumie w dniach 22 i 23 maja 2012 r., oraz na rzecz wszystkich działań i inicjatyw podejmowanych w jej następstwie w celu rozwiązania kwestii BSiL w każdym z państw.

- (6) W dniu 18 czerwca 2004 r. Libia ratyfikowała Protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej.
- (7) Niemiecka Agencja Współpracy Międzynarodowej (Deutsche Gesellschaft für internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH („GIZ”)) jest w trakcie tworzenia projektu w dziedzinie kontroli broni konwencjonalnej w Libii. W dniu 2 maja 2012 r. GIZ i Libijskie Centrum Działań na rzecz Rozminowywania jako część Ministerstwa Obrony uzgodniły zarys programu działań na rzecz rozminowywania i kontroli broni konwencjonalnej. Ogólny Program kontroli broni konwencjonalnej w Libii (zwany dalej „programem”) składa się z dwóch szczegółowych modułów i jest współfinansowany przez Unię oraz federalne Ministerstwo Spraw Zagranicznych Niemiec.
- (8) Konieczne jest zapewnienie, w możliwie największym stopniu, odpowiedzialności Libii za realizację działań w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami, zgodnie z podstawowymi zasadami odpowiedzialności krajowej i skutecznego upodmiotowienia partnerów lokalnych. W związku z tym celem programu jest zaangażowanie w działania w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami odpowiednich zainteresowanych stron w Libii, w tym, stosownie do potrzeb, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Obrony, Sił Zbrojnych i innych stosownych podmiotów. GIZ udzieli wsparcia operacyjnego i zapewni doradztwo techniczne głównym partnerom programu.
- (9) Program uwzględnia aktualnie zachodzące zmiany w Libii oraz konieczność zaangażowania od samego początku wszystkich zainteresowanych stron i potencjalnych partnerów krajowych. Jego celem jest ustanowienie partnerstwa z wyspecjalizowanymi w dziedzinie rozminowywania oraz bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami międzynarodowymi organizacjami pozarządowymi, które już wykazały się zdolnościami operacyjnymi w Libii. Program kładzie także nacisk na promowanie współpracy regionalnej z państwami sąsiadującymi. Unia uważa, że pomoc finansowa dla GIZ pomogłaby w ograniczeniu ryzyka związanego z potencjalnym nielegalnym rozprzestrzenianiem broni konwencjonalnej i amunicji w Libii i z jej terytorium, jak i w całym regionie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Unia kontynuuje propagowanie pokoju i bezpieczeństwa w Libii i całym regionie poprzez wspieranie działań zmierzających do zapewnienia należytego bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami w libijskich arsenałach przez libijskie instytucje państwowe w celu ograniczania ryzyka, jakie stwarzają dla pokoju i bezpieczeństwa nielegalne rozprzestrzenianie i nadmierne gromadzenie BSiL i amunicji do tych rodzajów broni, w tym poprzez promowanie w tym kontekście skutecznego multilateralizmu na szczeblu regionalnym.

2. Działania, które będzie wspierać Unia, mają następujące konkretne cele:

- pomoc libijskim instytucjom państwowym w opracowaniu krajowej strategii i standardowych procedur operacyjnych w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;
- wspieranie libijskich instytucji państwowych w ustanowieniu ram szkoleniowych w dziedzinie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;
- wspieranie rewitalizacji składów amunicji i zarządzanie ich bezpieczeństwem zgodnie ze standardami krajowymi;
- zapewnianie tymczasowych magazynów na zapasy broni konwencjonalnej i amunicji;
- wspieranie przenoszenia magazynów amunicji z miejsc zaludnionych;
- przeprowadzenie studium wykonalności możliwych sposobów zmniejszenia dostępnych zapasów amunicji poprzez recykling;
- promowanie współpracy regionalnej z państwami sąsiadującymi w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;
- ustanowienie odpornego systemu zarządzania ryzykiem, aby zapewnić realizację programu w szybko zmieniających się warunkach.

3. Aby osiągnąć cel, o którym mowa w ust. 1, Unia dąży do wspierania libijskich instytucji państwowych w rewitalizacji niezabezpieczonych magazynów amunicji, które zostały zniszczone podczas konfliktu, oraz w zapewnianiu należytego bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania arsenałami. Projekt realizowany jest zgodnie z zasadą odpowiedzialności krajowej w celu zapewnienia długoterminowej stabilności. W związku z tym wszystkie działania koordynowane są z właściwymi libijskimi instytucjami państwowymi i innymi stosownymi podmio-

tami. Ponadto projekt prowadzony jest zgodnie z podejściem polegającym na niewyrządzaniu szkody w kontekście uwrażliwienia na konflikty.

Szczegółowy opis projektu znajduje się w załączniku.

Artykuł 2

1. Za wykonanie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa („WP”).

2. Techniczną realizację projektu, o którym mowa w art. 1 ust. 3, prowadzi Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH („GIZ”).

3. GIZ wykonuje swoje zadania pod kierownictwem WP. W tym celu WP dokonuje niezbędnych uzgodnień z GIZ.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację projektu, o którym mowa w art. 1, wynosi 5 000 000 EUR. Ogólny szacunkowy budżet całego projektu wynosi 6 600 000 EUR; kwota ta zostaje zapewniona w drodze współfinansowania prowadzonego wspólnie z federalnym Ministerstwem Spraw Zagranicznych Niemiec.

2. Wydatkami pokrywanymi z kwoty określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu Unii.

3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 1. W tym celu Komisja zawiera konieczną umowę z GIZ. Umowa ta będzie zawierać zobowiązanie GIZ do zapewnienia, aby wkład Unii był wyeksponowany stosownie do jego wielkości.

4. Komisja podejmuje starania w celu zwarcia umowy, o której mowa w ust. 3, jak najszybciej po wejściu w życie niniejszej decyzji. Informuje ona Radę o wszelkich związanych z tym trudnościach oraz o dacie zawarcia umowy.

Artykuł 4

1. WP składa Radzie sprawozdania z wykonania niniejszej decyzji na podstawie regularnych sprawozdań GIZ. Sprawozdania te stanowią dla Rady podstawę do przeprowadzenia oceny.

2. Komisja składa sprawozdania z aspektów finansowych projektu, o którym mowa w art. 1.

Artykuł 5

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejsza decyzja podlega przeglądowi i zmianom w świetle sytuacji politycznej w Libii nie później niż 24 miesiące po dniu zawarcia umowy, o której mowa w art. 3 ust. 3.

2. Niniejsza decyzja wygasa 60 miesięcy po dniu zawarcia umowy, o której mowa w art. 3 ust. 3, chyba że postanowiono inaczej w wyniku przeglądu dokonanego na mocy ust. 2. Niezależnie od tego, niniejsza decyzja wygasa sześć miesięcy po dacie wejścia w życie, jeśli umowa nie zostanie zawarta w tym okresie.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 24 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady

C. ASHTON

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Program kontroli broni konwencjonalnej w Libii**1. KONTEKST I UZASADNIENIE****1.1 Kontekst**

W trakcie rewolucji w Libii w 2011 r. reżim Kaddafiego utracił kontrolę nad dużą częścią swojego arsenału broni konwencjonalnej. W związku z tym bojownicy opozycji, cywile i żołnierze, uzyskali dostęp do magazynów broni. Od zakończenia walki nie uzyskano pełnej, centralnej kontroli nad arsenałem broni, a coraz powszechniejszy handel bronią wywiera wpływ na konflikty w państwach sąsiadujących. Ponadto broń konwencjonalna znalazła się w domach cywilów, co doprowadziło w społeczeństwie libijskim do tego, że duży odsetek ludności cywilnej wszedł w posiadanie broni konwencjonalnej. Co więcej, wybuchowe pozostałości wojenne (ERW) zalegają na obszarach wokół magazynów broni i amunicji, ziem rolnych i miejsc publicznych.

Wedle danych libijskich instytucji rządowych istnieje pilna potrzeba wzmocnionej i bardziej zcentralizowanej kontroli broni konwencjonalnej i amunicji w całej Libii. Aby skutecznie sprawować tę kontrolę, libijskie instytucje rządowe określiły potrzeby związane z przekazywaniem wiedzy, ze sprzętem i z potencjałem technicznym. Ponadto organizacje społeczeństwa obywatelskiego w Libii działające na tym obszarze nie mają środków finansowych i muszą ulepszyć swój potencjał techniczny. W odpowiedzi na te wyzwania Deutsche Gesellschaft für internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH („GIZ”) i kierownictwo Libijskiego Centrum Działań na rzecz Rozminowywania („LMAC”), pod auspicjami Ministerstwa Obrony Libii, osiągnęły porozumienie co do programu wsparcia w dziedzinie kontroli broni konwencjonalnej, w tym w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami.

Na podstawie projektu przedłożonego przez GIZ, w październiku 2012 r. federalne Ministerstwo Spraw Zagranicznych Niemiec („federalne MSZ”) zleciło GIZ realizację Programu kontroli broni konwencjonalnej w Libii („programu”). Czas trwania projektu wynosi 5 lat (60 miesięcy), podzielonych na 4 fazy. Ogólny szacunkowy budżet całego projektu wynosi 6 600 000 EUR; kwota ta zostanie zapewniona w drodze współfinansowania prowadzonego wspólnie przez federalne MSZ i Unię. Wkład federalnego MSZ wynosi 1 600 000 EUR, a wkład Unii – maksymalnie 5 000 000 EUR. Odpowiedzialna za realizację nadal będzie GIZ.

Działania realizacyjne rozpoczęły się dnia 1 listopada 2012 r., a zakończą się dnia 31 października 2017 r. Federalne MSZ pokryje koszty modułu służącemu rozwojowi potencjału, jak również wszelkie koszty modułu bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami, określone jako nie kwalifikujące się przez Unię.

Libijscy partnerzy otrzymają wsparcie w formie transferu wiedzy przez zatrudnionych na długi i krótki okres ekspertów organizujących i prowadzących wyspecjalizowane szkolenia, dostarczenia materiału i sprzętu oraz pewnych wkładów finansowych – w tym grantów – na wdrożenie środków za pośrednictwem instytucji rządowych i wyspecjalizowanych agencji.

Ustalenia w zakresie współpracy między GIZ a federalnym MSZ zostały wyszczególnione w umowie ramowej podpisanej przez GIZ i federalne MSZ w 2005 r.

Ustalenia dotyczące współpracy między GIZ a Komisją zostaną wyszczególnione w umowie podpisanej przez GIZ i Komisję.

1.2 Uzasadnienie wsparcia, widoczności i trwałości WPZiB

Niekontrolowane rozprzestrzenianie broni konwencjonalnej i amunicji w Libii w następstwie wydarzeń, które rozpoczęły się w lutym 2011 r., jak również w okresie późniejszym, przyczynia się do poczucia braku bezpieczeństwa w Libii, państwach sąsiadujących i całym regionie, pogłębiając konflikt i utrudniając pokonfliktowe budowanie pokoju, a co za tym idzie – stwarzając poważne zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa. W strategii UE w zakresie zwalczania nielegalnego gromadzenia BSiL i amunicji do tych rodzajów broni oraz handlu nimi wskazano ponadto, że Afryka pozostaje kontynentem najbardziej narażonym na negatywny wpływ konfliktów wewnętrznych, które są zaostrzane przez destabilizujący napływ broni strzeleckiej i lekkiej („BSiL”). Unijne wsparcie programu ma wyjść naprzeciw tym zagrożeniom. Zapewnia również spójność unijnej polityki bezpieczeństwa i rozwoju. W ramach kontynuacji wsparcia Unii udzielanego ludności libijskiej podczas konfliktu i po jego zakończeniu, w szczególności wsparcia w ramach krótkoterminowego komponentu Instrumentu na rzecz Stabilności przeznaczonego na działania Duńskiej Rady Uchodźców (*Danish Refugee Council*), Duńskiej Pomocy Kościoła (*Danish Church Aid*) oraz Grupy Doradczej ds. Min (*Mines Advisory Group*) na rzecz usuwania niewybuchów, i zwiększenia wśród ludności cywilnej świadomości ryzyka związanego z BSiL i ERW, Unia zdecydowana jest prowadzić dalszą współpracę z Libią w wielu dziedzinach, w tym w kwestiach związanych z bezpieczeństwem.

Aby w pełni wykorzystać wszystkie środki dostępne Unii, wewnątrz Unii oraz w ramach unijnych stosunków dwustronnych, Unia będzie wspierać program przez wspólne współfinansowanie, aby skutecznie zapewnić wsparcie przez rozpowszechnianie systemów i potencjału w zakresie techniki i zarządzania oraz aby zachęcić do korzystania ze wspólnego monitorowania, wspólnej oceny oraz wspólnych procedur księgowania.

Długoletnie doświadczenie GIZ – jako jednej z wiodących organizacji w dziedzinie usług międzynarodowej współpracy na rzecz zrównoważonego rozwoju – zapewnia widoczność działań, zarówno jej własnych, jak i jej partnerów. W tym celu GIZ posiada swój własny departament komunikacji wraz z pozostałymi do jego dyspozycji

wyspecjalizowanymi narzędziami komunikacji zewnętrznej. A zatem widoczność działań Unii zostanie zapewniona przez odpowiednio wyeksponowane logo i działania promocyjne, podkreślanie roli odgrywanej przez Unię, zapewnianie przejrzystości unijnych działań i podnoszenie świadomości konkretnych i ogólnych grup docelowych co do powodów programu, jak również jego wspierania przez Unię oraz rezultatów tego wsparcia. Działania promocyjne mogą przybrać formę publikacji i sprawozdań, imprez, zdjęć, dokumentacji wideo itd. Na materiałach wyprodukowanych w wyniku tego projektu w widocznym miejscu zostanie umieszczona flaga Unii zgodnie z unijnymi wytycznymi dotyczącymi prawidłowego wykorzystywania i reprodukcji flagi.

Projekt ma osiągnąć trwałość przewidywanych środków przez jego szczególną strukturę i wielopoziomowe podejście. Jest on zaprojektowany jako projekt średnioterminowy, trwający pięć lat, a zatem zapełniający lukę między krótkoterminowymi operacjami w sytuacjach nadzwyczajnych a długoterminowymi projektami na rzecz pobudzenia trwałego rozwoju. Od samego początku libijscy partnerzy będą zaangażowani w planowanie projektu, zapewniające w jak największym stopniu odpowiedzialność na szczeblu krajowym; z kolei na końcu, w trakcie sześciomiesięcznej fazy przekazywania obowiązków, zostaną oni przygotowani do przejścia pełnej odpowiedzialności po pięciu latach. Ponadto GIZ będzie działać na różnych szczeblach, współpracując z instytucjami państwowymi, organizacjami pozarządowymi i społeczeństwem obywatelskim, jak również z darczyńcami międzynarodowymi. Aby zapewnić kontynuację działań w tak niestabilnym państwie jak Libia, projekt został wyposażony w komponent zarządzania ryzykiem. Trwałość środków po czasie trwania projektu jest konkretnie umacniana przez integrację elementów rozwoju potencjału ludzkiego, rozwoju instytucjonalnego i kontaktów regionalnych z celami projektu. Oznacza to, że potencjał zostanie zwiększony w celu zapewnienia, aby libijskie instytucje państwowe mogły w przyszłości zgodnie z wymogami podejmować konieczne inicjatywy pokrewne.

2. CELE

2.1 Cel ogólny

Ogólnym celem programu jest wspieranie państwowych instytucji libijskich w sprawowaniu skutecznej kontroli krajowej nad ich bronią konwencjonalną i amunicją, ograniczenie ryzyka nielegalnego rozprzestrzeniania broni konwencjonalnej i amunicji oraz zarządzanie skutkami konfliktu zbrojnego w Libii związanymi z bezpieczeństwem. Projekt ma w szczególności wzmocnić libijskie instytucje państwowe i organizacje pozarządowe w dziedzinie kontroli broni konwencjonalnej i amunicji. Projekt będzie także zmierzał do umocnienia współpracy regionalnej.

2.2 Cele szczegółowe

- (i) wesprzeć libijskie instytucje państwowe mające za zadanie nadzór i koordynację w dziedzinie kontroli broni konwencjonalnej i rozminowywania (LMAC) w wypełnianiu obowiązków;
- (ii) wzmocnić libijskie organizacje pozarządowe, aktywne w dziedzinie kontroli broni konwencjonalnej i rozminowywania, w zakresie ich zadań związanych z popieraniem, zwiększaniem świadomości, jak również w zakresie zadań technicznych;
- (iii) wesprzeć libijskie instytucje państwowe mające za zadanie nadzór i koordynację w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami w opracowaniu, koordynacji i realizacji środków dotyczących bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;
- (iv) bezpośrednio wspierać realizację działań związanych z zarządzaniem zapasami, w tym przenoszenie magazynów z miejsc zaludnionych, odbudowę magazynów amunicji w celu dostosowania ich do standardów krajowych oraz zapewnienie i zainstalowanie tymczasowych magazynów amunicji;
- (v) pobudzać współpracę regionalną, dzielenie się wiedzą i partnerską wymianę doświadczeń w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami oraz rozprzestrzeniania i nielegalnego gromadzenia broni konwencjonalnej.

3. MODUŁY PROJEKTU I OCZEKIWANE REZULTATY

Niniejszy projekt składa się z dwóch szczególnych modułów:

3.1. Rozwój potencjału (finansowany przez federalne MSZ); oraz

3.2. Bezpieczeństwo fizyczne i zarządzanie zapasami (finansowane przez Unię)

3.1 Rozwój potencjału (finansowany przez federalne MSZ)

Moduł ten ma wzmocnić potencjał libijskich instytucji państwowych mających za zadanie nadzór i koordynację w dziedzinie kontroli broni konwencjonalnej i rozminowywania, jak również potencjał libijskich organizacji pozarządowych zaangażowanych w kontrolę broni i rozminowywanie. Obejmuje to propagowanie rozwoju organizacyjnego, poprawę zarządzania finansowego i zarządzania jakościowego, jak również rozwój umiejętności technicznych.

Zgodnie z celami ogólnymi programu, moduł ten wdraża zasadę odpowiedzialności na szczeblu krajowym i ma na celu wzmocnić libijskie instytucje i potencjał w celu zapewnienia długoterminowej stabilności. Działania na rzecz rozwoju zdolności będą dwojakiego rodzaju. Główna uwaga poświęcona zostanie krajowemu organowi zajmującemu się rozminowywaniem w Libii, LMAC, wchodzącemu w skład Ministerstwa Obrony. Działania zostaną również skierowane do libijskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego zaangażowanych w rozminowywanie i podnoszenie świadomości.

Rezultat 1: Zostaną określone i sklasyfikowane potrzeby w zakresie szkoleń i sprzętu LMAC, któremu Ministerstwo Spraw Zagranicznych Libii powierzyło za zadanie nadzór i koordynację w dziedzinie kontroli broni konwencjonalnej i rozminowywania. LMAC opracuje m.in. strategię wzmacniania potencjału instytucjonalnego w dziedzinie rozwoju organizacyjnego oraz zarządzania finansowego i jakościowego.

Działanie 1: Określenie i przeanalizowanie oceny potrzeb w zakresie potencjału instytucjonalnego;

Działanie 2: Opracowanie planu biznesowego i systemu zarządzania jakością;

Działanie 3: Ustanowienie ram programu edukacyjnego i szkoleniowego dla osób zatrudnionych w magazynach broni i amunicji;

Działanie 4: Wspieranie zainstalowania biur koordynacyjnych instytucji partnerskiej, (LMAC).

Wyniki:

- Przeprowadzenie i udokumentowanie przed końcem 18. miesiąca projektu analizy potrzeb w zakresie rozwoju potencjału instytucjonalnego LMAC;
- Opracowanie przez tę instytucję (LMAC) planu biznesowego i procesu zarządzania jakością przed końcem 30. miesiąca projektu;
- Odpowiednie wyposażenie tej instytucji (LMAC) przed końcem 30. miesiąca projektu;
- Opracowanie ram szkoleniowych we współpracy z instytucją partnerską (LMAC).

Kolejny wynik lub wyniki tych działań zostaną określone we współpracy z LMAC przed końcem 6. miesiąca projektu. Biorąc pod uwagę niedawne mianowanie instytucji partnerskiej przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych Libii, odnośne wskaźniki zostaną określone w najszybszym możliwym terminie.

Rezultat 2: Zostaną określone i sklasyfikowane potrzeby w zakresie szkoleń i sprzętu libijskich organizacji pozarządowych odpowiedzialnych za nadzór i koordynację w dziedzinie kontroli broni konwencjonalnej i rozminowywania. Zostanie wzmocniony potencjał tych organizacji pozarządowych, w szczególności w zakresie zarządzania, zarządzania finansowego i umiejętności technicznych.

Działanie 1: Szkolenie w zakresie zarządzania i finansowego zarządzania;

Działanie 2: Techniczne środki szkoleniowe w dziedzinie rozminowywania.

Wyniki:

- Zrealizowanie trzech szkoleń rocznie w zakresie zarządzania przeznaczonych dla organizacji pozarządowych w latach 2013, 2014 i 2015.

3.2 Bezpieczeństwo fizyczne i zarządzanie zapasami (finansowane przez Unię)

Działanie 1: Opracowanie krajowej strategii i standardowych procedur operacyjnych w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;

Działanie 2: Ustanowienie ram szkoleniowych dotyczących kwestii bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;

Działanie 3: Rewitalizacja składów amunicji oraz zarządzanie ich bezpieczeństwem;

Działanie 4: Zapewnienie tymczasowych magazynów;

Działanie 5: Przenoszenie składów amunicji;

Działanie 6: Możliwości recyklingu zapasów amunicji;

Działanie 7: Współpraca regionalna dotycząca kwestii bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;

Działanie 8: Ustanowienie odpornego systemu zarządzania ryzykiem.

3.2.1 Opracowanie krajowej strategii i standardowych procedur operacyjnych w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami

Cele:

Działanie to wzmocni koordynację między instytucjami libijskimi zaangażowanymi w zarządzanie zapasami i poprawi jakość wdrażania procedur zarządzania zapasami, zwiększając w ten sposób bezpieczeństwo i ochronę zapasów broni konwencjonalnej i amunicji. Libijskie instytucje państwowe mające za zadanie nadzór i koordynację w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami (będą mogły opracować, koordynować i realizować środki dotyczące bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami).

Opis:

- Analiza i przegląd istniejących krajowych strategii i standardowych procedur operacyjnych w dziedzinach związanych z bezpieczeństwem fizycznym i zarządzaniem zapasami oraz przygotowanie wdrożonych doświadczeń i wniosków w celu opracowania nowej krajowej strategii i zmienionych standardowych procedur operacyjnych;
- Rozpowszechnienie i omówienie doświadczeń i wniosków oraz ogólnego zarysu krajowej strategii w ramach otwartych konsultacji z udziałem wszystkich zainteresowanych podmiotów, w tym np. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Obrony, Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Libijskich Sił Zbrojnych, Straży Narodowej i krajowych organizacji pozarządowych;
- Udzielenie wsparcia organizacyjnego i doradztwa technicznego władzom libijskim odpowiedzialnym za opracowanie krajowej strategii i standardowych procedur operacyjnych;
- Wsparcie właściwej instytucji krajowej w kierowaniu procesem przeglądu strategii i wypracowania konsensusu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami w celu sfinalizowania prac nad krajową strategią i standardowymi procedurami operacyjnymi w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami.

Wyniki:

- Opracowanie krajowej strategii w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;
- Opracowanie standardowych procedur operacyjnych w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami.

3.2.2 Ustanowienie ram szkoleniowych dotyczących kwestii bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami

Cele:

Wynikiem tego działania będzie lepsze wyszkolenie personelu zatrudnionego w magazynach broni i amunicji, a co za tym idzie – większe bezpieczeństwo tych miejsc.

Opis:

- Przegląd ocen istniejących potrzeb szkoleniowych w dziedzinach związanych z bezpieczeństwem fizycznym i zarządzaniem zapasami oraz przygotowanie doświadczeń i wniosków w celu opracowania nowych ram szkoleniowych;
- Przeprowadzenie ankiety wśród istniejących i planowanych jednostek partnerskich i instytucji szkoleniowych pod kątem kursów szkoleniowych w dziedzinie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;
- Ułatwienie procesu konsultacji z zainteresowanymi stronami w celu opracowania ogólnego zarysu i głównych celów przyszłych krajowych ram szkoleniowych w dziedzinie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami;
- Ułatwienie procesu opracowania ram szkoleniowych przez zespół ekspertów, w tym ekspertów libijskich i międzynarodowych. Ramy szkoleniowe powinny obejmować ustalenie grupy docelowej, strategię dotarcia do grupy docelowej i strategię jej wyboru, opracowanie programu szkolenia, ustalenie metod szkoleniowych, określenie ram czasowych, koncepcję dotyczącą personelu, skalkulowanie kosztów, a także opracowanie systemu dokumentowania i oceniania.

Wyniki:

- Przeprowadzenie warsztatów służących konsultacjom z zainteresowanymi stronami oraz procesu opracowania ram szkoleniowych;
- Opracowanie ram szkoleniowych.

3.2.3 Rewitalizacja składów amunicji oraz zarządzanie ich bezpieczeństwem

Cele:

Znaczące ograniczenie ryzyka kradzieży i szabrownictwa na terenie składów broni konwencjonalnej i amunicji oraz nieuprawnionego wstępu na ten teren.

Opis:

- Przegląd istniejących badań dotyczących składów amunicji i przegląd sprawozdań wspólnotowych dotyczących składów broni i amunicji na obszarach zamieszkałych, a także opracowanie szczegółowego sprawozdania z wyników przeglądu;
- Ułatwienie procesu ustalania priorytetów przez odpowiednie instytucje libijskie w zakresie wyboru składów amunicji, które będą objęte rewitalizacją w ramach projektu pilotażowego;
- Zlecenie studium wykonalności technicznej oraz utworzenie zespołów do nadzoru budowlanego, z myślą o opracowaniu opłacalnych możliwości rewitalizacji;
- Ułatwienie osiągnięcia konsensusu co do wyboru składów amunicji, które zostaną poddane rewitalizacji. W procesie decyzyjnym uwzględniane będą następujące kryteria: krajowe priorytety selekcyjne, zagrożenie bezpieczeństwa miejscowej ludności, zapewnienie dostępu przez odnośne podmioty z dziedziny bezpieczeństwa (rady wojskowe, itd.), ograniczenia operacyjne i finansowe oraz preferencje wspólnotowe;

- Ułatwienie outsourcingu badań technicznych i ułatwienie opracowania zakresu zadań, a także pomoc w postępowaniu o udzielenie zamówienia na poszczególne projekty rewitalizacji;
- Ułatwienie wspólnego monitorowania i wspólnej oceny jakości;
- Ułatwienie opracowania koncepcji bezpieczeństwa i ochrony na potrzeby pilotażowego projektu rewitalizacji składów amunicji;
- Dostarczenie sprzętu służącego do ochrony na potrzeby pilotażowego projektu rewitalizacji składów amunicji;
- Zapewnienie szkolenia potencjalnemu personelowi magazynów.

Wyniki:

- Rewitalizacja konkretnej liczby tymczasowych składów amunicji (liczba ta zostanie określona pod koniec fazy 1).

3.2.4 Zapewnienie tymczasowych magazynów

Cele:

Wynikiem tego działania będzie lepsza kontrola na wybranych libijskich arsenałach broni konwencjonalnej, zmniejszenie ryzyka kradzieży oraz lepsza ochrona ludności cywilnej przed niekontrolowanymi wybuchami.

Opis:

- Zlecenie badania potencjalnych lokalizacji tymczasowych magazynów amunicji oraz studium wykonalności opłacalnych możliwości wdrożenia tymczasowych magazynów. Wyniki badania zostaną szczegółowo przedstawione w sprawozdaniu dotyczącym lokalizacji i specyfikacji technicznej tymczasowych magazynów;
- Ułatwienie wypracowania konsensusu co do miejsca utworzenia tymczasowych magazynów. W procesie decyzyjnym uwzględniane będą następujące kryteria: krajowe priorytety, zagrożenie bezpieczeństwa miejscowej ludności, zapewnienie dostępu przez odnośne podmioty z dziedziny bezpieczeństwa (rady wojskowe, itd.), ograniczenia operacyjne i finansowe oraz preferencje wspólnotowe;
- Ułatwienie outsourcingu badań technicznych i ułatwienie opracowania zakresu zadań, a także pomoc w postępowaniu o udzielenie zamówienia na poszczególne projekty rewitalizacji;
- Ułatwienie wspólnego monitorowania i wspólnej oceny jakości;
- Ułatwienie opracowania koncepcji bezpieczeństwa i ochrony na potrzeby każdego tymczasowego składu amunicji;
- Dostarczenie sprzętu ochronnego na potrzeby wybranych tymczasowych magazynów;
- Zapewnienie szkolenia potencjalnemu personelowi magazynów.

Wyniki:

- Stworzenie konkretnej liczby tymczasowych składów amunicji (liczba ta zostanie określona pod koniec fazy 1).

3.2.5. Przenoszenie składów amunicji

Cele:

Realizacja tego działania przełoży się na zwiększone bezpieczeństwo magazynów i poprawę bezpieczeństwa na obszarach gęsto zaludnionych.

Opis:

- Zlecenie badania miejsc w Libii, z których konieczne jest przeniesienie składu;
- Zlecenie studium wykonalności (i odnośnego sprawozdania) opłacalnych możliwości transportu/przeniesienia oraz możliwych lokalizacji do celów przeniesienia składów amunicji;
- Ułatwienie wypracowania konsensusu co do wyboru składów amunicji, które mają zostać przeniesione. W procesie decyzyjnym uwzględniane będą następujące kryteria: krajowe priorytety, zagrożenie bezpieczeństwa miejscowej ludności, zapewnienie dostępu przez odnośne podmioty z dziedziny bezpieczeństwa (rady wojskowe, itd.), ograniczenia operacyjne i finansowe oraz preferencje wspólnoty;
- Ułatwienie outsourcingu badań technicznych i ułatwienie opracowania zakresu zadań, a także pomoc w postępowaniu o udzielenie zamówienia na poszczególne projekty dotyczące przeniesienia/transportu;
- Ułatwienie wspólnego monitorowania i wspólnej oceny jakości.

Wyniki:

- Przeniesienie konkretnej liczby składów amunicji (liczba ta zostanie określona pod koniec fazy 1).

3.2.6 *Możliwości recyklingu zapasów amunicji*

Cele:

Zakończenie studium wykonalności możliwości zmniejszenia dostępnych zapasów amunicji poprzez recykling oraz stworzenie w ten sposób zachęty do zniszczenia zapasów broni konwencjonalnej.

Opis:

- Opracowanie zakresu zadań wraz z odnośnymi libijskimi organami;
- Ułatwienie międzynarodowego postępowania o udzielenie zamówienia oraz procesu wyboru;
- Zlecenie studium wykonalności;
- Ułatwienie wspólnej kontroli jakości studium wykonalności;
- Rozpowszechnienie wyników studium wykonalności wśród zainteresowanych podmiotów libijskich;
- Ułatwienie przetłumaczenia i druku studium.

Wyniki:

- Sporządzenie studium wykonalności możliwych sposobów zmniejszenia dostępnych zapasów amunicji poprzez recykling;
- Warsztaty służące rozpowszechnieniu wyników studium.

3.2.7 *Współpraca regionalna dotycząca kwestii bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami*

Cele:

Działanie to wzmocni współpracę i koordynację regionalną, dzięki czemu wzrosną wiedza fachowa i potencjał odpowiednich instytucji państwowych i organizacji pozarządowych zaangażowanych w kontrolę broni konwencjonalnej i zarządzanie zapasami w regionie.

Opis:

- Udzielenie wsparcia w zorganizowaniu maksymalnie dwóch dwudniowych konferencji regionalnych, które posłużą jako forum dialogu regionalnego, informacji, wymiany wiedzy, partnerskiego uczenia się, w oparciu o podejście trójtorowe: (i) osoby zajmujące eksponowane stanowiska w instytucjach państwowych; (ii) osoby odpowiedzialne za realizację techniczną w dziedzinie zarządzania zapasami; oraz (iii) organizacje pozarządowe; przy organizowaniu szeregu prezentacji i warsztatów;
- Ułatwienie procesu decyzyjnego w odniesieniu do zagadnień będących tematem prezentacji i warsztatów;
- Ułatwienie wskazania potencjalnych uczestników oraz prelegentów z pomocą Unii, partnerów z Libii i państw sąsiadujących;
- Ułatwienie opracowania zakresu zadań i ułatwienie postępowania o udzielenie zamówienia przedsiębiorstwu, które zajmie się zarządzaniem konferencją, komunikowaniem się ze społeczeństwem oraz dokumentacją.

Wyniki:

- Maksymalnie dwie dwudniowe konferencje w ramach czasowych wynoszących 2,5 roku, z udziałem maksymalnie 45 uczestników.

3.2.8 *Ustanowienie odpornego systemu zarządzania ryzykiem*

Cele:

Wsparcie pomyślnego i uwzględniającego sytuację konfliktu wdrażania działań w ramach projektu, w warunkach charakteryzujących się licznymi wyzwaniami związanymi z ryzykiem – w tym przy niestabilnym bezpieczeństwie publicznym, istnieniu wielu uzbrojonych ugrupowań i nieprzewidywalnej sytuacji pod względem zagrożeń dla bezpieczeństwa.

Opis:

- Opracowanie projektu wytycznych dotyczących programowania uwzględniającego sytuację konfliktu, zgodnego z podejściem polegającym na niewyrządzaniu szkody, odnoszącym się do realizowania działań w ramach projektu w taki sposób, by ograniczyć do minimum wystąpienie niezamierzonych skutków negatywnych;
- Przeprowadzenie analizy ryzyka i zagrożenia oraz opracowanie koncepcji bezpieczeństwa obejmującej standardowe procedury działania na potrzeby programu z myślą o zapewnieniu maksymalnego bezpieczeństwa personelu i zasobów projektu;
- Stałe monitorowanie ryzyka i zagrożenia na miejscu oraz usługi doradcze dotyczące ryzyka świadczone na miejscu na potrzeby personelu projektu i działań projektu;

- Sprzęt do ochrony personelu projektu i zasobów projektu;
- Opracowanie elastycznego narzędzia zarządzania projektem, dzięki któremu projekt będzie realizowany w przypadku pogorszenia się warunków bezpieczeństwa, w szczególności opracowanie potencjału zapewniającego zdalne zarządzanie.

Wyniki:

- Zapewnienie koncepcji bezpieczeństwa projektu na miejscu;
- Opracowanie wytycznych dotyczących programowania uwzględniającego sytuację konfliktu;
- Zapewnienie obecności na miejscu doradcy w dziedzinie zarządzania ryzykiem.

4. REALIZACJA

4.1 Warunki ogólne

Na podstawie projektu przedłożonego przez GIZ federalnemu MSZ, w październiku 2012 r. federalne MSZ zleciło GIZ realizację modułu dotyczącego rozwoju potencjału Programu kontroli broni konwencjonalnej w Libii. Działania realizacyjne rozpoczęły się dnia 1 listopada 2012 r., a zakończą się dnia 31 października 2017 r. Wkład Unii przyczyni się do przedłużenia tego projektu dzięki wsparciu dodatkowego modułu w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami. Moduł w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami będzie realizowany wraz z modułem dotyczącym rozwoju potencjału; działania rozpoczną się w 2013 r. i będą trwać do października 2017 r.

GIZ będzie realizować oba moduły dotyczące rozwoju potencjału i bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami, zatrudniając na długi i krótki okres ekspertów, jak również współpracując z partnerami międzynarodowymi i krajowymi, częściowo stosując ustalenia wiążące się podwykonawstwem.

Najważniejszym partnerem GIZ w realizacji modułu dotyczącego rozwoju potencjału jest LMAC. W nocy werbalnej z 17 grudnia 2012 r., adresowanej do ambasady Republiki Federalnej Niemiec w Trypolisie, Ministerstwo Spraw Zagranicznych Libii potwierdziło, że to właśnie LMAC jest libijską instytucją krajową odpowiedzialną za nadzór i koordynację w dziedzinie kontroli broni konwencjonalnej i rozminowywania oraz wyraziło zadowolenie z tego, że program ma być realizowany przez GIZ.

GIZ została wybrana na agencję wykonawczą do tego projektu z powodu jej konkretnej wiedzy fachowej i doświadczenia na całym świecie, jak również jej prezentacji na forum Grupy Roboczej ds. Powszechnego Rozbrojenia i Kontroli Zbrojeń (CODUN) dotyczącej misji oceniającej w Libii prowadzonej przez GIZ oraz jej zaleceń i sugerowanej strategii działania, w szczególności zapewnienia uczestnictwa i odpowiedzialności wszystkich odnośnych podmiotów oraz położenia nacisku na trwały wpływ.

4.2 Partnerzy

Działania programowe w Libii dotyczące obu modułów będą realizowane we współpracy z partnerami międzynarodowymi. GIZ będzie współpracować lub już współpracuje z kilkoma partnerami: misja ONZ w Libii (UNSMIL) wspiera libijskie agencje, m.in. udzielając konsultacji strategicznych i technicznych w dziedzinie bezpieczeństwa i kontroli zbrojeń. Misja UNSMIL otrzymała mandat na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2040 z dnia 12 marca 2012 r. w zakresie rozminowywania oraz zarządzania amunicją i bronią. GIZ współpracuje z innymi darczyńcami w dziedzinie kontroli uzbrojenia i rozminowywania w Libii, w szczególności ze Stanami Zjednoczonymi i Zjednoczonym Królestwem.

Choć GIZ nadal będzie odpowiadać za ogólne zarządzanie programem, stworzone zostaną również ramy dla partnerstwa z międzynarodowymi organizacjami pozarządowymi wyspecjalizowanymi w zakresie bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami oraz w rozminowywaniu, aby zgromadzić więcej wyspecjalizowanej wiedzy fachowej dotyczącej dwóch odnośnych modułów oraz zrealizować działania oczyszczające teren. W związku z modułowym charakterem programu w program zaangażowanych zostanie kilka organizacji pozarządowych, które zostaną wybrane z uwzględnieniem ich obecności w regionie, ich silnych i słabych stron oraz poprzednich doświadczeń i zdolności operacyjnych w Libii.

4.3 Zarządzanie działaniami

Projekt programu: charakter platformy modułowej

Program został zaprojektowany tak, by można było dodawać lub usuwać konkretne moduły w trakcie jego trwania, aby możliwe było dostosowywanie się do zmieniających się warunków w sposób elastyczny i uwzględniający otoczenie konfliktu. Struktura ta umożliwia różnym darczyńcom finansowanie części programu; wkład każdego darczyńcy zostanie odpowiednio uwidoczniiony. Do programu wprowadzono również strukturę stwarzającą potencjał do wiarygodnego zarządzania ryzykiem i odpowiedniego zarządzania projektem. A zatem GIZ zapewnia platformę projektu gwarantującą zarządzanie programem i realizującą oba moduły projektu.

Strategia programu: cztery fazy przez pięć lat

Program został zaprojektowany, by zapłacić lukę między dobiegającymi końca w Libii operacjami w sytuacjach nadzwyczajnych a krajowymi strategiami i programami rozwoju, które zgodnie z oczekiwaniami rząd libijski ma rozpocząć i realizować w najbliższych latach.

A zatem opiera się on na pięcioletniej strategii średnioterminowej, która jest dłuższa od typowych cykli planowania w sytuacjach nadzwyczajnych. Zwłaszcza moduł dotyczący rozwoju potencjału będzie wymagał czasu i wiarygodnego partnerstwa między programem a partnerami krajowymi, aby otrzymać namacalne rezultaty i zapewnić, aby pod koniec fazy 4 zakres odpowiedzialności na szczeblu krajowym był dopasowany do krajowego potencjału.

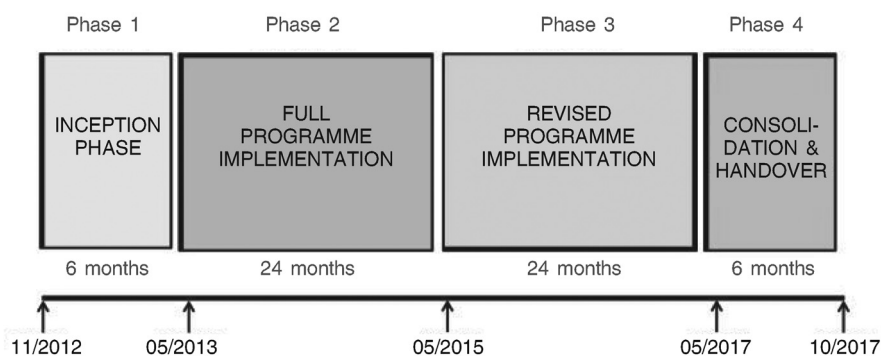
Podejście czterofazowe gwarantuje, że moduły programu mogą być dostosowywane w trakcie jego trwania, co może być spowodowane różnymi potrzebami ze strony partnerów lub zmienionymi realiami finansowymi. Umożliwi to również zawarcie w programie dodatkowych modułów w fazie 3, o ile warunki w tym czasie będą bardziej sprzyjające dla tych dziedzin zaangażowania niż obecnie.

Ustalenia dotyczące darczyńców:

Program jest projektem przewidującym wielu darczyńców, współfinansowanym przez Unię i federalne MSZ.

Federalne MSZ, stosując określone procedury własne, będzie regularnie monitorować cały projekt realizowany przez GLZ, w tym zarówno komponent rozwoju potencjału, jak i komponent bezpieczeństwa fizycznego i zarządzania zapasami.

Czas trwania programu i fazy:

REGULAMINY WEWNĘTRZNE

ZMIANA REGULAMINU POSTĘPOWANIA PRZED TRYBUNAŁEM SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 253 akapit szósty,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a ust. 1,

uwzględniając art. 64 akapit drugi Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,

zważywszy, że wraz z przystąpieniem Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej chorwacki stanie się językiem urzędowym Unii i że należy włączyć ten język do języków postępowania wymienionych w regulaminie postępowania,

za zgodą Rady udzieloną w dniu 7 czerwca 2013 r.,

PRZYJMUJE ZMIANĘ REGULAMINU POSTĘPOWANIA W NASTĘPUJĄCYM BRZMIENIU:

Artykuł 1

Artykuł 36 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości z dnia 25 września 2012 r. ⁽¹⁾ otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 36

Językami postępowania są angielski, bułgarski, chorwacki, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, irlandzki, litewski, łotewski, maltański, niderlandzki, niemiecki, polski, portugalski, rumuński, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski oraz włoski.”.

Artykuł 2

1. Niniejsza zmiana regulaminu postępowania podlega opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Wchodzi w życie równocześnie z traktatem w sprawie przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej.

2. Tekst regulaminu postępowania w języku chorwackim zostanie przyjęty po wejściu w życie traktatu, o którym mowa w ustępie poprzedzającym.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 18 czerwca 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 265 z 29.9.2012, s. 1.

ZMIANA REGULAMINU POSTĘPOWANIA PRZED SĄDEM

SĄD,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 254 akapit piąty,
uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a ust. 1,

uwzględniając art. 64 akapit drugi Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,

za zgodą Trybunału Sprawiedliwości,

zważywszy, że wraz z przystąpieniem Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej chorwacki stanie się językiem urzędowym Unii i że należy włączyć ten język do języków postępowania wymienionych w regulaminie postępowania,

za zgodą Rady udzieloną w dniu 7 czerwca 2013 r.,

PRZYJMUJE ZMIANĘ REGULAMINU POSTĘPOWANIA W NASTĘPUJĄCYM BRZMIENIU:

Artykuł 1

W regulaminie postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. (Dz.U. L 136 z dnia 30 maja 1991 r., s. 1; sprostowanie Dz.U. L 317 z dnia 19 listopada 1991 r., s. 34) ⁽¹⁾ wprowadza się następującą zmianę:

Artykuł 35 § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Językami postępowania są angielski, bułgarski, chorwacki, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, irlandzki, litewski, łotewski, maltański, niderlandzki, niemiecki, polski, portugalski, rumuński, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski oraz włoski.”.

Artykuł 2

1. Niniejsza zmiana regulaminu postępowania podlega opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Wchodzi w życie równocześnie z traktatem w sprawie przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej.

2. Tekst regulaminu postępowania w języku chorwackim zostanie przyjęty po wejściu w życie traktatu, o którym mowa w ustępie poprzedzającym.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 19 czerwca 2013 r.

Sekretarz
E. COULON

Prezes
M. JAEGER

⁽¹⁾ Zmienionym dnia 15 września 1994 r. (Dz.U. L 249 z dnia 24 września 1994 r., s. 17), dnia 17 lutego 1995 r. (Dz.U. L 44 z dnia 28 lutego 1995 r., s. 64), dnia 6 lipca 1995 r. (Dz.U. L 172 z dnia 22 lipca 1995 r., s. 3), dnia 12 marca 1997 r. (Dz.U. L 103 z dnia 19 kwietnia 1997 r., s. 6; sprostowanie Dz.U. L 351 z dnia 23 grudnia 1997 r., s. 72), dnia 17 maja 1999 r. (Dz.U. L 135 z dnia 29 maja 1999 r., s. 92), dnia 6 grudnia 2000 r. (Dz.U. L 322 z dnia 19 grudnia 2000 r., s. 4), dnia 21 maja 2003 r. (Dz.U. L 147 z dnia 14 czerwca 2003 r., s. 22), dnia 19 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 132 z dnia 29 kwietnia 2004 r., s. 3), dnia 21 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 127 z dnia 29 kwietnia 2004 r., s. 108), dnia 12 października 2005 r. (Dz.U. L 298 z dnia 15 listopada 2005 r., s. 1), dnia 18 grudnia 2006 r. (Dz.U. L 386 z dnia 29 grudnia 2006 r., s. 45), dnia 12 czerwca 2008 r. (Dz.U. L 179 z dnia 8 lipca 2008 r., s. 12), dnia 14 stycznia 2009 r. (Dz.U. L 24 z dnia 28 stycznia 2009 r., s. 9), dnia 16 lutego 2009 r. (Dz.U. L 60 z dnia 4 marca 2009 r., s. 3), dnia 7 lipca 2009 r. (Dz.U. L 184 z dnia 16 lipca 2009 r., s. 10), dnia 26 marca 2010 r. (Dz.U. L 92 z dnia 13 kwietnia 2010 r., s. 14) i dnia 24 maja 2011 r. (Dz.U. L 162 z dnia 22 czerwca 2011 r., s. 18).

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA NR 1/2013 RADY MINISTRÓW AKP-UE

z dnia 7 czerwca 2013 r.

w sprawie przyjęcia protokołu dotyczącego wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 w ramach Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony

(2013/321/UE)

RADA MINISTRÓW AKP-UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾, zmienioną w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. ⁽²⁾ oraz w Wadugudu dnia 22 czerwca 2010 r. ⁽³⁾ (zwaną dalej „umową o partnerstwie AKP-UE”), w szczególności jej art. 95 ust. 2 oraz art. 100,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 7 załącznika Ib do umowy o partnerstwie AKP-UE Unia Europejska i jej państwa członkowskie wraz z państwami AKP dokonały przeglądu wyników, polegającego na ocenie między innymi stopnia realizacji zobowiązań i wypłat.
- (2) Unia Europejska i jej państwa członkowskie osiągnęły porozumienie w sprawie ustanowienia mechanizmu finansowania, a mianowicie w sprawie 11. EFR, dokładnego okresu jego obowiązywania (2014–2020) oraz wielkości środków, które zostaną przeznaczone na ten mechanizm.
- (3) Protokół ustanawiający wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 powinien zostać dodany do umowy jako załącznik Ic,

Artykuł 1

Załącznik do niniejszej decyzji zostaje przyjęty jako nowy załącznik Ic do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., zmienionej w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. oraz w Wadugudu dnia 22 czerwca 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady Ministrów AKP-UE

P. T. C. SKELEMANI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3. Umowa sprostowana w Dz.U. L 385 z 29.12.2004, s. 88.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.10, s. 3.

ZAŁĄCZNIK

Do umowy o partnerstwie AKP-UE dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK Ic

Wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020

1. Do celów określonych w niniejszej umowie całkowita kwota pomocy finansowej dla państw AKP przewidziana w wieloletnich ramach finansowych na okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2014 r. wynosi 31 589 mln EUR zgodnie z pkt 2 i 3.
2. Kwota 29 089 mln EUR w ramach 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) jest udostępniana z dniem wejścia w życie wieloletnich ram finansowych. Zostaje ona rozdzielona pomiędzy instrumenty współpracy w następujący sposób:
 - a) 24 365 mln EUR na finansowanie krajowych i regionalnych programów orientacyjnych. Ten przydział środków zostanie wykorzystany na finansowanie:
 - (i) krajowych programów indykatywnych poszczególnych państw AKP zgodnie z art. 1–5 załącznika IV do niniejszej umowy odnoszącego się do procedur wdrażania i zarządzania;
 - (ii) regionalnych indykatywnych programów wspierających regionalną oraz międzyregionalną współpracę oraz regionalną integrację państw AKP zgodnie z art. 6–11 załącznika IV do niniejszej umowy odnoszącego się do procedur wdrażania i zarządzania;
 - b) 3 590 mln EUR na finansowanie współpracy między państwami AKP oraz współpracy międzyregionalnej z wieloma lub wszystkimi państwami AKP, zgodnie z art. 12–14 załącznika IV do niniejszej umowy, odnoszącego się do procedur wdrażania i zarządzania. Powyższa pula środków finansowych obejmuje wsparcie dla wspólnych instytucji i organów utworzonych na mocy niniejszej umowy. Obejmuje ona także pomoc na pokrycie wydatków operacyjnych Sekretariatu AKP, o których mowa w pkt 1 i 2 Protokołu nr 1 w sprawie wydatków operacyjnych instytucji wspólnych;
 - c) 1 134 mln EUR na finansowanie Instrumentu Inwestycyjnego zgodnie z warunkami określonymi w załączniku II (Zasady i warunki finansowania) do niniejszej umowy, zawierający dodatkowy wkład 500 mln EUR dla zasobów Instrumentu Inwestycyjnego, zarządzany jako fundusz odnawialny, oraz 634 mln EUR w postaci dotacji na finansowanie dopłat do oprocentowania oraz pomocy technicznej związanej z projektem, o której mowa w art. 1, 2 i 4 tego załącznika w okresie obowiązywania 11. EFR.
3. Operacjami finansowanymi w ramach Instrumentu Inwestycyjnego, w tym odpowiednimi dopłatami do oprocentowania, zarządza Europejski Bank Inwestycyjny (EBI). W uzupełnieniu środków dostępnych w ramach 11. EFR Europejski Bank Inwestycyjny udostępnia, w formie pożyczek z zasobów własnych, kwotę nieprzekraczającą 2 500 mln EUR. Zasoby te są przyznawane na cele wskazane w załączniku II do niniejszej umowy zgodnie z warunkami określonymi w statucie EBI oraz stosownymi postanowieniami dotyczącymi warunków finansowania inwestycji, określonymi w tym załączniku. Komisja zarządza wszystkimi pozostałymi zasobami finansowymi z tytułu niniejszych wieloletnich ram finansowych.
4. Po dniu 31 grudnia 2013 r. lub po dacie wejścia w życie niniejszych wieloletnich ram finansowych, w zależności od tego, która z tych dat nastąpi później, nie można dysponować saldami pozostałymi z 10. EFR lub poprzednich EFR ani środkami umorzonymi z projektów realizowanych w ramach tych EFR, chyba że Rada Unii Europejskiej, stanowiąc jednomyślnie, zdecyduje inaczej, z wyjątkiem pozostałych sald oraz wypłat kwot przeznaczonych na finansowanie Instrumentu Inwestycyjnego, z wyłączeniem odpowiednich dopłat do oprocentowania, oraz z wyjątkiem sald pochodzących z systemu mającego na celu zapewnienie stabilizacji zysków z wywozu podstawowych produktów rolnych (Stabex) z tytułu EFR poprzedzających 9. EFR.
5. Całkowita kwota niniejszych wieloletnich ram finansowych obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. Środki z 11. EFR, a w przypadku Instrumentu Inwestycyjnego środki powracające, nie podlegają już wydatkowaniu po dniu 31 grudnia 2020 r., chyba że Rada Unii Europejskiej zdecyduje inaczej, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji. Środki wpłacone przez państwa członkowskie w ramach 9., 10. i 11. EFR na finansowanie Instrumentów Inwestycyjnych pozostają jednak dostępne do wykorzystania po dniu 31 grudnia 2020 r.
6. Komitet Ambasadorów, działając w imieniu Rady Ministrów AKP-UE, może w ramach kwoty całkowitej wieloletnich ram finansowych podjąć odpowiednie środki w celu zaspokojenia potrzeb programowania w ramach jednego z przydziałów środków przewidzianych w pkt 2, w tym dokonać ponownego rozdziału środków pomiędzy te przydziały.

7. Na wniosek którejkolwiek ze stron strony mogą podjąć decyzję o dokonaniu – w czasie możliwym do zaakceptowania dla obydwu stron – przeglądu wyników, polegającego na ocenie stopnia realizacji zobowiązań i wypłat, a także rezultatów i skutków przekazanej pomocy. Taki przegląd byłby przeprowadzany na podstawie wniosku sporządzonego przez Komisję. Mógłby on stanowić wkład w negocjacje przewidziane w art. 95 ust. 4 niniejszej umowy.
 8. Każde państwo członkowskie może przekazać Komisji lub EBI dobrowolne środki dla wspierania celów określonych w umowie o partnerstwie AKP–UE. Państwa członkowskie mogą także współfinansować projekty lub programy, na przykład w ramach konkretnych inicjatyw zarządzanych przez Komisję lub EBI. Gwarantowana jest przy tym odpowiedzialność państw AKP za tego rodzaju inicjatywy na poziomie krajowym.”.
-

DECYZJA NR 2/2013 RADY MINISTRÓW AKP-UE**z dnia 7 czerwca 2013 r.****dotycząca wniosku Federalnej Republiki Somalii w sprawie przyznania jej statusu obserwatora, a następnie przystąpienia do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony**

(2013/322/UE)

RADA MINISTRÓW AKP-UE,

uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾, zmienioną w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. ⁽²⁾ i w Wadugudug dnia 22 czerwca 2010 r. ⁽³⁾ (zwaną dalej „umową AKP-UE”), w szczególności jej art. 94,

uwzględniając decyzję nr 1/2005 Rady Ministrów AKP-UE z dnia 8 marca 2005 r. dotyczącą przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady Ministrów AKP-UE ⁽⁴⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa z Kotonu weszła w życie dnia 1 lipca 2008 r., zgodnie z jej art. 93 ust. 3. Została ona po raz pierwszy zmieniona w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r., a po raz drugi w Wadugudug dnia 22 czerwca 2010 r. Druga poprawka do tej umowy jest tymczasowo stosowana od dnia 31 października 2010 r. ⁽⁵⁾
- (2) Art. 94 zmienionej umowy AKP-UE stanowi, że wszelkie wnioski o przystąpienie składane przez jakiekolwiek państwo są przedkładane Radzie Ministrów AKP-UE i przez nią zatwierdzane.
- (3) Dnia 25 lutego 2013 r. Federalna Republika Somalii złożyła wniosek o przyznanie jej statusu obserwatora, a następnie przystąpienie zgodnie z art. 94 umowy AKP-UE.
- (4) Federalna Republika Somalii powinna złożyć akt przystąpienia u depozytariuszy umowy AKP-UE, a mianowicie w Sekretariacie Generalnym Rady Unii Europejskiej i Sekretariacie Państw AKP,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1**Zatwierdzenie wniosku o przystąpienie i o nadanie statusu obserwatora**

Niniejszym zatwierdza się wniosek Federalnej Republiki Somalii o przystąpienie do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., zmienionej w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. i w Wadugudug dnia 22 czerwca 2010 r.

Federalna Republika Somalii składa akt przystąpienia u depozytariuszy umowy AKP-UE, a mianowicie w Sekretariacie Generalnym Rady Unii Europejskiej i w Sekretariacie Państw AKP.

Do momentu przystąpienia do umowy AKP-UE Federalna Republika Somalii może brać udział w sesjach rady w charakterze obserwatora.

Artykuł 2**Wejście w życie**

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej przyjęciu.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady Ministrów AKP-UE

P. T. C. SKELEMANI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽²⁾ Umowa zmieniająca Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27).

⁽³⁾ Umowa zmieniająca po raz drugi Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 95 z 14.4.2005, s. 44.

⁽⁵⁾ Decyzja nr 2/2010 Rady Ministrów AKP-UE z dnia 21 czerwca 2010 r., Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 68.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do decyzji wykonawczej Komisji 2012/830/UE z dnia 7 grudnia 2012 r. w sprawie dodatkowego wkładu finansowego w programy państw członkowskich na 2012 r. w dziedzinie kontroli i inspekcji rybołówstwa oraz nadzoru nad nim

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 356 z dnia 22 grudnia 2012 r.)

Załączniki I, III i V do decyzji wykonawczej Komisji 2012/830/UE otrzymują brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

NOWE TECHNOLOGIE I SIECI INFORMATYCZNE

(w EUR)

Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
Belgia:			
BE/12/08	30 000	30 000	27 000
BE/12/09	4 250	4 250	3 825
BE/12/10	100 000	0	0
Razem	134 250	34 250	30 825
Bułgaria:			
BG/12/02	30 678	30 678	27 610
Razem	30 678	30 678	27 610
Dania:			
DK/12/20	336 419	0	0
DK/12/22	269 136	0	0
DK/12/23	538 271	0	0
DK/12/24	134 568	134 568	121 110
DK/12/25	95 637	0	0
DK/12/26	158 911	0	0
DK/12/27	275 864	275 864	248 278
DK/12/28	272 500	272 500	245 250
DK/12/29	281 265	281 265	250 000
DK/12/30	282 592	282 592	250 000
DK/12/31	280 439	280 439	250 000
DK/12/32	296 049	296 049	250 000
DK/12/33	262 407	138 936	125 043
DK/12/34	269 136	0	0
DK/12/35	22 000	0	0
DK/12/36	405 000	0	0
DK/12/37	375 000	0	0
DK/12/38	163 500	0	0
Razem	4 718 694	1 962 213	1 739 681

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
Niemcy:			
DE/12/23	400 000	400 000	360 000
DE/12/24	165 000	0	0
DE/12/25	250 000	0	0
DE/12/27	358 000	0	0
DE/12/28	110 000	0	0
DE/12/29	350 000	0	0
DE/12/30	95 000	0	0
DE/12/31	443 100	0	0
DE/12/32	650 000	0	0
DE/12/33	970 000	0	0
DE/12/34	275 000	0	0
DE/12/35	420 000	0	0
Razem	4 486 100	400 000	360 000
Irlandia:			
IE/12/06	20 000	0	0
IE/12/08	70 000	0	0
Razem	90 000	0	0
Grecja:			
EL/12/11	180 000	180 000	162 000
EL/12/12	750 000	750 000	675 000
EL/12/13	180 000	180 000	162 000
EL/12/14	26 750	26 750	24 075
EL/12/15	110 000	110 000	99 000
Razem	1 246 750	1 246 750	1 122 075
Hiszpania:			
ES/12/02	939 263	939 263	845 336
ES/12/03	974 727	974 727	877 255
ES/12/05	795 882	795 883	716 294
ES/12/06	759 305	759 305	683 375
ES/12/08	163 250	163 250	146 925
ES/12/09	72 000	72 000	64 800
ES/12/10	100 000	100 000	90 000
ES/12/11	379 000	379 000	341 100
ES/12/12	490 000	490 000	441 000
ES/12/13	150 000	150 000	135 000
ES/12/15	150 000	0	0
ES/12/18	54 000	54 000	48 600
ES/12/19	290 440	290 440	261 396
ES/12/21	17 500	17 500	15 750
ES/12/22	681 000	0	0

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
Francja:	ES/12/23	372 880	335 592
	ES/12/24	415 254	0
	Razem	6 804 501	5 002 423
Francja:	FR/12/08	777 600	699 840
	FR/12/09	870 730	783 656
	FR/12/10	229 766	206 789
	FR/12/11	277 395	249 656
	FR/12/12	230 363	207 327
	FR/12/13	197 403	177 663
	FR/12/14	450 000	405 000
	FR/12/15	211 500	0
	FR/12/16	274 330	246 897
	FR/12/17	254 350	0
	Razem	3 773 437	2 976 828
Włochy:	IT/12/13	135 000	121 500
	IT/12/15	125 000	112 500
	IT/12/16	cofnięto	0
	IT/12/17	250 000	225 000
	IT/12/18	250 000	0
	IT/12/19	630 000	567 000
	IT/12/21	1 500 000	1 350 000
	IT/12/22	311 000	0
	IT/12/23	38 000	0
	IT/12/26	1 900 000	0
	Razem	5 139 000	2 376 000
Łotwa:	LV/12/02	6 732	6 058
	LV/12/03	58 350	52 515
	Razem	65 082	58 573
Litwa:	LT/12/04	150 462	135 416
	Razem	150 462	135 416
Malta:	MT/12/04	30 000	27 000
	MT/12/07	261 860	235 674
	Razem	291 860	262 674
Niderlandy:	NL/12/07	250 000	225 000
	NL/12/08	278 172	0

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
NL/12/09	277 862	0	0
NL/12/10	286 364	0	0
NL/12/11	276 984	0	0
NL/12/12	129 398	0	0
NL/12/13	129 500	0	0
NL/12/14	200 000	0	0
NL/12/15	230 000	0	0
NL/12/16	136 329	0	0
NL/12/17	19 300	0	0
NL/12/18	36 120	0	0
NL/12/19	89 860	0	0
NL/12/20	299 550	0	0
Razem	2 639 439	250 000	225 000
Austria:			
AT/12/01	128 179	128 179	115 361
AT/12/02	280 923	0	0
Razem	409 102	128 179	115 361
Polska:			
PL/12/02	103 936	0	0
PL/12/04	41 028	0	0
PL/12/06	15 955	0	0
PL/12/07	40 500	0	0
PL/12/08	1 000 000	1 000 000	900 000
PL/12/09	172 600	0	0
PL/12/10	1 505 000	0	0
PL/12/11	208 760	0	0
PL/12/12	227 350	0	0
PL/12/13	240 300	0	0
PL/12/14	323 000	323 000	290 700
PL/12/15	181 000	0	0
PL/12/16	416 000	0	0
Razem	4 475 429	1 323 000	1 190 700
Portugalia:			
PT/12/08	25 000	25 000	22 500
PT/12/10	150 000	150 000	135 000
PT/12/11	150 000	0	0
Razem	325 000	175 000	157 500
Finlandia:			
FI/12/11	1 000 000	1 000 000	900 000
FI/12/12	1 000 000	1 000 000	900 000

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
FI/12/13	280 000	280 000	252 000
	FI/12/14	280 000	0
	Razem	2 560 000	2 280 000
Szwecja:			
SE/12/07	850 000	850 000	765 000
SE/12/08	750 000	750 000	675 000
SE/12/09	300 000	300 000	270 000
SE/12/10	1 000 000	1 000 000	900 000
SE/12/11	80 000	0	0
Razem	2 980 000	2 900 000	2 610 000
Zjednoczone Królestwo:			
UK/12/51	122 219	122 219	109 997
UK/12/52	564 086	0	0
UK/12/54	50 141	50 141	45 127
UK/12/55	43 873	43 873	39 486
UK/12/56	122 219	122 219	109 997
UK/12/73	12 535	12 535	11 282
UK/12/74	162 958	162 958	146 662
Razem	1 078 032	513 945	462 551
Ogółem	41 397 816	23 257 253	20 905 217"

„ZAŁĄCZNIK III

SYSTEMY ELEKTRONICZNEJ REJESTRACJI I ELEKTRONICZNEGO RAPORTOWANIA

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
Belgia:			
BE/12/07	60 000	60 000	54 000
Razem	60 000	60 000	54 000
Dania:			
DK/12/19	201 852	201 852	181 666
DK/12/21	134 567	0	0
Razem	336 419	201 852	181 666
Irlandia:			
IE/12/05	1 000 000	1 000 000	900 000
Razem	1 000 000	1 000 000	900 000
Hiszpania:			
ES/12/04	1 207 352	1 207 352	1 086 617
ES/12/07	263 488	263 488	237 139
Razem	1 470 840	1 470 840	1 323 756

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
Francja:			
FR/12/18	42 000	42 000	37 800
Razem	42 000	42 000	37 800
Łotwa:			
LV/12/01	11 273	11 273	10 146
Razem	11 273	11 273	10 146
Malta:			
MT/12/06	260 000	260 000	234 000
Razem	260 000	260 000	234 000
Polska:			
PL/12/03	170 948	170 948	153 853
PL/12/05	22 793	22 793	20 514
Razem	193 741	193 741	174 367
Portugalia:			
PT/12/09	75 000	75 000	67 500
Razem	75 000	75 000	67 500
Ogółem	3 449 274	3 314 706	2 983 235"

„ZAŁĄCZNIK V

PROGRAMY SZKOLEŃ I WYMIANY

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
Irlandia:			
IE/12/07	15 000	0	0
Razem	15 000	0	0
Hiszpania:			
ES/12/16	40 000	0	0
Razem	40 000	0	0
Zjednoczone Królestwo:			
UK/12/58	2 507	0	0
UK/12/59	14 416	0	0
UK/12/60	1 253	0	0
UK/12/61	877	0	0
UK/12/62	2 507	0	0
UK/12/63	3 384	0	0
UK/12/64	11 282	0	0
UK/12/65	17 549	0	0
UK/12/66	11 282	0	0
UK/12/67	9 401	9 401	8 461

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
UK/12/68	9 401	0	0
UK/12/69	11 281	0	0
UK/12/70	9 401	9 401	8 461
UK/12/71	9 401	0	0
UK/12/72	12 536	12 536	11 282
Razem	144 030	31 338	28 204
Ogółem	199 030	31 338	28 204"

REGULAMINY WEWNĘTRZNE

★ Zmiana regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości	65
★ Zmiana regulaminu postępowania przed Sądem	66

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

2013/321/UE:

★ Decyzja nr 1/2013 Rady Ministrów AKP-UE z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie przyjęcia protokołu dotyczącego wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 w ramach Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony	67
---	----

2013/322/UE:

★ Decyzja nr 2/2013 Rady Ministrów AKP-UE z dnia 7 czerwca 2013 r. dotycząca wniosku Federalnej Republiki Somalii w sprawie przyznania jej statusu obserwatora, a następnie przystąpienia do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony	70
--	----

Sprostowania

★ Sprostowanie do decyzji wykonawczej Komisji 2012/830/UE z dnia 7 grudnia 2012 r. w sprawie dodatkowego wkładu finansowego w programy państw członkowskich na 2012 r. w dziedzinie kontroli i inspekcji rybołówstwa oraz nadzoru nad nim (Dz.U. L 356 z 22.12.2012)	71
--	----

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL